și surmenații suntem tocmai noi. Ne indignăm de atentatele lor contra libertății, în vreme ce „libertatea" noastră ne face sclavii unui individualism care are ca sfârșit anarhia, tirania. Condamnăm organizația lor industrială care nu dă putință lucrătorului să-și afirme personalitatea; dar nu ne dăm seama că această automatizare orientează spiritul către o perfecție mai înaltă care mărește orele de vis, mărind orele de odihnă. Europa reproșează Americanilor că au extras puțin câte puțin din tehnica imaginată de ei, o cultură cu totul nouă ce nu le poate ierta, dar nici înțelege, pentru că această tehnică strivește vechea ei cultură. Barbarizat de o viață de aventuri, străin civilizației care se fabrica în Europa în vreme ce el străbătea pădurile și își întrebuința forța ca să lupte împotriva unei naturi aspre, și împotriva războinicilor indigeni, pionierul a înhățat tehnica așa cum ar fi înhățat o pușcă, și s'a servit de ea cu toată energia, pentru că așa îi cereau împrejurările: în vreme ce noi mai holbăm și azi ochi stupizi în fața monștrilor de oțel și celorlalte-realizări săvârșite cu decenii în urmă acolo!

Nu, nu trebue ca ei, pentru a ne face pe plac, să renunțe la metodele lor cu care au cucerit lumea materială; ci trebue ca noi să-i înțelegem.

Acest popor de „brute materialiste" posedă nu numai o inteligență a realităților imanente mai subtile, mai rapide, mai pătrunzătoare ca aiurea — și din ce e făcut idealul, dacă nu din inteligența realităților? — dar și un germene profund de poezie și de largeță care lipsește tot mai mult Europei. Nici-odată spiritualitatea n'a țâșnit din concilii, cărți și dogme; ci din măruntaele vieții în creație, în mișcare. Mai mult suflet e într'o uzină americană, decât în toți neocatolicii și pietiștii laolaltă.

Imperialismul industrial, oricare i-ar fi crimele, nu e mai îngrozitor decât feudalitatea creștină. Când toate energiile creatoare ale unui popor sunt angajate într'o acțiune de asemenea anvergură, e imposibil să nu poarte în ea suflul spiritului. Suflu întrezărit de altfel de poetul Americii, Whitman: „Voi scrie, spune el, poemele materiei, căci le socotesc cele mai spirituale!"

I. MARIUS MIRCU

Era atât de grasă încât bărbatului îi era rușine s'o însoțească

Alegerea toaletelor era un chin

Luând Kruschen, a slăbit cu 12 kgr.

Un surplus de grăsime poate răpi unei femei toată grația, tot farmecul, mai mult decât atât, o pune în imposibilitate de a se îmbrăca bine. Până și bărbații noștri suferă din cauza aceasta, ne spune o femeie măritată. Ea ne scrie: —

"Bărbatului meu îi era rușine să se arate cu mine din cauză că eram prea grasă. Numai femeile corpolente știu ce înseamnă chinul de a voi să te îmbraci bine pentru a fi în curent cu cerințele modei. Am cântărit 98 kgr. înainte de am luat primul flacon de Kruschen. Acum sunt la al doilea și cântăresc 86 kgr.

"Când făceam zilnic exerciții de gimnastică mă simțeam atât de obosită încât eram incapabilă să-mi văd de treburile casei. Acum pot să alerg ca și prietenele mele slabe, ceeace le uimește. Ele îmi spun că arăt mult mai tânără. Eu cred că totul se datorește dozei zilnice de Sels Kruschen." — (D-na G. M.).

"Mica doză zilnică" de Kruschen ajută organele Dv. să funcționeze normal. Ele provoacă o schimbare totală a dispoziției Dv., o reîmprospătare a tuturor forțelor, în locul apatiei de care sufereați. Vitalitate, vigoare și o doză de energie ca în plină tinerețe, iată efectele minunate ale sărurilor din Kruschen, deosebit că, încet, pe nesimțite, greutatea Dv. este adusă la normal.

Sels Kruschen se vând în mai mult de 120 țări și se pot obține acum și în România la toate farmaciile și drogheriile cu prețul de 95 lei flaconul.

Sels Kruschen se vând în mai mult de 120 țări și se pot obține acum și în România la toate farmaciile și drogueriile cu prețul de 95 lei flaconul mare și 60 lei flaconul mic.

JAMES KOK

Dirijorul de jazz cu renume mondial va concerta împreună cu orchestra lui de show (Revistă muzicală) la festivalul artistic organizat de „Realitatea Ilustrată".

DUMINICĂ 10 NOEMBRIE
ORA 10.15 a. m. PRECIS

are loc la

OPERA ROMÂNĂ

PRIMUL FESTIVAL

ORGANIZAT DE REVISTA

REALITATEA ILUSTRATĂ

DIN PROGRAM FAC PARTE:

George Vraca | Leny Caler | N. Bălțățeanu
Mia Apostolescu
Stroe și Vasilache | Viorica Vrioni | H. Nicolaidi

Precum și celebrul jazz al lui
JAMES KOK
Dirijorul de jazz cu renume mondial, celebrul star de plăci și radio din Londra împreună cu orhestra lui de show (revistă muzicală).

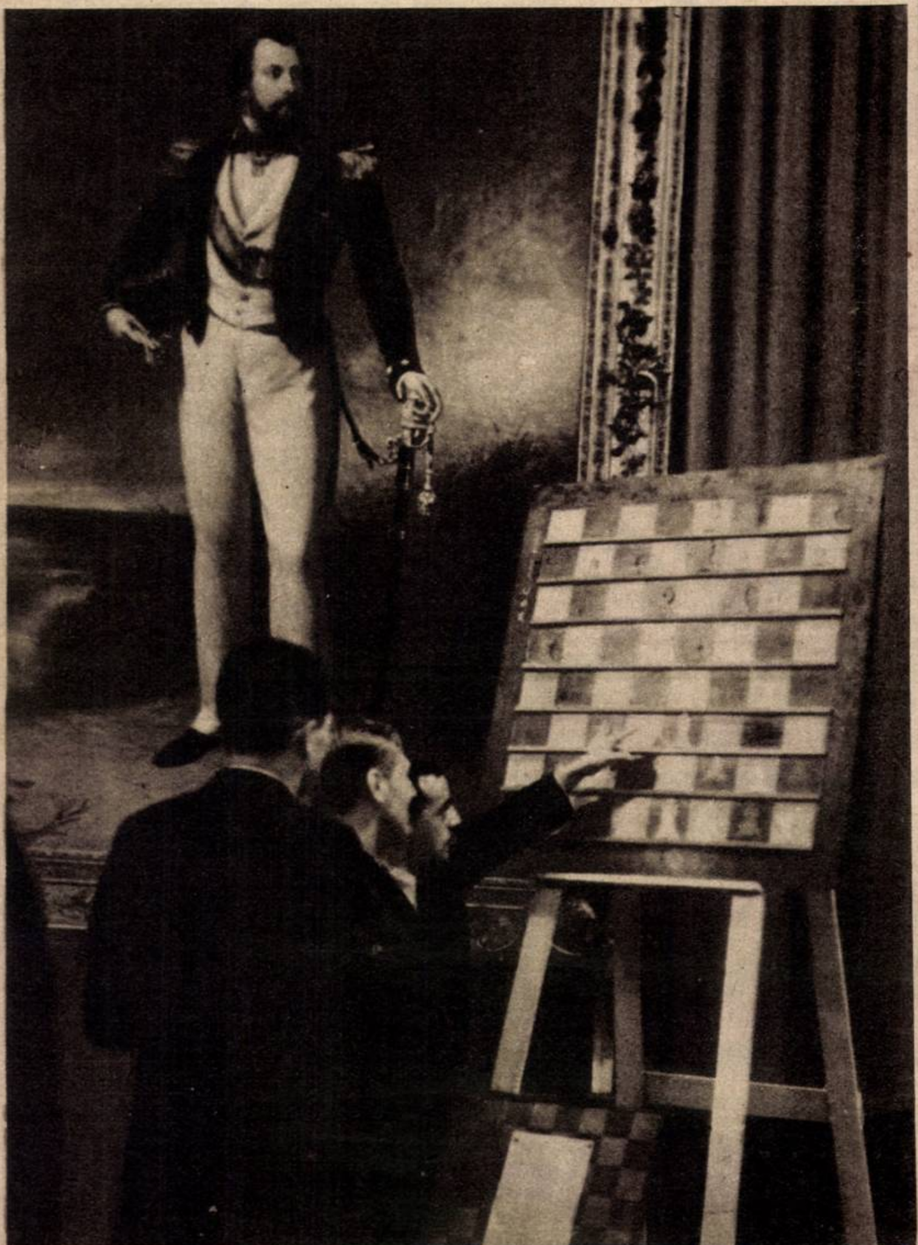
Programul va fi inaugurat cu o spirituală causerie a d-lui
NICUȘOR CONSTANTINESCU
Direcția spectacolului: **IONEL ȚARANU.**

Biletele s'au pus în vânzare la Biroul de voiaj din palatul „Adevărul" str. C. Mille 5-7-9 precum și la „Scala Română" B-dul Elisabeta 3 Tel. 4.39.07.

LUPTA PENTRU CAMPIONATUL MONDIAL DE ŞAH

INTR'UNA dintre cele mai frumoase case din Amsterdam, în aşa numita sală „Militio", unde îşi ţinea mai înainte şedinţele consiliul comunal, s'a dat lupta pentru titlul de campion mondial între Aljechin şi Euwe. Aljechin şi-a apărat titlul pe care-l deţine din 1927. Invingător a fost acela care a câştigat cele dintâiu şase puncte, aşa încât Aljechin, şi-a menţinut titlul său.

Dr. M. Euwe, campionul Olandei, care l-a provocat pe Aljechin. Euwe are 34 de ani şi manifestă un calm deosebit în timpul jocului, spre deosebire de Aljechin care este foarte nervos.

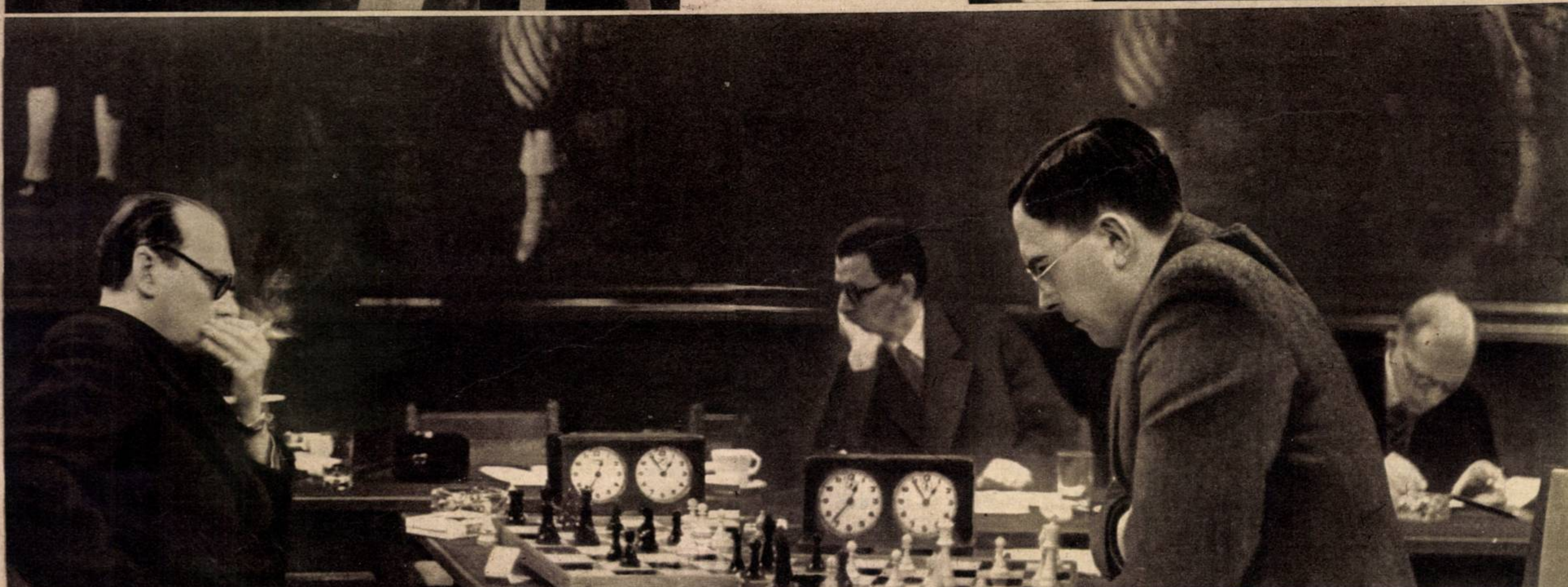
Cei doi maeştri în timpul matchului.

Cele mai proeminente figuri şahiste din lume au asistat la desfăşurarea campionatului. In fotografia noastră, dr. Tartakower.

Un public numeros a urmărit partida dintre cei doi maeştri. Mişcările erau reproduse pe tabla pe care o vedem în fotografia noastră.

Un moment important. Aljechin a mutat, iar Euwe se pregăteşte să dea răspunsul.

AMINTIRI DIN COPILĂRIA MARIEI VENTURA

PARCĂ o văd pe Marioara Ventura cum alerga printr'o curte lungă, din strada Labirint. Cădea în brânci şi se ridica, era un noduleţ de copil, de vre-o trei anişori poate, care în loc să plângă, ca toţi copiii cari fac „buf", dinpotrivă, se opintia să facă mai mult decât o ţineau picioarele-i fragede: bătea straşnic pământul cu tălpile, până ce izbutia să alerge fără împiedicare, până la zăbrelele dela stradă, şi, atunci victorioasă, se întorcea spre noi, cari stam pe scaune la taifas, şi ne spunea, cu o bucurie covârşitoare, de isprava ei. Obstinaţia aceasta, era primul indiciu de voinţă şi energie, spre a zori menirea ce îi era însemnată de fire şi care fără sforţare nu şi-ar fi manifestat aşa de timpuriu, aste daruri nepreţuite.

Multe năzbâtii mai făcea copila: îi plăcea, mai ales, să se amestece în repetiţiile pe cari le făceam, eu şi cu maica sa Franşeta la piesa **„Mărturisirea"**, o dramă de Sarah Bernhardt, pe care am jucat-o la Eforie.

Se amestecea în repetiţii: făceam noi în mişcare de mise-en-scenă un pas, doi, spre dreapta, ori spre stânga, cât colea şi dânsa cu paşii ei mărunţi.

Dădea mumă-sa un accent de durere, sau de groază, se căznia să-l dea şi dânsa.

Indată Calotescu, un prieten al familiei, o lua de mână şi-o da afară.

Atunci tărăboiu: ţipete, plânsete, protestări, voia să deschidă uşa, dar nu putea, fiindcă nu ajungea cu mâna până la clanţă. In fine mamă-sa o aducea din nou în odaie, o dojenia frumos, o făcea să promită că va fi cuminte, o săruta pe amândoi obrajii şi o punea să stea pe un scaun, în vreme ce papa Ventura, care făcea pe sufleurul de complesenţă, vocifera desnădăjduit: **„Dimidzeule, asta nu mai e repetiţie!"**

Şi copiliţa se ţinea de vorbă, asculta cuminte la noi, cum repetam; numai uneori, când mumă-sa făcea unele gesturi mai pronunţate, se trezea deodată că da şi ea din mâini, dar se stăpânia repede şi se uita pe furiş la Calotescu.

In pauză însă, ori după ce isprăviam repetiţia, se repezea de pe scaun în mijlocul odăii, dădea din mâini şi din picioare, îşi da ochii peste cap, făcea schime cu mutra, scotea fel de fel de ţipete, zicea că face şi ea teatru, şi era aşa de comică, aşa de mucalită, încât cu toţii nu mai puteam de râs şi o aplaudam voios.

Această mică parodie, pe care copiliţa o dădea inconştient, dintr'un îndemn instinctiv, era mişcarea talentului, care simţia nevoia de expresiune, ca şi picăturile de apă limpede ce ţâşnesc prin crăpăturile stâncilor şi se preling pe lângă firele de iarbă.

Şi când, mai târziu, talentul Marioarei Ventura s'a manifestat în întregimea lui, şi când a venit să înveţe Arta Teatrală, la noi la Conservator, a fost pildă de sârguinţă şi de exactitate: adevărata cale a propăşirii.

Aceste însuşiri se ţin şi acum strâns legate de cariera ei, şi o slujesc minunat în creaţiunile mărete ce le înfăptueşte, fie la Comedia Franceză, fie la Teatrul nostru. Artistul care se lasă pe tânjeală şi îşi dă prea mult răgaz, când activitatea e în toiu, să nu se mire de povara ce-i apasa intelectul.

Activitatea teatrală e o maşină, care cu cât merge mai încet cu atât se oţereşte şi produce mai mult, şi în angrenajul ei se frământă producţii variate, cari dau la iveală inovaţii mărete; dovadă Fedra, pe care Marioara Ventura a înfăptuit-o într'un chip cu totul deosebit, şi care constitue tiparul cel mai personal din activitatea ei teatrală

Un rol poate fi conceput în diferite feluri, dar cel mai vrednic este acela care întruchipează personalitatea lui fictivă, într'o potrivire perfectă, pe de-a'ntregul şi în proporţii egale cu realitatea dela care emană creaţiunea autorului. Numai în aste condiţiuni înfăptuitorul tipului fictiv este un artist de geniu.

Teatrul, care cuprinde mirajul tuturor patimilor omeneşti, nu îngădue să se înfăţişeze unele cu mai puţină intensitate, sub cuvânt că sunt prea moderne, decât altele, cari au pecetea antichităţii.

Totul tinde la realitatea cea mai desăvârşită şi atât Fedra lui Racine, cât şi Sapho a lui Daudet, produc aceeaşi impresie de desnădejde sufletească, măcar că acţiunea uneia ţine de antichitate, iar cealaltă de timpurile moderne.

Fedra, eroina iubirei fatale, a fost prilejul cel mai prielnic pentru Marioara Ventura, ca să evidenţieze cu prisosinţă, resursele ei de temperament şi plasticitate. La fiece clipă, isvorăsc sfâşietoare accente sufleteşti de suferinţă şi desnădejde; fie ce mişcare, fie ce gest înfăptueşte atitudinea clasică a unei statui antice.

Maria Ventura.

Marioara Ventura este un talent superb. Pe lângă învăţătura şi experienţa meşteşugului, mai posedă şi darul puterii creatoare, care a aşezat-o pe un piedestal de glorie.

Cinste pentru ea că este o artistă a Comediei Franceze şi cinste pentru noi că, prin ea, Ţara românească cucereşte izbânzi strălucite pe tărâmul artei teatrale.

Fanchette Vermont-Ventura, mama Mariei Ventura

România a învins Polonia cu 4—1 (3—1)

Asemănarea este prea frapantă, pentru a nu fi semnalată. Deşi — mai ales pentru Schileru — chiar şi înaintaşii României şi-au făcut datoria, în limita posibilităţilor lor.
Poate am fost prea lipsiţi de entuziasm, în aceste rânduri.
Se poate.
Dar, vă mărturisim, am făcut-o tocmai pentru a evita să lăsăm pe cei cari au răspunderea, să se culce şi să adoarmă prea adânc pe nişte lauri cuceriţi prea uşor şi cu prea mare contribuţie a zeiţei norocului.

funcţionat ireproşabil. De nepătruns în apărare, aportul lui a fost uriaş în atac, pe care l-a susţinut **aproape exclusiv.**
Şi vom vedea imediat pentruce.
Apărarea imediată a fost deasemeni, excelentă, şi dacă Creţeanu nu a avut decât prea puţin de lucru, achitându-se corect de tot ce i-a revenit, Albu şi Sfera au muncit din răsputeri şi mai întotdeauna, cu deplin succes. In special Albu, care a realizat una din „excepţionalele" sale partide.
Şi doar jucase atât de prost la

Reporterul nostru fotograf a fost impiedicat Duminică la Onef să-şi facă datoria. Nişte pretinşi oficiali, n'au pierdut prilejul să afirme orientalismul în care ne zbatem şi l-au scos cu baioneta din spatele porţii, unde se lăfăiau totuşi o serie de nechemaţi — cu neveste şi copii. Asemenea barbarii trebue să înceteze odată pentru totdeauna.

Glorioşii reprezentanţi ai României: Albu, Bindea, Sepi, Eisenbeisser, Szanislo, Petea Vâlcov, Sfera, Schileru, Deheleanu, Dobay, Creţeanu.

Polonezii păşesc surâzători pe teren. Nu ştiu ce-i aşteaptă!

Creţeanu plonjează în zadar. Pazurek va marca unicul gol al Polonezilor.

Dobay se pregăteşte să lovească cu capul.

3 Noembrie 1935...
Terenul O. N. E. F.
O după amiază minunată de toamnă târzie... soare, vânt, frig... doua zeci de mii de oameni, cadru viu al gazonului încă verde...
Şi echipa României, repurtând a doua victorie din carieră asupra Poloniei.
O victorie pe care prestigiul foot-ballului nostru o cerea, cu imperativul cu care muribundul cere oxigen. O victorie frumoasă, obţinută în condiţiuni contra cărora nici o obiecţie raţională nu se va putea ridica. Dar — totuşi — o victorie care nu ne mulţumeşte, integral...
Echipa României — formată în majoritate din jucători bucureşteni — şi-a făcut datoria. A fost trimisă pe teren pentru a învinge. Şi a învins. Mai uşor decât se aştepta. Mai categoric. Dar fără acele clipe de pericol care purifică o victorie, fără acea superioritate care o eternizează.

A fost o victorie, negreşit.
Dar nu o victorie cu V mare...
In primul rând, pentrucă adversarul nu permitea o victorie cu majusculă.
Echipa Poloniei s'a prezentat într'o stare de plâns. Cu o apărare şovăelnică, cu o înaintare nedecisă şi lipsită de trăgători la poartă, adversarii noştri — handicapaţi, în plus, şi de un portar sub orice critică — au furnizat o partidă lamentabilă.
E tot ce se poate spune.
Dar e destul.
Linia de mijlocaşi de Duminică poartă tot meritul victoriei. Este, poate, cea mai bună din toate câte a avut echipa României în întreaga ei carieră.
Szanislo fiind vedeta, **Deheleanu** oarecum lestul şi Eisenbeisser sufletul şi mişcarea, compartimentul, luat în ansamblu, a

Adversari ca acela care a fost Polonia, Duminică, se găsesc prea rar, pentru a-i putea decreta etalon de mânuit valoarea învingătorului...
Scorul a fost realizat de Schileru, Bindea (2) şi Sepi.
La repriză, tabela indica 3—1.
Arbitrul Rujici, jugoslav, a condus destul de prost. Dar matchul a fost prea încet, prea lipsit de ardoare, pentru ca insuficienţa să-i devie prea aparentă.
Iată — pentru a termina aceste fugare însemnări şi a lăsa imaginilor atenţia d-stră întreagă — echipa României care a disputat de Polonia cu 4—1.
Creţeanu
Sfera, Albu.
Deheleanu, Eisenbeisser, Szanislo, Bindea, Schileru, Sepi, Vâlcov şi Dobai.

ultimul match al Venusului...
In schimb, atacul a fost... conform aşteptărilor. Conform aşteptărilor tuturor acelora care au rămas sideraţi privind o linie de înaintare care cuprindea pe Bindea — imposibil element de echipă — pe Sepi — prin nimic excepţional — şi pe... Schileru, jucător bun de club, cu reale calităţi dar greu de valorificat într'un match internaţional.
Ştim, mulţi ne vor obiecta cu cele patru puncte marcate.
Dar nu e un argument. E o întâmplare. Şi, tuturor nu le oferim decât cazul înaintării Juventusului care a marcat de şease ori împotriva Chinezului — când a găsit un adversar desorganizat — şi n'a putut face nimic, deatunci încoace, clubul pierzând match după match.

CALENDAR •

6

1780. Fizicianul Luigi Galvani descoperă operația galvanoplastiei.
1804. Coroana imperială franceză e declarată ereditară în familia Bonaparte
1856. * Diplomatul și scriitorul Trandafir Djuvara
1893. † compozitorul muzical Ilici Ciaikowsky (* 1840)
1910. † publicistul Gheorghe Panu (* 1848) (alăturat chipul)

7

1641. * Al. Mavrocordat († 1709) (alăturat chipul)
1766. † J. M. Natier, pictor de portrete (* 1685)
1867. * fiziciana Maria Curie, la Varșovia († 1934)
1880. † publicistul Alexandru Zanne (* 1821)

8

1810. * Vasile Sturdza, cel dintâi președinte al Curții de Casație († 1870) (alăturat chipul)
1838. * marele filantrop Take Anastasiu († 1900)
1849. * la Cernești, economistul I. H. Bibicescu († 1924)
1890. S'a inaugurat deschiderea cursurilor liceului Gh. Lazăr în clădirea de lângă grădina Cișmigiu.
1897. † scriitorul Grigore Grandea (* 1843)

9

1688. † domnitorul muntean Șerban Cantacuzino (alăturat chipul)
1688. A ocupat tronul Munteniei Const. Brâncoveanu
1818. * scriitorul Ivan Turghenieff, la Orel († 1883)
1853. * diplomatul Ioan Papiniu.
1886. Principele Ferdinand e înscris în cadrele regimentului 3 de linie și numit comandant al acestuia.

10

1483. * Martin Luther, la Eisleben († 1546)
1561. Alexandru Lăpușneanu e învins la Verbia.
1577. Ion Potcoavă alungă pe Petru depe tronul Moldovei
1759. * Friedrich von Schiller, la Marbach († 1805)
1895. † literatul și arheologul, profesor univ. Al. Odobescu (* 1834) (alăturat chipul)

11

1476. Vlad Țepeș ocupă tronul Munteniei pentru a doua oară.
1821. * scriitorul rus Feodor Dostoewski, la Moscova († 1881)
1834. * generalul dr. Andronache Fotino († 1907)
1878. † istoricul Papiu Ilarian (* 1828) (alăturat chipul)
1918. Încheerea armistițiului.

12

1569. † Ruxandra Doamna, soția lui Alexandru Lăpușneanu
1850. † publicistul Const. Diaconovici-Loga (* 1770)
1869. † literatul G. Asaki (* 1788)
1895. a apărut revista literară „Carmen Sylva"
1934. † mitropolitul Moldovei, Pimen (* 1853) (alăturat chipul)

CONCURSUL NOSTRU PENTRU 35 DE BURSE LA ȘCOALA BATA.

Săptămâna trecută s'au prezentat candidații pentru ocuparea celor 35 de burse pe timp de trei ani, pe care le oferă „Realitatea Ilustrată" la școala fabricelor Bata din Zlin (Cehoslovacia)...
Ei au fost examinați din punct de vedere medical de către d. **dr. Dorian**, cunoscutul specialist de nas, gât și urechi și de d. dr. **I. Lupu** distinsul internist din capitală.
Au depus apoi un examen psihotechnic în fața d-lui prof. Dărvărescu.
Intrucât din cei prezenți n'am putut alege pe toți cei 35 bursieri, Realitatea Ilustrată, sub înaltul patronaj al d-lui I. Nistor, ministrul muncii, institutue un al doilea concurs la 17 Noembrie cor.
Se admit la concurs copii, cetățeni români, născuți în anii 1920 — 1921,. — cari-au absolvit cursul primar.

Actualul regim din Germania

(urmarea articolului din pagina 7)

Adolf Hitler și-a asumat toate răspunderile, dar [illegible] [illegible] [illegible] Zeloșii lui locotenenți au complectat-o, care cu victime smulse la întâmplare din mulțimea străzilor, care cu inamici personali.
Dar ceeace ne uluește, este faptul că acest mare popor german, atât de cult și de romantic, poporul Pomului de Crăciun, care ne-a dat un Goethe, un Schiller, un Bach și un Beethoven, apoi pe Heine, Leibnitz, Kant și o sută de alte nume mari, nu numai că nu s'a cutremurat, [illegible], dar a aprobat-o, aclamând pe autorul ei, nu ca pe un suveran, ci ca pe un zeu. Aceasta este grozăvia înaintea căreia, ceeace a rămas din civilizația europeană trebue să-și plece capul cu un sentiment de rușine și mai cu seamă, de spaimă.
Se poate încredința unei ierarchii și unei societăți ridicate pe asemenea acțiuni, cea mai prodigioasă aparatură militară din câte au imaginat vreodată națiunile civilizate ale Europei? Putem crede că cu o asemenea putere în sânul ei, omenirea va mai ști ce-i pacea și progresul? Răspunsul dacă există un altul decât cea mai înfiorătoare negație, se află în acel mister care se numește Hitler.

1723

Marii bijutieri,
Marii croitori,
Modistele de primul rang
lucrează pentru ea
Lady, marea casă de parfume-
rie a creat pentru ea
APA DE COLONIA
Chat Noir
lady

REALITATEA ilustrată

ANUL IX No. 460

13 NOEMBRE 1935

10 LEI

DILLINGER

„Femeea în roșu", aceea care l-a denunțat pe Dillinger, e o româncă. O cheamă Ana Suciu. Un redactor al nostru a cunoscut-o la Chicago.

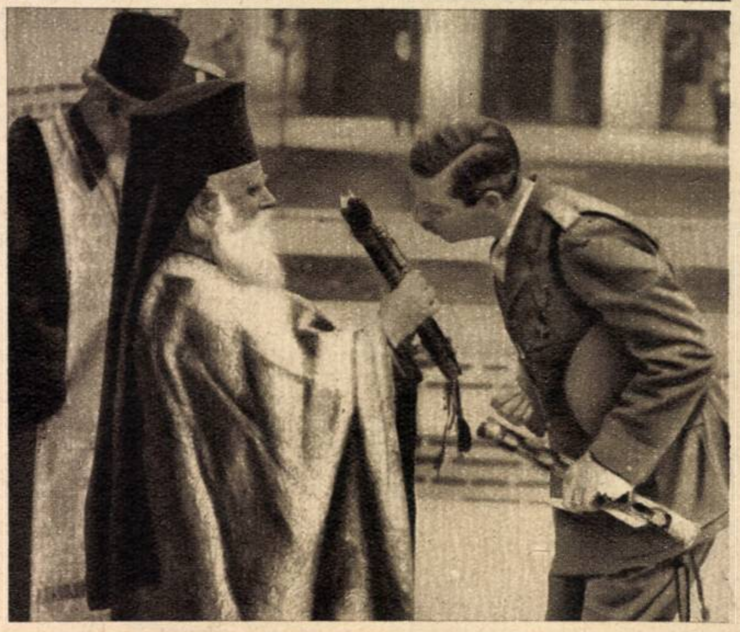
Acest redactor arată, în paginile revistei, cum a cunoscut-o pe doamna Suciu, și cum aceasta a fost nevoită să-l trădeze pe Dillinger, poliției americane.

Cum ea se întoarce în țară și e mereu sub amenințarea prietenilor lui Dillinger, publicăm o fotografie a ei **mascată**.

MASA CAVALERILOR ORDINULUI MIHAI VITEAZUL

Săptămâna trecută a avut loc la Palatul Regal masa tradițională oferită de Suveran în onoarea cavalerilor ordinului „Mihai Viteazul". Au participat peste o sută de invitați. La masă au fost aranjați în ordinea în care fiecare membru a obținut distincția de război, Suveranul având în dreapta pe d. general Mărdărescu, fost ministru de război iar în stânga pe d. general Bădescu-Bucur.

Fotografiile noastre înfățișează: Suveranul semnând autografe cavalerilor orginului Mihai Viteazu.
Cavalerii ordinului Mihai Viteazu: General francez Le Rond are în dreapta pe d. Ion Mihalache iar în stânga pe d. general Samsonovici și pe ceilalți cavaleri români și jugoslavi.
Regele sărutând sfânta evanghelie la biserica Mihai Vodă.

RECEPȚIA LEGAȚIEI SOVIETICE

La Clubul Miliardarilor a avut loc săptămâna trecută o recepție dată de Legația Sovietică. In fotografia de sus se disting d-na Ostrovsky și d-nii general Paul Angelescu, Ostrovsky, Titulescu, Lapedatu, general Samsonovici, Dr. Lupu, Virgil Madgearu, Grigore Filipescu, Jan Seba, precum și d-na Pia Igiroșianu, etc.
Alăturat: D-nii Titulescu, Tabacovici și Grigore Iunian.

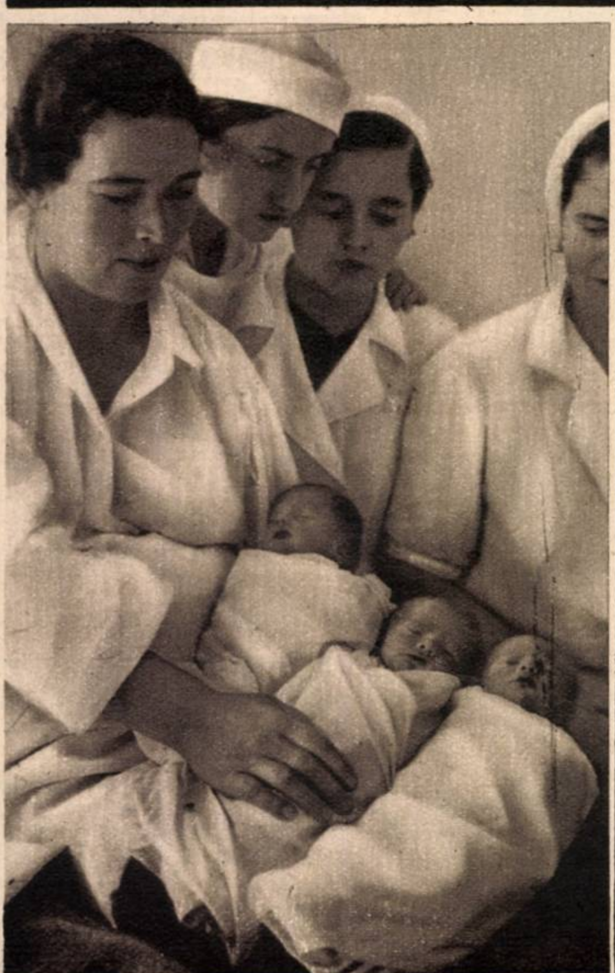

Regele George
se înapoiază în patrie

In urma rezultatului plebiscitului din Grecia, când 95% din populație s'a exprimat pentru revenirea Regelui George, acesta se va intoarce în patrie. Suveranul va veni pe bordul contratorpilorului „Helli" escortat de o escadrilă de torpiloare. In proclamația adresată poporului elen, Regele a spus între altele: *„Puterea mea stă în iubirea poporului"*. Fotografiile noastre înfățișează: *Regentul Condylis votând la plebiscit. Un recent portret al Regelui George. Țărani eleni sărută portretul Regelui, după proclamarea rezultatului.*

Suzana Șut, soția unui om nevoiaș, a născut tripleți; trei copii deodată. Atât mama cât și copiii sunt sănătoși.

Bravo MATEI!..

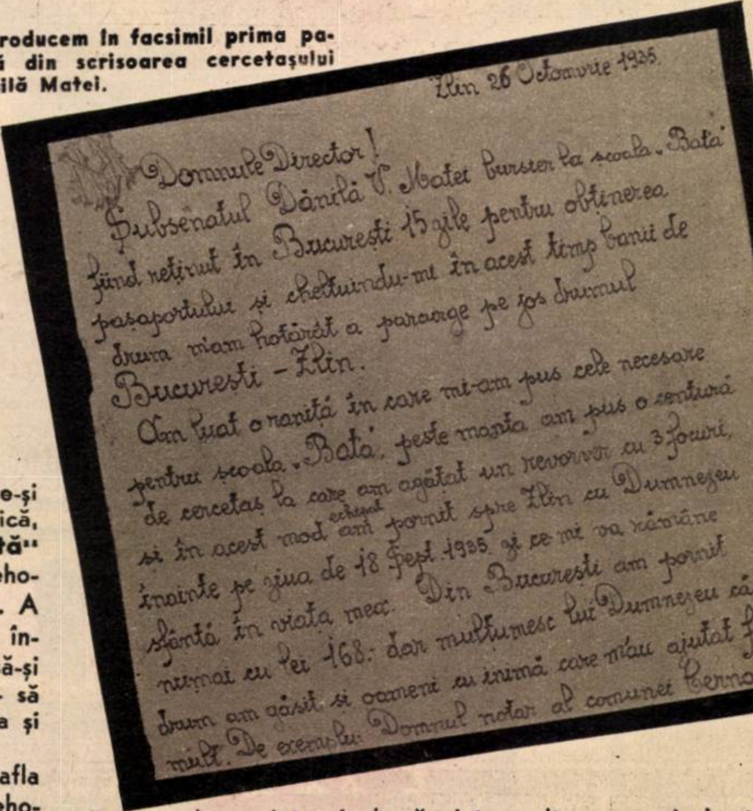
CINE spunea că sunt oameni cu noroc și oameni fără, ființe pe care destinul le copleșește cu bunuri și altora cărora le pune numai bețe în roate și le aruncă toate nenorocirile în cap?... E o greșală, căci nu există pe această lume mare decât două soiuri de făpturi: Cu sau fără energie, adică mai pe românește, cu inimă sau nu.
Pilda copilului Dănilă Matei, a cărui întâmplare o vom povesti mai jos, este atât de vorbitoare, încât ar trebui cunoscută de toți învățătorii și toți profesorii, iar Ministerul Instrucției ar trebui să dea poruncă să fie povestită tuturor elevilor, ca elevii să povestească între ei și s'o scrie prietenilor lor.
Cine e Dănilă Matei?...

Dănilă Matei.

Copil sărman al unor părinți de prin părțile Covurlului, care-și câștigă existența cu muncă dreaptă, ne'ntreruptă și amarnică, el aflase de concursul instituit de **„Realitatea Ilustrată"** pentru alegerea unor bursieri ai fabricei Bata din Cehoslovacia, și laolaltă cu tineri din toată țara, a dat concurs. A reușit, împreună cu alți câțiva. Bursierii școalei Bata aveau îndatoriri mici — pentru rezultate foarte mari. Ei trebuiau să-și aducă la Zlin câteva obiecte personale, și — evident — să ajungă la Zlin, unde-i adăsta internatul, întreținerea, școala și un admirabil viitor.
Deși pare de necrezut, tocmai în aceste mici îndatoriri se afla marea greutate pentru bursierii români ai școalei din Cehoslovacia. Nu toți bursierii aveau mijloacele de a ajunge până la Zlin. **„Realitatea Ilustrată"** a făcut demersuri pe la diferite instituții publice, pentru a dobândi ajutoare de drum, atât de necesare. Banii cari nu s'au ajuns i-a împlinit de câteva ori, însăși revista.
Dănilă Matei, care venise la București cu banii de drum, a fost silit să-i cheltuiască, în adăstarea pașaportului, pe care l-a obținut după o stăruință de... două săptămâni. Când a avut însfârșit pașaportul, n'a mai avut bani de drum, la fel cu alți doi-trei bursieri, tot atât de nevoiași și cari au fost îndemnați, cum era și firesc, să se întoarcă acasă. Doi s'au întors, dintre cari unul la Iași. Nu însă și Matei Dănilă.
El fusese cercetaș și nu se temea de drum. Și-a spus: **Când nu era cale ferată, oamenii cum călătoriau?...** Cu 168 de lei în buzunar, cu o raniță, o manta și o centură de cercetaș, în ziua de 16 Septembrie, la ora 6 dimineața, a pornit din Bucureşti **pe jos** spre... **Zlin!** Matei are 16 ani, vârsta la care își dă seama că fiecare drum de-aci înainte, e în viața lui hotărîtor.
Drumul pe care l-a străbătut acest copil — căci a ajuns totuși la Zlin, teafăr, după **douăzeci și patru de zile și nopți de mers,** prin păduri, câmpii, munți și târguri necunoscute — e de aproape **două mii de kilometri.** Trebuia să meargă și noaptea, pentrucă n'avea vreme de pierdut și dormea numai câteva ceasuri, unde-l ajungea sfârșeala. Noaptea întâia l-a apucat în fața orașului Ploești, unde-a dormit două ore, în câmp. Efortul brusc, fără antrenament, copilul l-a resimțit între munții înalți ai Sinaii, unde l-a podidit sângele pe nas — el credea, din pricina **„aerului tare"**. In dreptul Brașovului a ajuns la 2.23 noaptea, iar de la Brad până la Sighișoara, un drum lung și plicticos chiar în tren, a avut un tovarăș de drum. De la Sighișoara înainte, Matei a rămas iar singur. A rătăcit două ore în Câmpia Turdei. La Păltineni a mers în ploaie și în frig, iar la Ciucea a admirat de departe castelul d-lui Octavian Goga. La Plopiș a pierdut o zi, căci s'a rătăcit prin pădure, iar Supereul de Sus și de Jos le-a trecut noaptea. Când a ajuns la Halmei, ultima localitate românească, străbătuse de la București **810 kilometri.**
De-aci înainte începea lumea străină.
Teama lui de străini și de străinătate, nu s'a adeverit. In Cehoslovacia, Dănilă Matei a dat de drumuri bune, de sate și târguri frumoase, al căror nume, nu pe toate, le-a putut însemna, de vreme ce o parte le străbătea noaptea. Din pricina unei ploi furioase, ne având unde dormi, s'a refugiat la Usty în gară, unde-a ațipit vre-o două ore — singurul fel în care i-a folosit și lui calea ferată!
La Zlin a ajuns într'a 24-a zi a călătoriei, în puterea nopții și ne-având unde trage, s'a dus la poliție. Bucuria și mirarea c'a ajuns totuși la Zlin, Dănilă Matei nu le va uita niciodată.
Colegii români de la școala fabricii Bata cari sosiseră aci, cu trenul, cu o lună înainte, camarazii străini și profesorul Risavy, când au aflat cum a venit, i-au făcut o primire entuziastă.
Cu toate greutățile și pericolele acestei călătorii, copilul a

Reproducem în facsimil prima pagină din scrisoarea cercetașului Dănilă Matei.

Zlin 26 Octomvrie 1935.
Domnule Director!
Subsenatul Dănilă V. Matei bursier la școala „Bata"
fiind reținut în București 15 zile pentru obținerea
pașaportului și cheltuindu-mi în acest timp banii de
drum m'am hotărât a parcurge pe jos drumul
București - Zlin.
Am luat o raniță în care mi-am pus cele necesare
pentru școala „Bata", peste manta am pus o centură
de cercetaș la care am agățat un revolver cu 3 focuri,
și în acest mod echipat am pornit spre Zlin cu Dumnezeu
înainte pe ziua de 18 Sept 1935 și ce-mi va rămâne
sfântă în viața mea. Din București am pornit
numai cu lei 168: dar mulțumesc lui Dumnezeu că în
drum am găsit și oameni cu inimă care m'au ajutat foarte
mult. De exemplu: Domnul notar al comunei Cerna-

găsit pe drum ajutor în bunăvoința multor oameni de treabă, cari l-au încurajat și ospătat. Șefii de jandarmi din Florești (Cluj) și Nușfalău l-au primit părintește la masa lor. In Cehoslovacia, notarul comunei Cerna-Ardov i-a dăruit 50 de coroane **„premiu de încurajare"**, iar un român din Krompacky, care-l întâlnise pe drum, l-a dus acasă și l-a îmbăiat. La Velche Rovna un cârciumar l-a ospătat și i-a pus Radio-România!
Acum, odihnit după ostenelile greului drum, bursierul școalei Bata din Zlin, își vede de muncă și de carte, laolaltă cu ceilalți elevi, adunați din toate țările Europei.
Să trăești, Matei!...
De tine nu mai am nicio grijă! Ești om făcut. Tu te-ai încredințat de la începutul vieții, că celui care-și ajută singur, cu voință neînduplecată, îi ajută și Dumnezeu, iar greutăți de nebiruit întâmpină numai cei molateci și fără vrere.
Bravo, Matei!..
Că ai să ajungi om de ispravă, nu mai încape nicio îndoială. Și înainte de-a scrie aceste rânduri, am povestit întâmplarea ta și băiatului meu, tot de 16 ani, care-ți strânge mâna camaraderește și te îmbrățișează.

F. Aderca

Trupele abisiniene înaintează cu multă greutate prin ținuturile mlăștinoase ale Abisiniei.

Asaki despre Abisinia, în anul 1886

Lumea a început să se intereseze de Abisinia numai în ultimul timp, după isbucnirea războiului italo-abisinian. Cu toate acestea în România, Gheorghe Asaki a făcut o succintă descriere a acestei țări, în rev sta lui „Icoana Lumii", încă în 1866. Credem interesant să copiem articolul publicat în revista lui Asaki, în 17 Aprilie 1866 :

ABISINIA

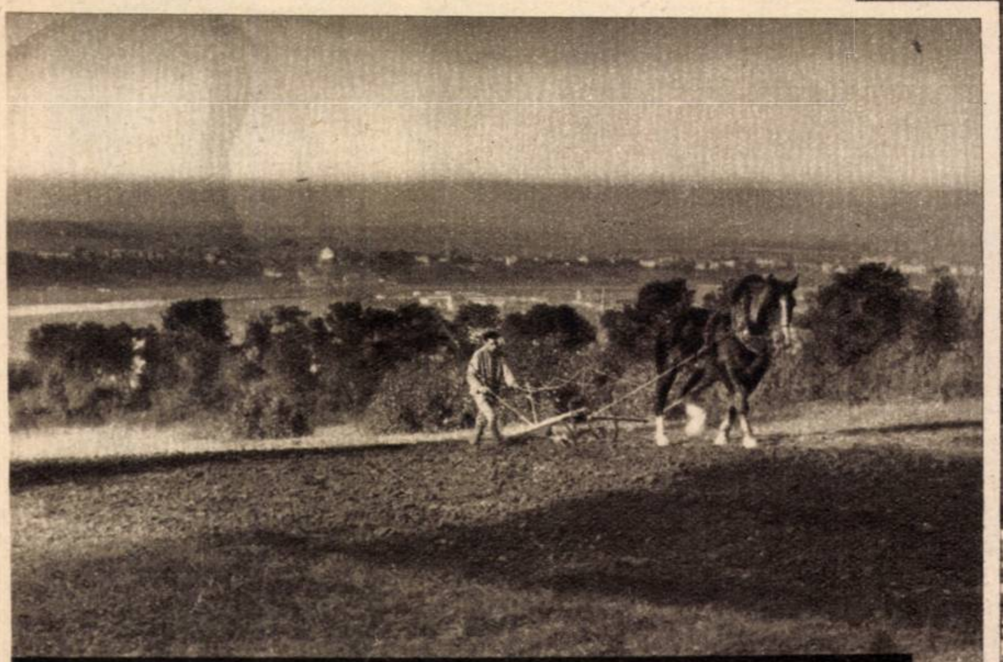
„Această țară a Egiptului, de Romani Egiptul superior numit, este locuită de o rasă de oameni negri. Fizionomia și structura corpului nu este ca aceea din năuntrul Africei, cea regulată, și oamenii bătrâni se disting cu barba de o lungime extraordinară, încât sunt nevoiți a o suci ca o frânghie, și a o întrebuința ca cingătoare, ei umblă despuiați fără alte vestminte decât o pânzătură de bumbac, și se nutresc cu carne de oae după care poartă și acest nume.

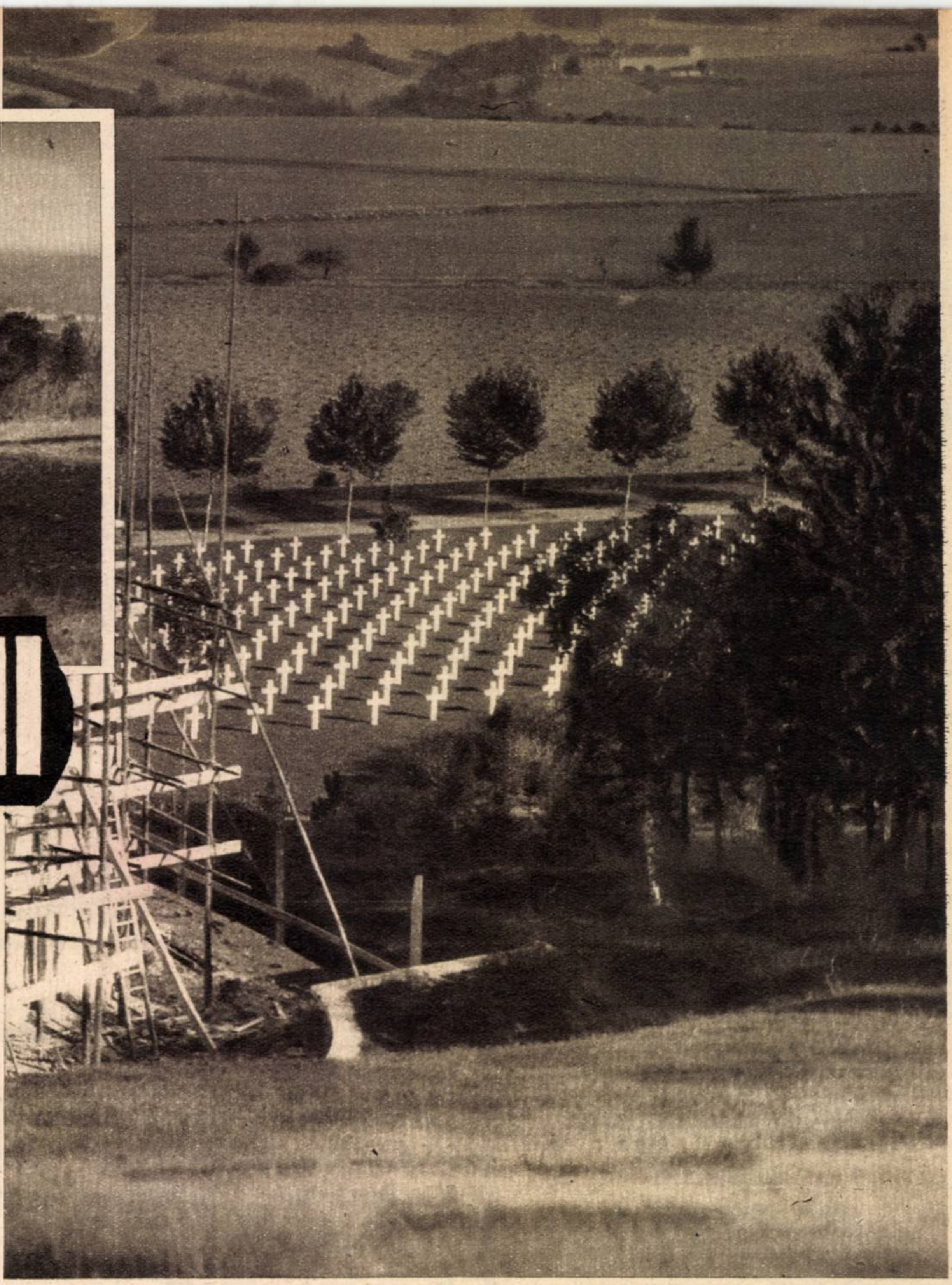
Religia creștină s'a înrădăcinat în partea de pe râpa mării Roșii, unde în timpurile noastre domnește regele Teodor. Populația, se sue până la un milion de oameni. Deși sunt creștini ei profesează poligamia (cu multe femei). Intre alte animale se găsesc și hipopotami. Comerțul țării consistă în os de elefant (fildeș), arină de aur, și vânzarea de oameni.

Stampa reprezintă doi Abisinieni și în depărtare cetatea în care rezidează regele. (pg. 66—67)"

Dreapta: Ogorul morții și ogorul vieții.

SE AȘTERN ANII uitării

S'AU împlinit, la 11 Noembrie, șaptesprezece ani decând popoarele, obosite de măcel, au hotărât să puie capăt luptelor care durau de mai bine de patru ani.

In locurile unde-au bubuit tunurile și unde geniul omenesc, într'un acces de demență, a născocit mijloacele cele mai îngrozitoare de ucidere și de nimicire, pământul a fost răscolit tot, morții scoși din morminte și rupți în bucăți, țărâna frământată cu sânge.

Tintirimuri nesfârșite, frânturi de arme, unelte de măcel, care altădată erau înfricoșătoare, iar azi nu mai sunt decât fiare ruginite, au fost

Sus: Viața învingătoare: țăran francez ară pământul udat de sânge

Jos: Arme germane în păduricea dela Belleau.

O brancardă pe care au zăcut mulți soldați răniți.

Tanc german distrus lângă La Pompelle.

In pădurea Tăcerii

Turiştii sunt duşi în 40 minute până la câmpurile de bătaie.

Mărturii multe ale marelui războiu: o bocancă ruptă, al cărei posesor, de bună seamă, şi-a jertfit odihna în fundul unei tranşee.

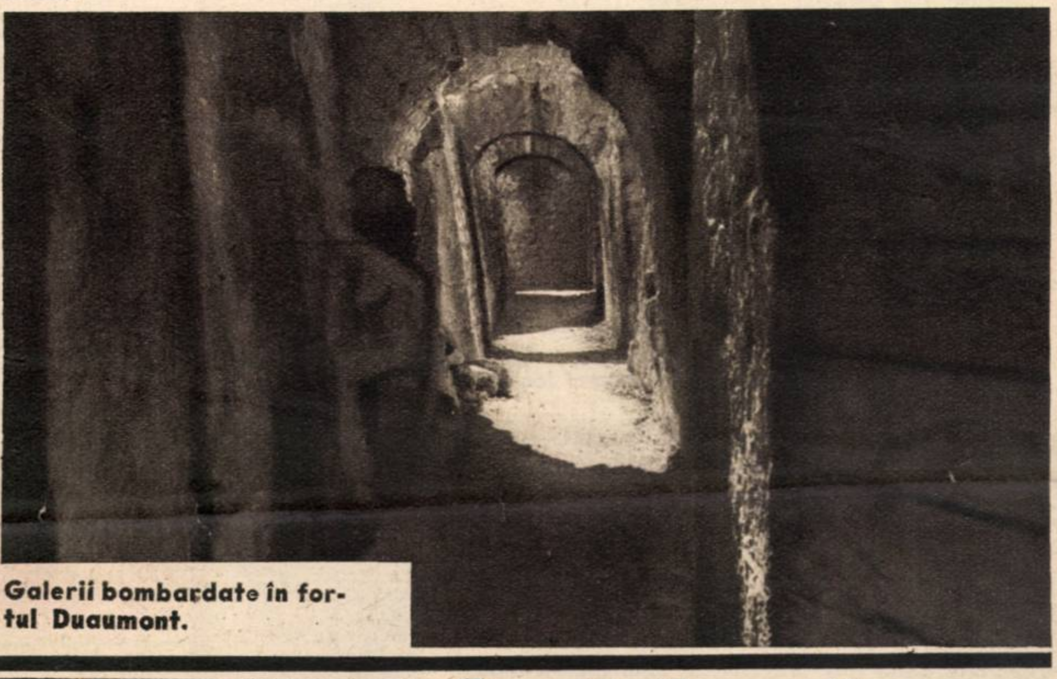
păstrate ca o mustrare, pentru generaţiile viitoare.
Mulţimile trec prin faţa acelor locuri cu nume neperitoare: **Verdun, Marna, Ypres**, şi spiritul zecilor de mii de soldaţi căzuţii — cari zac ca tot atâtea zeci de mii de schelete hidoase — se ridică ameninţător din morminte:

„NU UITAŢI"

Copiii de şcoală şi toţi tinerii câţi n'au înţeles grozăvia nebuniei care este războiul, să fie duşi cu toţii, pe rând, în faţa mormintelor cari patru ani au înghiţit, cu lăcomie, pe cei mai buni, pe cei mai avântaţi, pe cei mai viguroşi, ai tuturor neamurilor. Se vor pătrunde desigur de gândul că războiul înseamnă crimă.

Intr'o pădurice de lângă Belleau, bucăţi dintr'un tun german.

Galerii bombardate în fortul Duaumont.

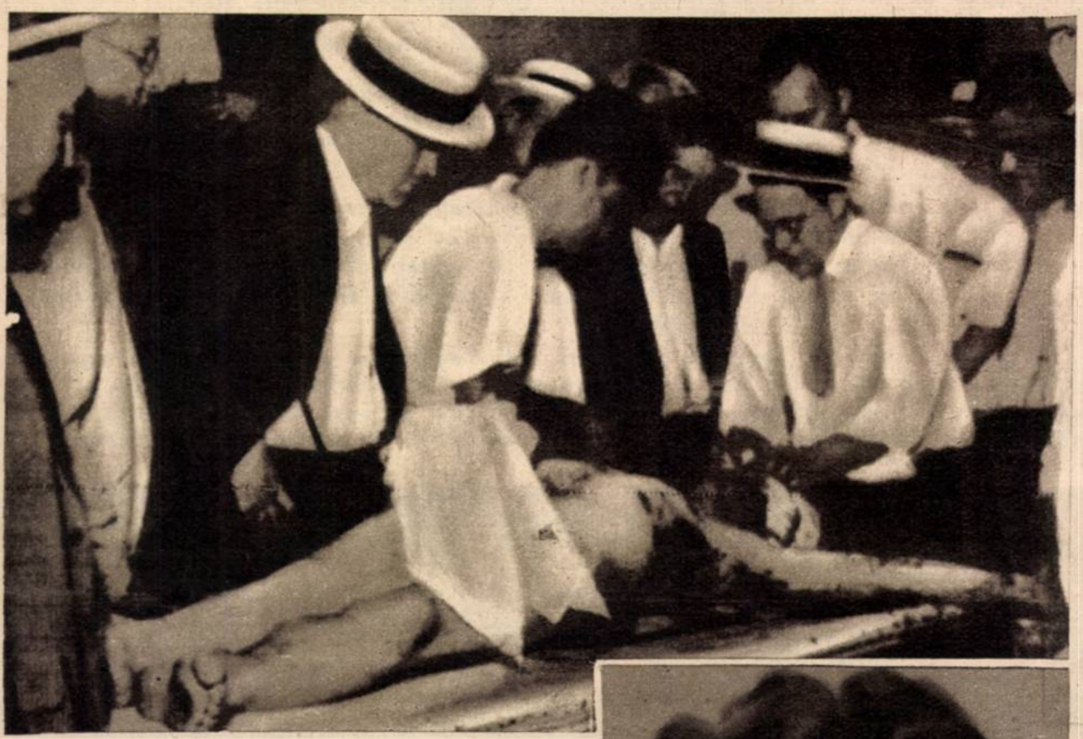

Cimitirul eroilor din St. Quentin.

AM CUNOSCUT PE FEMEA IN ROȘ

O ROMÂNCĂ L-A DENUNȚAT PE DILLINGER

CHICAGO deșteaptă în mintea fiecăruia noțiunea de gangster, căci pentru orașe — la fel ca pentru oameni — e greu pânăce unul capătă o reputație proastă, că de scăpat de ponos nu mai scapă niciodată.
Și cu toate acestea, nimeni din Chicago, niciunul dintre localnici sau dintre vizitatori nu ți-ar putea povesti altceva despre gangsteri, decât ceeace a citit și dânsul în gazete.
Am fost de trei ori la Chicago, în acest oraș uriaș, frumos, care se mândrește cu așezarea lui, la marginea lacului Michigan, cu cel mai lung bulevard din lume — peste 60 de km. — cu parcurile încântătoare, cu vioiciunea stradelor, cu clădirile monumentale, hotelurile luxoase, cu teatrele sale vaste și somptuoase. Nici în forfoteala de pe străzi, nici în localuri, nici prin aleele umbroase ale imenselor grădini publice, n'am întâlnit un gangster. Și cu toate acestea faimosul Dillinger a fost găsit și ucis în Chicago, iar — dupăcât scriu gazetele — teatrul celor mai îndrăznețe operațiuni banditești ar fi acest oraș.
Cred că lucrul acesta se datorește în primul rând faptului că Chicago e un oraș de petreceri, un oraș vesel, plin de atracțiuni, un oraș al desfătărilor. Fiind mult mai întins decât New-York-ul paza strictă a regulamentelor severe e mai greu de făcut, iar posibilitatea de a ține ascunse localuri de petreceri nepermise, mult mai ușoară, în Chicago.

Câteva clipe după împușcarea lui Dillinger, la Institutul Medico Legal din Chicago. Cadavrul banditului este înconjurat de polițiști.

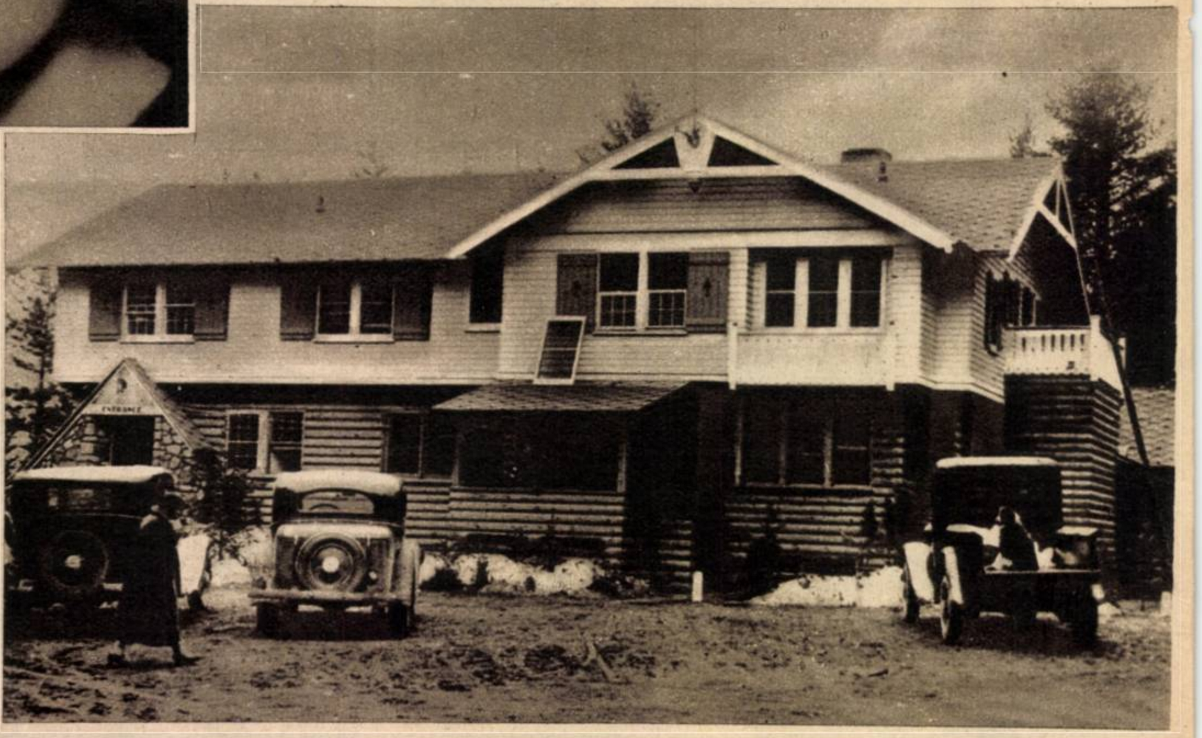
Medicii luând masca mortuară a lui Dillinger.

In 1931 am făcut cunoștință în Chicago cu d-na Ana Suciu, nume care în traducere americană e Anne Sage. Avea o vilă frumoasă, luxos mobilată în Kenmore Avenue, un bulevard locuit de marii bogătași ai Americei.
Doamna Sage, o femee de 32 până la 35 ani, frumoasă, vorbia încă destul de bine românește, după 20 (spunea ea) — 25 ani (după socoteala noastră) decând plecase din Banat, de unde era originară. Viața îmbelșugată, cele două automobile, toalete scumpe, nu se puteau explica din venitul unui mic magazin pe care-l avea la Gary, orășel lângă Chicago, și am aflat mai târziu, că doamna Sage era proprietara unui „speak-easy", situat tot în Gary și unde se ducea în fiecare seară. „Speak-easy" se traduce pe românește **„a vorbi lesne, cum îți vine"**, și denumește un local în care se permite vizitatorilor ceeace legea nu permite: alcool (pe vremea prohibiției) și băuturi foarte tari azi, jocuri de noroc, stupefiante, etc.
Vizitatori sunt din lumi felurite: odrasle de oameni bogați, cari caută senzații, aventurieri, escroci cari trăesc din înșelăciuni la joc, naivi, cari vin aici ademeniți de femei frumoase sau invitați de cunoștințe dubioase, gangsteri, cari numai în asemenea localuri sunt în siguranță, femei ușoare.
Treburile doamnei Sage au mers din ce în ce mai bine, până când un șef de poliție nou n'a voit să fie orb și surd, ca predecesorul său și a descoperit taverna.
Legile americane sunt foarte drastice: d-na Sage a fost arestată, averea ei confiscată și cuibul distrus.
După obiceiu, poliția, cea dintâi, face cercetările. Când instrucția e gata, inculpatul vine în fața instanțelor judecătorești. Invinuitul suportă — după caz — trei grade de cercetări: gradul I e simplu: vina e recunoscută, complicii sunt arestați, totul e clar, cercetarea e o formalitate.

Femeia cu părul roșu.

Gradul al doilea se aplică atunci când inculpatul nu vrea să-și denunțe complicii sau nu mărturisește imediat crima. Cel anchetat e supus la shinuri mai ales de ordin moral: e hărțuit cu interogatorii lungi, i se arată în culori negre ce-l așteaptă în cazul că n'ar voi să recunoască, de bunăvoe, acuzările; e mințit că i s'a întâmplat nenorociri în familie ca o consecință a faptelor lui și altele de acestea. Gradul al treilea înseamnă adevărate cazne: inculpatul nu e lăsat să doarmă, e chinuit cu lumină prea puternică, cu valuri de apă și cu o gamă întreagă de suplicii rafinate, care fără a produce vreo rănire vizibilă, pot nenoroci un om pe viață.
Cu doamna Sage poliția n'a fost nevoită să meargă atât de departe. Aflând dela începutul cercetărilor de gradul II — că Dillinger era printre obicinuiții casei ei, a încheeat cu dânsa o convenție: d-na Sage avea să fie eliberată, i se vor restitui bunurile confiscate, ba chiar își va redeschide acel „Speak-easy", care-o îmbogățise. In schimb, d-na Sage avea să predea în mâinile poliției pe Dillinger.
Poliția americană obicinuește să închee asemenea transacții.
D-na Sage a ieșit din arest. Toată lumea era convinsă c'a isbutit să cumpere pe polițiști. Obicinuiții localului s'au întors cu toții, bucuroși de dibăcia femeii care le permitea să-și reia petrecerile.
Dillinger s'a lăsat așteptat cam mult, atât încât poliția își pierduse aproape răbdarea, detectivii fiind mereu amânați. In cele din urmă sosi și el. D-na Sage n'avu încotro și trebui să se achite de obligațiunile luate. Ea a fost **„femeea în roșu"**, care a arătat detectivilor pe Dillinger ieșind din cinematograf: „Ecce Homo". Detectivii au țintit și Dillinger a căzut mort. Dușmanul public No. 1 nu mai există. Dar el avea numeroși prieteni și aceștia au hotărît să-l răzbune.
Doamna Sage s'a ținut prevăzătoare departe câtva timp. Acum se înapoiază în țară. Mulți dintre banditții lui Dillinger s'au ucis între ei. In România d-na Suciu va putea să trăiască în liniște, depănând mereu amintirile vieții aventuroase pe care a dus-o și a rolului important pe care l-a jucat în omorîrea celui mai temut gangster. C.

Casa lui Dillinger.

PRIETENII NOSTRI

PORTRETUL UNUI CAL

Iată în fotografia noastră o foarte bine reușită fotografie a unui armăsar.

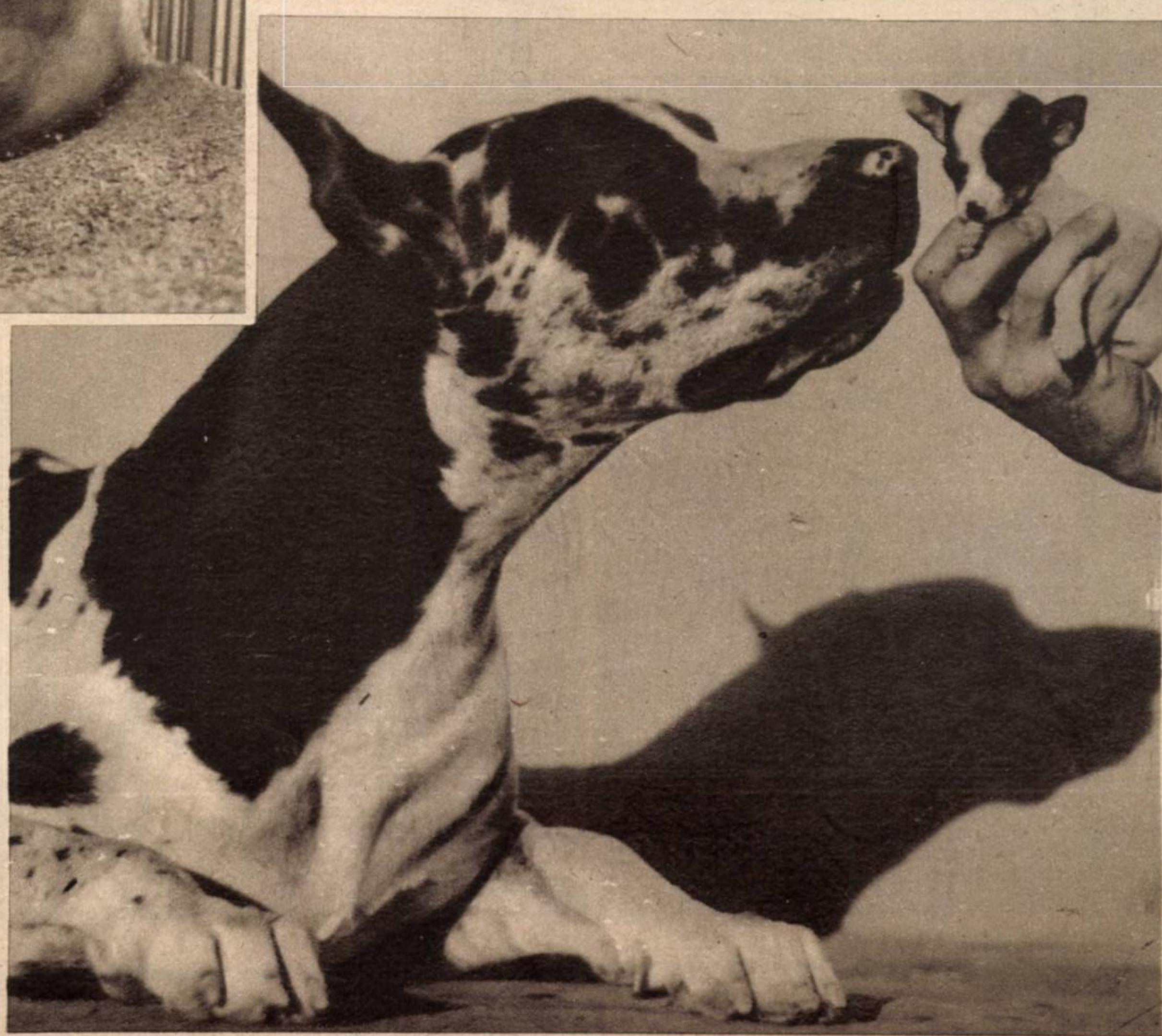
STRUȚUL ÎN PERSOANĂ

Domnul struț a lăsat să i se facă un portret. El privește foarte mulțumit în zare. Fotografia a fost făcută la grădina zoologică din Berlin.

FERICITUL

Iată un purceluș.... bine trăit. Nimeni pe lume nu este mai fericit ca el.

URIAȘUL ȘI PITICUL

La expoziția internațională din San Diego au fost premiați cel mai mare și cel mai mic câine. Iată-i pe amândoi în fotografia noastră.

In această pagină:

Sfințirea drapelului.

Diferite momente și aspecte din viața romilor: o idilă, o mamă, un trombonist, și câteva tipuri.

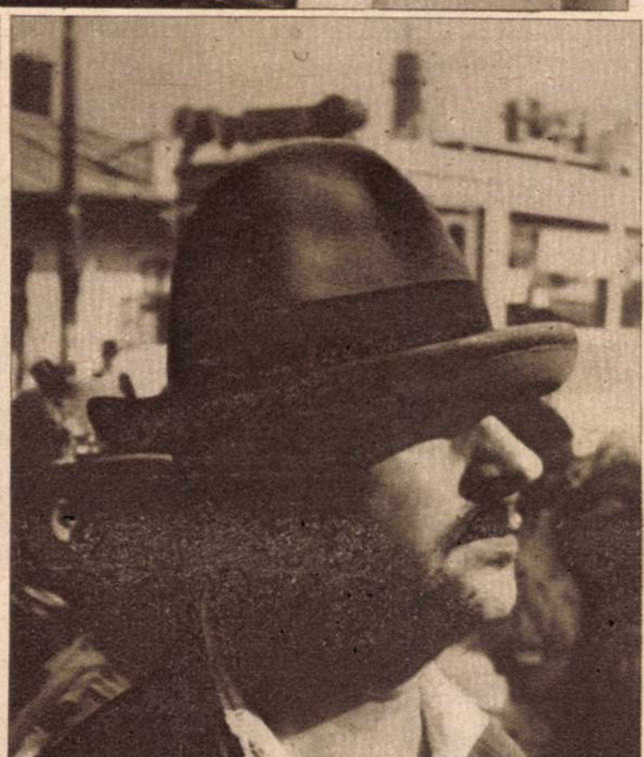
trecută a avut loc, în parcul „Boreli" din calea Dudești, sfințirea drapelului organizației din sect. II Negru a Uniunii romilor din România, Festivitatea s'a deschis la ora 12, primul luând cuvântul d. Tache Pantazescu, președintele culorii de Negru.
D-sa face un amplu expozeu al scopului urmărit de asociație.

ROMII DIN ROMÂNIA S'AU INTRUNIT

Un grup de țigănci frumoase din Ardeal, pe străzile Capitalei.

Congresul Romilor: Voevodul Romilor (cu joben) defilând pe străzile Capitalei.

D. av. Ilie Diaconu, președinte de onoare al Uniunii, ocupându-se de rosturile Uniunii, spune că aceasta urmărește ridicarea romilor din sărăcia și ignoranța în care se sbat. Se vor înființa școli, orfelinate și dispensare. Se va înființa o bancă cooperativă, unde romii să poată găsi cu ușurință împrumuturi la cazuri de nevoie.

La ora 12 jum. sosește arhimandritul Iuliu Scriban.

După slujba sfințirii drapelului, arhimandritul Scriban a ținut o scurtă alocuțiune prin care îndeamnă poporul rom la unire.

D. Constantin Georgescu spune că vine în mijlocul romilor ca reprezentant al patriarhiei. D-sa dă citire apoi unei scrisori din partea părintelui C. Dron, prin care acesta își scuză lipsa și regretă că nu se află printre romi, fiind reținut la Sinaia.

D. av. Petrovici, vorbește în numele d-lui Tancu-Iași.

D. Gh. Niculescu, președintele general al Uniunii, luând cuvântul, face o documentată expunere a năzuințelor urmărite de romi.

După aceea încredințează drapelul președintelui sectorului II Negru, d. Tache Pantazescu.

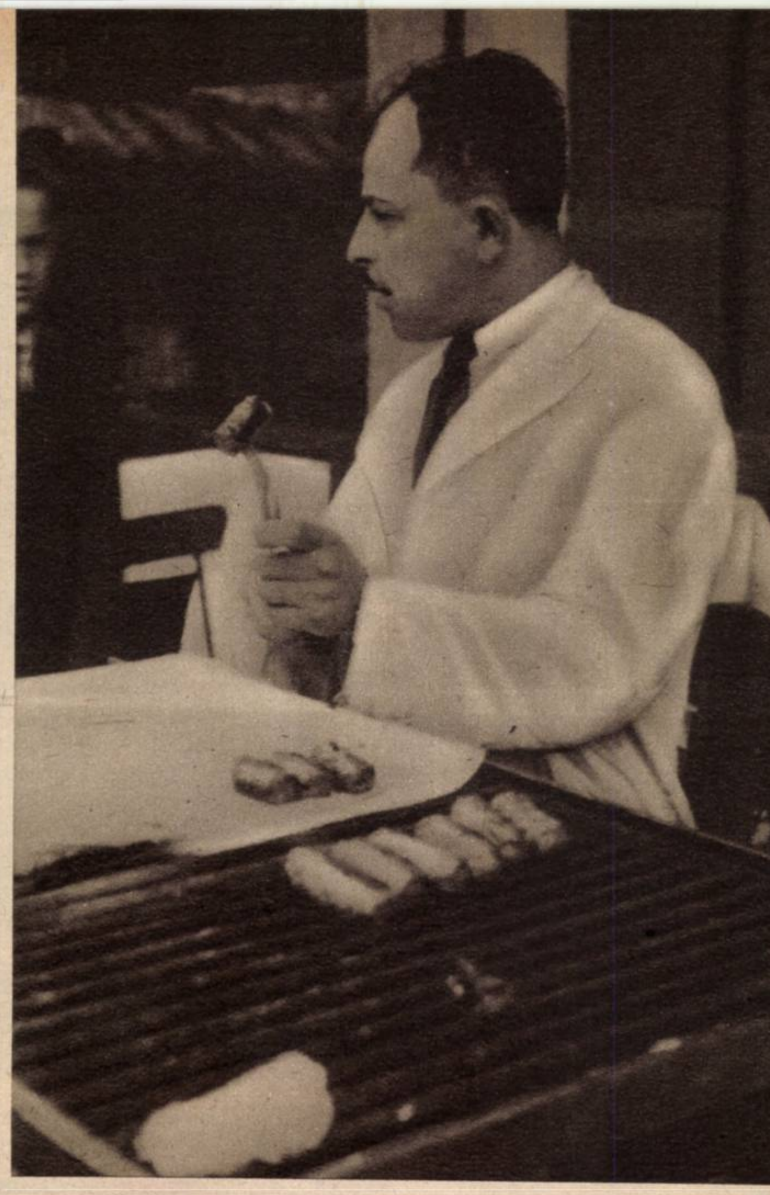
Au mai luat cuvântul d-nii Moți Cristea, președintele romilor din Târnava Mare, I. Grigore, vice-președinte al organizației de Vlașca, Gh. Alecu, vice-președinte sect. II Negru, Nicu Gogu vorbește în numele romilor dela Buftea; Sbanghiu Al., d-ra Nușa Costea, av. Șerbănescu și alții.

Intrunirea a luat sfârșit la ora 2 după care a avut loc un banchet.

CITIȚI:

MAGAZINUL

Scrumbiile se vând foarte des la colț de stradă...

Deasemeni mititeii sunt foarte căutați.

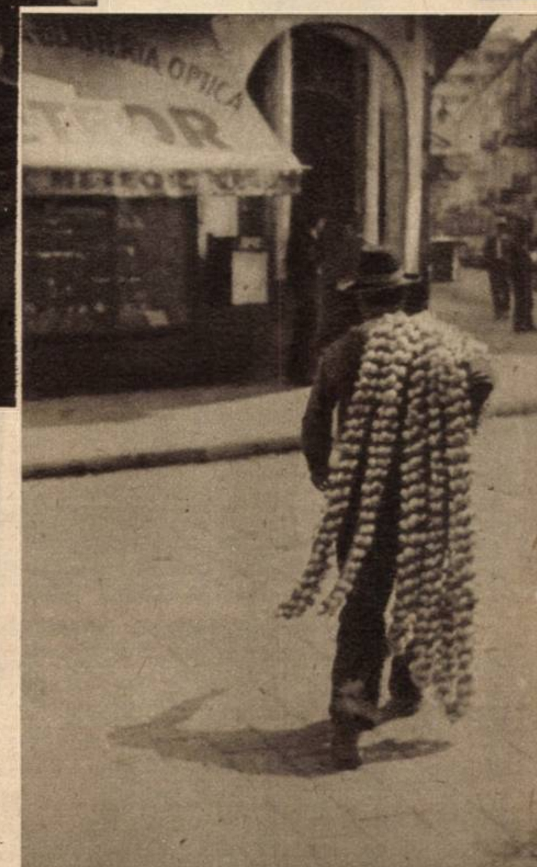
Sunt olteni cari vând numai ceapă și usturoi...

... Alții se ocupă de industria porumbelului fiert.

Și gogoși se pot cumpăra pe stradă.

Gheretele cu fructe le întâlnești la fiecare pas în timpul verii.

NOUĂ nu ni se pare extraordinară înfățișarea străzilor din București, care de dimineața până seara, trei sferturi din an — și uneori și anul întreg — sunt cucerite de tot felul de negustori și negustorași cu mărfuri și mai cu seamă alimente. E un spectacol obicinuit ochilor noștri și care ni se pare firesc. El este totuși extraordinar și alcătuește unul din semnele caracteristice ale vieței noastre sociale, aci la porțile Orientului, și dovada cea mai evidentă a belșugului cu care Dumnezeu a binecuvântat acest pământ.

E de-ajuns să călătorești într'unul din marile orașe occidentale — să treci prin Viena, Milano, München sau Paris pentru o zi-două — ca să-ți dai seama că fecunditatea solului românesc nu se mai repetă și belșugul Capitalei e unic pe acest colț al pământului.

La Viena, bunăoară, sau la Berlin, în cele mai de seamă restaurante, alimentul care se oferă cu mai multă ușurință nu e pâinea — gustoasa, eftina, hrănitoarea pâine! — ci o halcă de carne friptă și câțiva cartofi. O familie întreagă de austriaci sau de germani nu consumă la un prânz mai mult de un sfert de pâine, când la noi fiecărui mesean i se oferă o jumătate de pâine!

La Paris, unde în locuri anumite stau la rând prăvălioare cu alimente, singurul fruct popular și care poate fi dobândit fără mari cheltueli e banana. Toate celelalte fructe și legume sunt cântărite și prezentate cu meticulozitate, ca prețioase, rare, preparate farmaceutice — iar pătlăgeaua roșie, tomata, e un fruct de lux!... Se văd și pui tăiați gata; „se văd" numai, căci de luat sunt mai greu. Calculul bănesc se face pe zecimea de grame, iar costul unui pui întreg — întreg!... — prezentat în tot felul de panglicuțe și bretele de foi de cositor (ca la

Capi

ciocolata și bomboanele fondante) se ridic[ă] [c]incizeci de lei. Cu prețul unui bou tăiat ș[i] la măcelăriile din Paris, la noi s'ar cumpăra pământ arabil.

— **Je suis venu me promener,** am decl[arat] rului, care voia să știe ce căutam la Paris.

— **Seulement pour ça?** se miră el.

— **Oui. Mais la prochaine fois, je v[...] boeufs...,** l-am asigurat în glumă.

— **A! Ça c'est une affaire!...** îmi ripos[tă]. Avea dreptate: Cu boii, dincolo de granițel[e] altă țară din Europa nu se glumește.

E nevoe de tablouri izolate, pe cari le surp[rinde] și obiectivul fotografic al străinului în trece[re] ca să ne dăm seama de belșugul și pitore[scul] spiritual al micului negoț depe străzi, în [...] cu alimente și fructe.

Din întregul spectacol, tragi o concluzie [...] București nu e nevoe să intri la restaurant [...] deoarece întregul menu îl găsești, la îndem[ână]

...ștala ÎMBELȘUGATA

...ă la vre-o trei sute
...i prezentat în felii,
... două pogoane de

...rat odată măcela-

...iendrai avec 12

...tă el foarte serios.
...e României în orice

...rinde numai ochiul
...re prin București,
...scul uneori atât de
...osebi al negoțului

... preliminară: Că la
... spre a te ospăta,
...ână, pe stradă. De la țuiculița la „botul calului", găsești numai decât aperitivul ideal, un fin pește afumat, a cărui pieliță de aur sclipitor, așteaptă doar să fie jumulită. Fripturile te așteaptă la toate răscrucile, bine rumenite, ardeiate, și mai cu seamă „mititeii", a căror aromă cu chemarea lor de usturoi ațâță pofta numai decât.

Pare ciudat că dificultatea începe de la desert! Ce să iei mai întâiu?...

Chioșcurile și rafturile cu fructe depe străzi sunt de-o bogăție neasemuită. Sute de varietăți de pepeni galbeni, zeci de varietăți de pepeni verzi, pe care „omul de pe stradă" îi taie sau îi sparge la marginea trotoarului și la taraba negustorului. Nu e rar spectacolul a cinci inși ghemuiți în jurul unui pepene, la un colț de stradă, cu dinții vâriți în zeama feliei, până la urechi. Pentru varietățile de nuci, struguri și prune se cere o adevărată știință.

Dar fructul cel mai gustat, cel mai căutat și a cărui savoare nu o simți întreagă decât numai pe stradă — e porumbul. De la începutul verii până târziu după culesul viilor, acest fruct al poporului român domină câm-

Un sistem original de a-pompa limonada pe străzile Capitalei.

piile, satele, orașele, Capitala.
Porumbul fiert se vinde pe străzi mai cu seamă la amiază, împăturit ca un plod în petece fierbinți, ca să nu-și piardă căldura. Țigăncușele năvălesc pe toate străzile, în dogoarea amiezi, oferind pe un leu un porumb uriaș, auriu și aburind. Pe la colțuri de stradă, unde aglomerația e mai mare, porumbul e fiert în cazane mari și ținut în butoaie, de unde e scos cu cleștele, și oferit fierbinte, învelit în cămașa lui de foi și fire de mătasea porumbului.
La Paris, în cețurile serii, se vând pe la colțuri „pommes frites", cartofi-pai. La noi în București, domni cu monoclu, duduițe parfumate, adastă în jurul unui grătar cu jăratec să li se coacă porumbul, pe care l-au comandat, înainte de a merge la Operă, și a cărui aromă ispititoare nu îngădue nimănui să treacă mai departe.
Toate acestea sunt numai o parte din scenele atât de pitorești ale Capitalei noastre îmbelșugate.

A.

Rahat cu apă rece vând țigănușii în timpul verii.

Munciitorii se odihnesc la un colț de stradă mâncând de zor din pepene.

Ce bun e porumbul! Nu rostesc oare asta ochii femeei alaturate?

CINCI SĂPTĂMÂNI IN AVION N'AM DESCOPERIT AMERICA

GANGSTERII

LA ce vă gândiţi când vă bărbieriţi? La această întrebare tipică a unui reporter american, Preşedintele Statelor Unite a răspuns odată:

— La Al Capone!

Răspunzând astfel, Preşedintele nu se gândea atâta la ameninţarea criminală ce o reprezintă gangsterii împotriva societăţii, cât la primejdia socială a celor 10 milioane de şomeri care, sub conducerea unui Al Capone, s'ar putea transforma într'o armată ilegală invincibilă, pentru că numai un Al Capone ar fi fost în stare să creeze o organizaţie rapidă în interiorul sistemului capitalist, de oarece oferea prin trustul său de contrabandă a alcoolului, posibilităţi de care nu dispuneau nici marele capitalism, nici diferitele partide socialiste.

Americanul, educat pentru „prosperity", urmează mai curând un Capone care îi dă bani, decât să adere la un partid socialist unde trebue să mai plătească el cotizaţii. Această mentalitate individualistă a împiedicat până acum, în Statele Unite, organizarea proletariană a celor fără lucru. Când fostul Preşedinte Hoover a înţeles acest lucru, şi-a început să combată vechea alianţă a lui Capone cu guvernul, Capone era condamnat.

Al Capone aliat al guvernului? Dar nu au luptat totdeauna autorităţile împotriva gangsterilor?

Pentru neamericani, „gangster" reprezintă romantismul crimei, atentate cu bombe, asasinate. Pentru iniţiaţi însă, e vorba numai de o corupţie economică. Gangsterii sunt funcţionari ilegali ai Statelor Unite, cari se subvenţionează ei înşişi. O scurtă schiţă a istoriei prohibiţiei va confirma această afirmaţie.

Uniunea capitaliştilor alcoolului şi morala câtorva bătrâne au realizat, sub egida lui Volstead, această idee glorioasă care, în definitiv, n'a desfiinţat beţia în schimb a ridicat de 8 ori preţul alcoolului şi i-a dublat consumaţia. Nimeni în America, nici chiar bătrânele de care e vorba, n'au visat urmările extraordinare ale acestei măsuri, cum le vom vedea în articolul consacrat acestei chestiuni.

Nimeni nu prevăzuse indignarea populaţiei împotriva opririi alcoolului; faţă de această atitudine a întregii opinii publice, nu exista decât un mijloc: vinderea clandestină a alcoolului şi toleranţa mută a autorităţilor.

Pentru asta trebuiau elemente ilegale.

Aceste elemente născute dintr'o necesitate publică unanimă, s'au recrutat din elementele dubioase ale marelor oraşe americane, din **gangs**, micile uniuni ale răufăcătorilor **Boottleggers.** Şi când întreprinderile criminale s'au transformat în întreprinderi comerciale, li s'a spus **gangsteri**, au căpătat de şef pe Al Capone şi au devenit eroii Statelor Unite.

In această pagină: Dillinger. Al. Capone şi o vedere din New-York.

NU E DRACUL AŞA DE NEGRU

Inainte de a vizita prima dată Statele Unite, acum doi ani, găseam stupid ca o lege să-mi interzică să beau vin. Găseam chiar revoltător ca un poliţist să mă împiedice să mă'mbăt, dacă aşa am poftă sau dacă simt nevoia. Şi încă în America, ţara libertăţii! După cum găsesc absurd să fiu împiedicat, sau pedepsit, că mă sinucid, când cred de cuviinţă!

Dar când am venit în Statele Unite, mi s'a atras atenţia că legea interzice nu să bei, dar să vinzi lichide care conţin alcool! Puteam fabrica dacă vream, vin, puteam să mă duc să beau la un prieten câte cocktailuri vream. Dar nu puteam să merg într'o bodegă să comand un pahar cu vin. Legea nu spunea: Să nu beţi! Spunea: Beţi, dacă aveţi ce!

Şi legea a fost socotită de Americani intolerabilă, cum toate legile, Americanii le găsesc intolerabile. Niciodată Americanii n'au reacţionat aşa de violent. Şi ei ştiu să reacţioneze! După reacţiunile lor se putea vedea ce nepopulară e o lege care restrânge libertatea. Tocmai pentrucă erau opriţi, sau mai exact supăraţi atunci când beau, Americanii n'au băut niciodată atâta ca pe vremea prohibiţiei. Şi câtă vreme a existat prohibiţia, moda era să se bea.

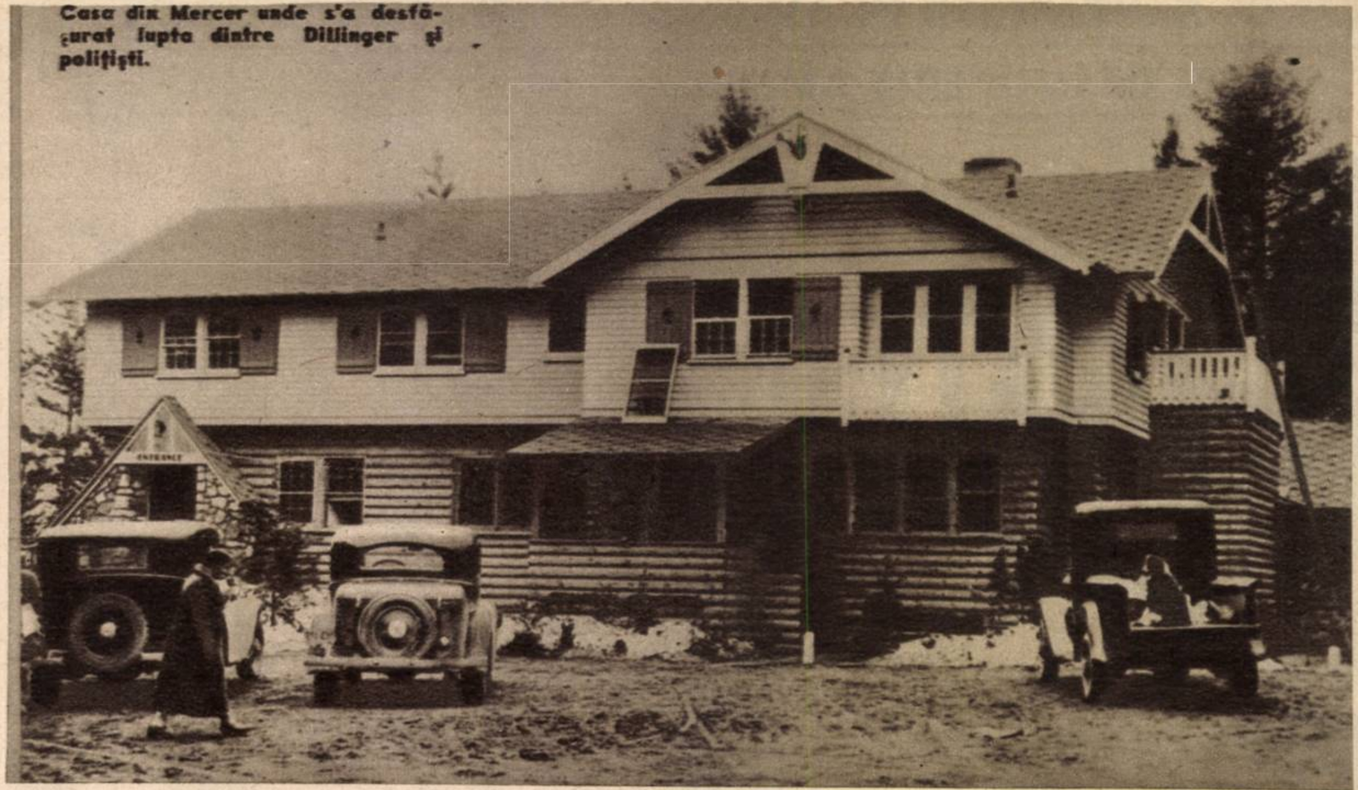

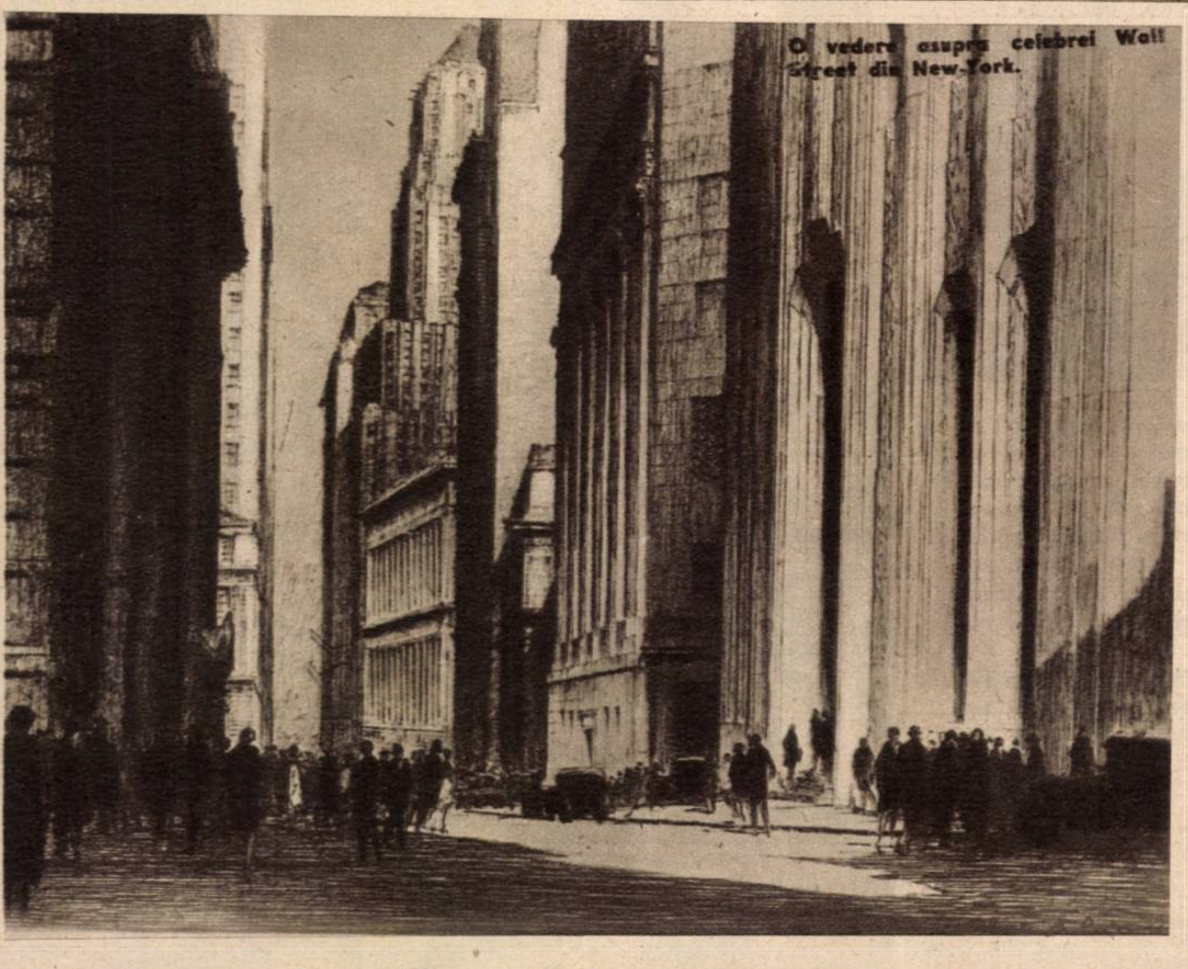
Drept consecinţă, cu toată violenţa, cu toate crimele lor,

boottleggers și gangsterii erau tolerați, erau admirați, pentru că **violau o lege nepopulară**. Pentru că violau o lege care **nu era bună**. Și când o lege nu le e bună, Americanii își fac treburile ca și cum nici n'ar exista acea lege!
Iată pentru ce gangsterii corespundeau unei nevoi unanime!

INIMĂ DE GANGSTER

Dar încă o necesitate publică satisfăceau gangsterii. Șefii lor erau „politicieni de profesie".
Nu e vorba de partizanul unei tendințe politice; ci de șeful unei grupări profesionale care vinde cât poate mai bine voturile oamenilor săi. Primul profesionist politic de acest fel, șeful **Corporației măturătorilor** din strada 22, Chicago, cartierul cel mai rău famat, **Big Jim**, este tatăl gangsterilor. El a inaugurat sistemul de a vinde voturi consilierilor municipali și aceștia, în schimb, să determine ca poliția să-i dea alcoolul confiscat în oraș.
Mai târziu, toți care voiau să ajungă ceva, politicește, în Statele Unite, recurgeau la ajutorul gangsterilor. Să nu ne mire deci relațiile lui Capone cu guvernul federal!
Origina caracterului gangsterilor se găsește în faptul că, cei mai mulți din cei suspecți în Chicago, de unde s'au recrutat gangsterii, erau italieni și aveau să lichideze diferende, chestii de vendetta, încă din patria lor. Se găseau câțiva membri ai Maffiei.
Adevăratul inițiator al gangsterismului în stil mare, a fost Al Capone. Până la el, era vorba de chestiuni mărunte, care nu se ridicau mai departe de consilierii municipali. Când Colosimo, al doilea șef gangster în ordine cronologică, se asocie cu Capone, căpătă relații intinse. Dintr'o întâmplare simplă:
Guvernatorul din Illinois, Len Small, era acuzat că a substras un fleac de câteva milioane de dolari din fondurile publice. Gangsterii, din proprie inițiativă, au organizat o serie de martori cari au depus la tribunal în favoarea acuzatului. Tot gangsterii au silit consilierii municipali să redijeze o declarație scrisă, în favoarea guvernatorului.
Se mai întâmplă „coincidența" că avocatul general fu găsit asasinat la ușa locuinței sale, astfel că guvernatorul fu achitat.
Din această clipă, orice gangster prins în statul Illinois, era grațiat de guvernatorul Len Small...

Casa din Mercer unde s'a desfășurat lupta dintre Dillinger și polițiști.

O vedere asupra celebrei Wall Street din New-York.

CAPONE, SCULPTORUL AMERICII

Sediul gangsterilor, un bar mare ținut de Colosimo, era frecventat de cei mai celebri oameni, în frunte cu marele Carusso, pe urmă cu Charlie Chaplin. Iar când Capone ajunse șef, în casa lui se aduna societatea cea mai aleasă.

Un grup de gangsteri cari se feresc de reporterii fotografi.

Deseori veneau acolo: prefectul de poliție din Chicago, Hughes, judecătorul Taylor, primarul Tompson, bancherii Guggenheim, celebrul fabricant de sirop de portocale Nedicks, ambasadorul italian, romancierul Sinclair Lewis, directorul de teatru Wood din New York, etc. Serbările date de Capone erau cele mai mari evenimente. Se servea acolo cea mai bună șampanie din America prohibiționistă. Cele mai frumoase femei luau parte, cei ma celebri artiști își arătau talentul. Se țineau toasturi reproduse de toate ziarele. Toți își arătau admirația către maestrul Capone, ca în această frază în care Sinclair Lewis îl proclama „plasticianul îndrăzneț care sculptează fața Americii!" Veneau acești oameni din ipocrizie, din admirație, de teamă?
Fapt e că poporul îl admira, autoritățile îl respectau, și guvernele încheeau pacte cu Capone. Cum a fost guvernul statului New York. Ajunsese o putere atât de mare, încât în 1927 și 28 încă, s'a discutat serios la Casa Albă suprimarea prohibiției, pentru ca să se distrugă astfel dintr'o lovitură, organizațiile de gangsteri. Dar se temeau de un război civil, de oarece populația simpatiza cu gangsterii. Dacă ar mai fi trăit Capone azi, Președintele Roosevelt nici nu s'ar fi gândit la desființarea prohibiției! Intâi că nici nu s'ar fi ales, dacă avea un astfel de program!

MATCHUL CAPONE-MORGAN

Dacă trustul bancar Morgan s'a prăbușit, gangsterilor, respectiv lui Capone se datorește. Capone a cumpărat distileriile de alcol și braseriile care depindeau până atunci de creditele consimțite de casa Morgan. Și mai grav a lovit interesele lui Morgan, prin scăderea dictatorială a prețurilor de transport pe care Capone le-a impus drumurilor de fer. Atâția ani puternicul Rockefeller luptase disperat cu consorțiul Morgan, pentru cucerirea controlului feroviar și Capone l-a obținut în câteva zile, prin teroare: a atacat un transport al unei Bănci din trustul Morgan: s'a ales cu patru milioane de dolari și cu intimidarea adversarului. A mai distrus cu dinamită două imobile ale unei întreprinderi finanțate de Morgan, așa că bancherul a trebuit să cedeze.
Intre 1927-31, gangsterismul atinsese culmea puterii. Își vârîse rădăcini pretutindeni: în consiliile de administrație ale trusturilor petrolifere, ale Băncilor, ale companiilor de drum de fer. Și toți funcționarii înalți au știut să-și asigure venituri suplimentare impozante, apărând interesele lui Capone.
Vedeți deci că definiția **gangsterului** nu e așa de simplă. Nu e vorba numai de contrabandă de alcool și de atentate: acestea serveau numai să tranșeze definitiv litigii care nu se puteau aranja pe calea justiției. Noțiunea de gangster evocă în realitate un întreg sistem de trusturi perfect organizate, după metodele marelui capitalism.
Și Capone a fost tolerat, cum era tolerată existența tuturor celorlalte trusturi. Justiția americană nu îndrăznea să procedeze deschis contra gangsterilor. Și când, în afaceri mai puțin importante, ea se decidea să intervie, gangsterii se aranjau în prealabil ca alegerea judecătorilor să fie favorabilă acuzaților. Și când un gangster era dus la închisoare, era o măsură de siguranță pentru el însuși, ca să scape de răsbunarea altor gangsteri. Nu odată s'a întâmplat însă că, aflându-se de arestarea unui adversar, câțiva gangsteri să facă să fie și ei arestați și ucideau în închisoare pe cel de prisos.

CODUL PERFECTULUI GANGSTER

Un gangster demn de acest nume trebue să aibe relații în toate societățile; trebue să se simtă bine în toate categoriile

sociale. Se îmbracă corect, nu e nici prea elegant, nici neglijent. Un gangster nu e neapărat un hercule, ca în filmele de cinema; sunt unii chiar deplorabili ca fizic; pentrucă gangsterul nu este agresiv. In schimb trebue să fie foarte expeditiv în hotărîri: inspirația momentului e totdeauna decisivă. Când gangsterul scoate revolverul, totdeauna trage, niciodată nu amenință numai. Deviza principală a gangsterului e să evite totdeauna scandalul și incidentele inutile.

Iată pentru ce se bucură de simpatia publicului, simpatie care se explică în primul rând prin faptul că gangsterul corespunde la două nevoi imperioase ale umanității: alcoolul și romantismul!

Că gangsterul se bucură de încredere, rezultă din faptul că bogătașii îi tocmesc să-i păzească, sau îi însărcinează să le deslege vreo afacere criminală, înainte chiar de a anunța poliția. In descoperirea criminalilor și hoților, gangsterii au adus nenumărate servicii. (A fura, pentru un gangster, e cu totul nedemn!). Dacă un hoț simte gangsterii pe urmele lui, imediat înapoiază ce-a furat, ca să scape cu viață.

Gangsterul nu simpatizează bogații, disprețuește burghejii, dar e foarte generos cu săracii, pe care-i plânge însă dintr'un sentiment pur individual, nu în virtutea vreunui program socialist. La sărbătorile mari, Capone împărțea totdeauna pachete cu alimente, în care se găsea și câte un dolar, cu un salut autograf al șefului. Sume considerabile a dat Capone pentru azilurile de orbi și instituțiile de copii.

Așa e în America: miliardarii finanțează asociațiile de gangsteri, și gangsterii, instituțiile de bine!

Gangsterii nu țin seama de deosebiri de religie, clasă, rasă. Au chiar printre ei, reprezentanți din toate categoriile. Intre ei există un spirit ideal de camaraderie și încredere. Și nu-și complică activitatea, cu femeile. Nu amestecă femeile în afacerile lor. Se păzesc chiar de ele, mai ales într'o țară ca America, unde morala ipocrită furnizează femeii burgheze toate posibilitățile de șantaj. Se servesc de ea rar, ca s'atragă în cursă pe cineva, sau ca să discrediteze vreo personalitate supărătoare pentru ei:

Fostul guvernator din Dakota, absolut incoruptibil, refuzase să grațieze un gangster de seamă. Gangsterii au trimis o dansatoare cunoscută care a făcut cunoștință cu guvernatorul și l-a atras la un rendez-vous într'un hotel din New-York. Doi gangsteri, cu ajutorul unui aparat ascuns, au putut să surprindă o poziție picantă neîndoelnică. Firește guvernatorul a consimțit să grațieze pe gangster, în schimbul clișeului compromițător...

Povestea gangsterilor e mai mult romantism și humor decât primejdie.

Deaceea, nu vă temeți, gangsterismul n'a dispărut, cum s'a crezut, prin desființarea prohibiției. Rolul abea îi începe.

CLUBUL MORGAN

Casa Morgan, la unghiul format de Wall Street și Broad Street, în fața Bursei din New-York, e ca o cetate din sec. 18: Zidurile unite, linii drepte, fără înflorituri.

Casa nu e veche; dar are de pe acum o înfățișare tradițională. Vremea încă nu i-a șters cicatricele pe care le poartă mândru; urmele unei bombe azvârlite puțin după război. John Pierpont însuși era să fie ucis de gloanțele unui revolver, înainte cu câțiva ani de acest atentat. Din aceste motive, în fața casei sunt veșnic postați doi detectivi a căror profesie se vede de departe.

Morgan nu e un adept al politicii cu „ușa deschisă", deși acesta e un principiu general în Statele Unite, începând chiar cu Casa Albă din Washington. Nu-i așa de ușor să pătrunzi până la șeful actual al Casei Morgan, care n'are clienți în senzul obișnuit al acestui termen aplicat instituțiilor de credit.

Cei nouă sute de funcționari sunt izolați într'o casă vecină. In casa care poartă pe fronton numele simplu **„J.-P. Morgan et Co."** sunt numai câțiva funcționari. Pe pragul imobilului, o potcoavă bătută personal de actualul șef, bătrânul Pierpont Morgan, puternic și superstițios.

Dacă reușești să pătrunzi în sanctuar, ți se oferă ochilor o adevărată idilă familiară: la dreapta, îndărătul unui perete de sticlă, sunt reuniți: tatăl, fiul și credincioșii asociați. Cei doisprezece asociați ai Casei Morgan șed cuminți, ca elevii la școala primară, în fața unor mese de lucru aliniate pe două rânduri: ultima masă a primului rând e cea a șefului, Pierpont Morgan. In fața lui e masa lui Steele, pe urmă a lui Lamont și a celorlalți, de mai puțină importanță cu cât stau mai în față. Al doilea rând e prezidat de Junius Morgan, prințul moștenitor al dinastiei Morgan. Cel mai tânăr membru al Casei, Parker Gilbert, fostul agent general al Reparațiilor, are un mic colț în fruntea acestui rând. Mesele sunt așa de apropiate, încât se vorbește încet ca să nu se tulbure vecinii. La celelalte etaje sunt săli destinate conferințelor; dar lucrul principal, lucrul curent, se face în această redută mică.

Din când în când este chemat unul din stenografii care se plimbă în fața ușii de sticlă și fumează țigări. Stenograful intră, ia nota și dispare.

Cei mai tineri asociați vin pe rând să consulte pe Pierpont Morgan.

Viitorul moștenitor al tronului și-a pus deja pardesiul, și-a îndesat pălăria... Se oprește la ușă, se apropie de tatăl său și-i vorbește jumătate de oră fără întrerupere. O singură vorbă șoptește bătrânul, la urmă, fără nici o explicație:
— Nu!

RECIPROCITATE...

Asociații au mai multă independență la lucru decât aveau pe vremea vechiului șef, autoritar și autocrat. Intreprinderea pur familiară s'a transformat puțin câte puțin într'un fel de club financiar, cel mai exclusiv club din lume. Dar membrii clubului Morgan știu bine că nu-s decât reprezentanții, misionarii acelei puteri mondiale numite Morgan. Sunt primiți pretutindeni cu cele mai mari onoruri ce le-ar putea pretinde un bancher. Rolul lor principal e să primească odată pe an câte un milion de dolari, așa cum se vorbește în Wall-Street, svon care n'a fost desmințit niciodată.

Americanii găsesc foarte natural ca Morgan să-și aleagă asociații dintre cei mai înalți funcționari ai Statului și ca, dealtă parte, funcționarii importanți din Administrația țării să fie aleși din colaboratorii lui cei mai intimi. Reciprocitate perfect logică acolo. Dwight W. Morrow părăsește Casa Morgan, ca să devină ambasador al Statelor Unite în Mexic. Parker Gilbert, agent general al Reparațiilor, devine unul din asociații lui Morgan. Reciprocitate...

MORGAN ALUNECĂ...

Când, în toamna lui 1929, marea prăbușire de valori din Wall Street indică sfârșitul perioadei de prosperitate, opinia publică nu văzu în Morgan unul din vinovații acestei catastrofe. Dimpotrivă, cei loviți mai greu de criză se întoarseră plini de speranțe spre Morgan, sperând că atot-puternicul John Pierpont va ști să vindece situația. Ceeace s'a mai întâmplat, în 1907, când tatăl lui Morgan a știut să înăbușe criza de atunci: a pus la bătae rezervele lui de aur și soarele străluci din nou pentru cetățenii din Statele Unite.

Și de data asta, Casa Morgan a cercat să înăbușe criza, mai ales criza bancară. Cu Casa Morgan în frunte, cele mai mari bănci newyorkeze formează un consorț de susținere care dispune de 240 milioane dolari pentru a ține cursurile la Wall Street.

Dar acest capital enorm nu era suficient. Măsurile economice aplicate de președintele Hoover și energic susținute de Morgan, n'au avut efect. In fața crizei, atotputernicia lui Morgan suferi primul șoc incontestabil.

Totuși populația își păstră calmul și disciplina, uimitor. Opoziția generală care se manifestă mereu mai mult, era îndreptată contra lui Hoover, nu Morgan. Incetul cu încetul însă, politicienii concentrează atacurile înspre Wall Street, și înspre principalul reprezentant, Casa Morgan. Morgan n'a contribuit, în mare măsură, la prăbușirea epocii de prosperitate prin nenumăratele sale emisiuni? De altă parte, n'a susținut el totdeauna partidul atunci la putere, republicanii, care

promiseseră prosperitate veșnică? N'a favorizat el, înainte și după alegere, președinții republicani Coolidge și Hoover ?

Astfel că Tammany Hall (G.Q.G.-ul democraților din New-York) a pregătit pe față bătălia împotriva lui Morgan.

MORGAN SE SCUFUNDĂ

Alt adversar periculos începu să amenințe pe Morgan. Grupul Rockefeller, stăpânul petrolului american, și-a asigurat un loc important și puternic la Wall-Street. A făcut din Chase Bank, casa lui de credit, grație fuziunilor, una din cele mai importante instituții de credit din Statele Unite. Rivalitatea dintre Morgan și Rockefeller se manifesta în domeniile cele mai variate ale marei industrii. John Pierpont fu silit să-și dea demisia de la președinția consiliului lui United States Steel Company, care de treizeci de ani e controlată de Casa Morgan. E cel mai mare trust de oțel din lume și domeniul incontestat al lui Morgan. Dar la Wall Street chiar, lupta devine g r o z a v ă. Deși grupul Rockefeller simpatizează cu republicanii, ca și Casa Morgan, totuși se aliază cu democrații în lupta contra Băncilor particulare. Căci Chase Bank a lor e o societate supusă legilor, statutele și bilanțurile sunt obligator publicate; în vreme ce Casa Morgan reprezintă tipul finanței secrete a caselor de bancă—club particular, împotriva cărora se deslănțue campania politică.

Câtă vreme Hoover domnea la Washington, Morgan nu avea de ce se teme. Dar se anunță venirea lui Roosevelt. John Pierpont înțelese gravitatea situației. Merse la Washington, cu o armată întreagă de colaboratori, avocați și consilieri financiari. Reținu trei etaje ale unui vast hotel. Aduse un vagon întreg de documente. A fost una din cele mai mari manifestații din Washington. Tot poporul a vrut să asiste la interogatoriu.

MORGAN NU MAI PLĂTEȘTE IMPOZIT

Nu era prima dată că Morgan se războia la Washington. Încă pe când trăia tatăl său, a trebuit, de tânăr, să se apere în fața Senatului. A putut atunci intimida președintele Comisiunii, prin atitudinea lui extrem de energică, provocătoare chiar. De data asta însă, comisarul special al guvernului, însărcinat cu instrucția, pune întrebări așa de precise, și iscusite, încât în scurt timp nu mai rămâne nimic din aureola și secretele Casei Morgan.

Morgan e silit să admită că asociații lui și ei, cari în 1929 plătiseră 11 milioane dolari impozite, numai plătiseră de trei ani impozit pe venit. Nu erau prin aceasta în contradicție cu legea, pentrucă în acești ani Casa Morgan mai mult pierduse de cât câștigase, din cauza crizei. Sunt însă în contradicție cu bunul simț, care refuză să înțeleagă ca un mic contabil al Casei Morgan să fie obligat să-și verse obolul statului, în timp ce șeful celei mai mari Case de bani din lume să nu plătească impozit.

A trebuit o lege specială care să îndrepte această lacună.

LA EI CA ȘI LA NOI!

Încă un fapt fu stabilit. Mai grav ceva. Și sperie lumea, nu pentrucă a putut să se întâmple așa ceva, ci pentru că a fost descoperit. S'a dovedit că nenumărate personalități de seamă din Statele Unite au profitat de mărinimia lui Morgan, sub formă de credit sau de acțiuni cedate pe preț de favoare. Lista, publicată, nu prea fu în totul conformă cu prevederile politicienilor democrați cari au provocat instrucția împotriva lui Morgan: democrații și republicanii erau compromiși în mod egal. Alături de fostul președinte republican Coolidge, se găsea ambasadorul democrat Norman Davis și subsecretarul de Stat al Finanțelor, Woodin, la fel democrat; alături de fostul vice-președinte, Generalul Dawes, republican, consilierul economic al lui Wilson, Bernard M. Baruch, marele financiar din New-York; alături de fratele republicanului Mellon (secretarul Finanțelor), secretarul finanțelor din partidul democrat J. J. Raskob. Generalul Pershing, soția lui Parker Gilbert, ginerele ambasadorului Morrow, celebrul aviator Lindbergh, toți au profitat de favorurile lui Morgan. Deobicei au primit pachete de acțiuni la un preț sensibil inferior cursului cotat. Până și conducătorii trustului advers lui Morgan, din grupul Rockefeller, Walter C. Teagle dela Standard Oil și A. Wiggin dela Chase Bank, figurau pe listă.

I. Marius Mircu

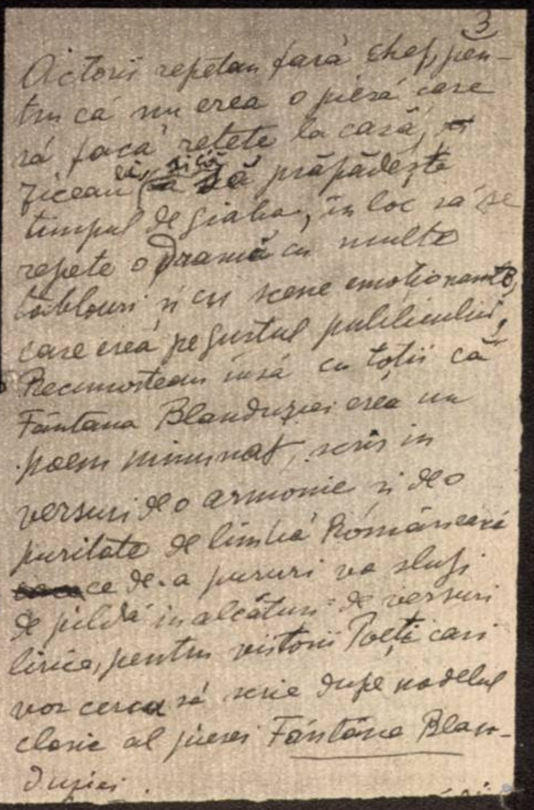
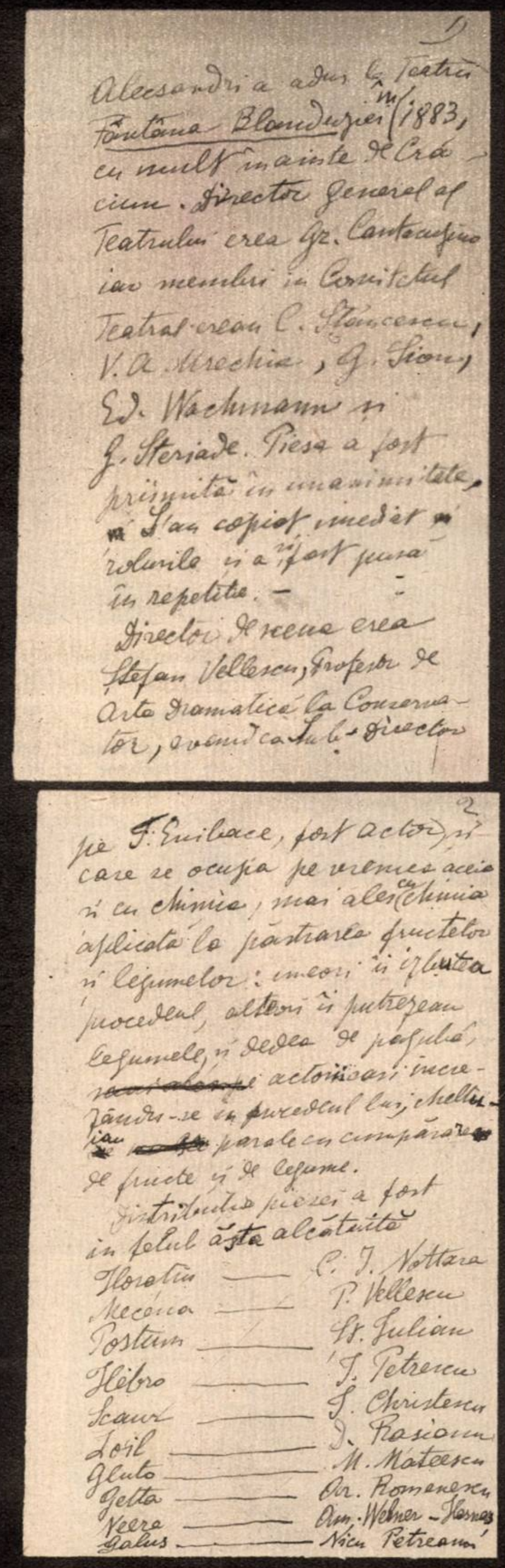
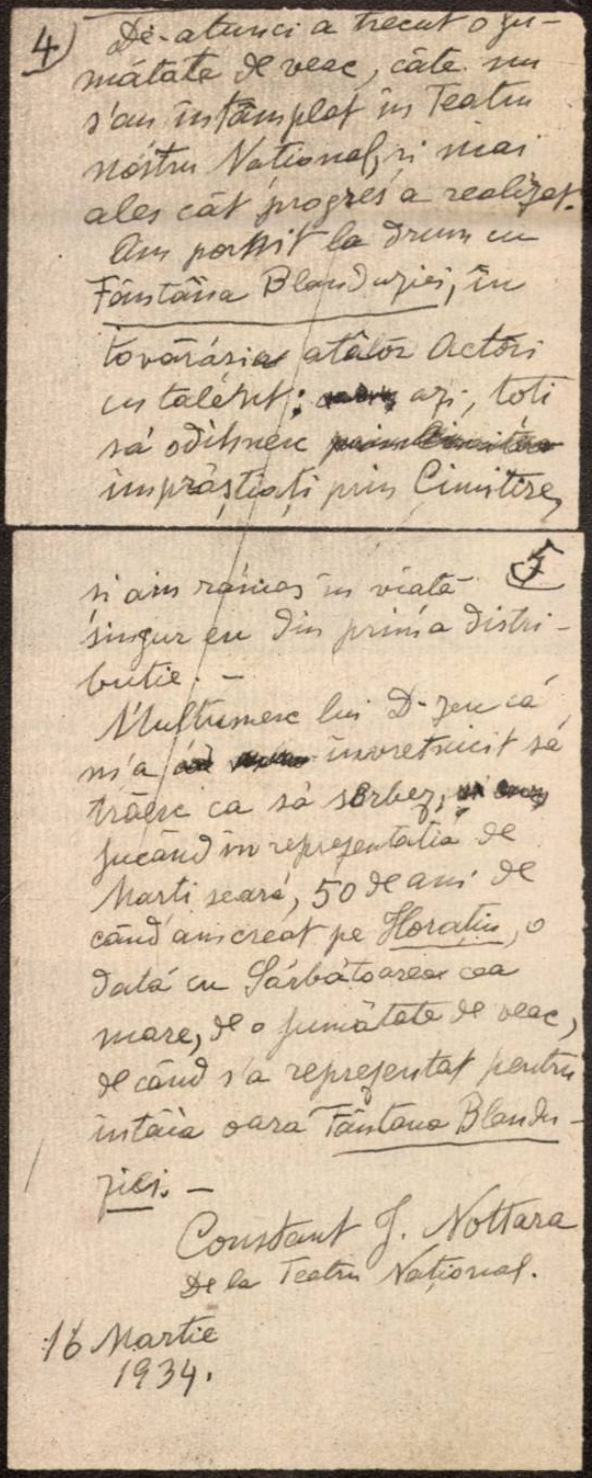
Urmează: RĂPOSATA AMERICĂ PROHIBIȚIONISTĂ

DIN MEMORIILE LUI NOTTARA

Când Alecsandri și-a prezentat „Fântâna"...

Cu prilejul vre-unei întâmplări mai de seamă, Constantin I. Nottara obișnuia să însemneze respectivul eveniment, împodobindu-l cu pitorești aduceri aminte.

Când în cursul lunei Martie 1934, Nottara a interpretat pe Horațiu cu ocazia împlinirii a cincizeci de ani dela premiera „Fântânii Blanduziei", Maestrul a notat următoarele, pe care le reproducem în fac-simil:

1

Alecsandri a adus la Teatru în 1883, Fântâna Blanduziei, cu mult înainte de Crăciun. Director General al Teatrului erea Gr. Cantacuzino iar membri în Comitetul Teatral ereau C. Stăncescu, V. A. Urechia, G. Sion, Ed. Wachmann și G. Steriade. Piesa a fost primită în unanimitate, s'au copiat imediat rolurile și a fost pusă în repetiție. —

Director de scenă erea Ștefan Vellescu, Profesor de Artă dramatică la Conservator, având ca sub-director

2

pe F. Emilace, fost actor, și care se ocupa pe vremea aceia și cu chimia, mai ales cu chimia aplicată la păstrarea fructelor și legumelor: uneori îi izbutea procedeul, alteori își putrezeau legumele, și dedea de pagubă; actorii însă, încrezându-se în procedeul lui, cheltuiau parale cu cumpărare de fructe și de legume.

Distribuția piesei a fost în felul ăsta alcătuită:

Horațiu — C. I. Nottara
Mecena — P. Vellescu
Postum — St. Iulian
Hebro — I. Petrescu
Scaur — S. Christescu
Zoil — I. Rasianu
Gluto — M. Mateescu
Getta — Ar. Romanescu
Neera — Am. Welner - Hasnaș
Galus — Nicu Petreanu

3

Actorii repetau fără chef, pentru că nu erea o piesă care să facă rețete la casă, și ziceau că își prăpădește timpul degiaba, în loc să se repete o dramă cu multe tablouri și cu scene emoționante, care erea pe gustul publicului. Recunoșteam însă cu toții că Fântâna Blanduziei erea un poem minunat, scris în versuri de o armonie și de o puritate de limbă Românească ce de-a pururi va sluji de pildă în alcătuiri de versuri lirice, pentru viitorii Poeți cari vor cerca să scrie după modelul clasic al piesei Fântâna Blanduziei.

4)

De-atunci a trecut o jumătate de veac, câte nu s'au întâmplat în Teatrul nostru Național și mai ales cât progres a realizat. Am pornit la drum cu Fântâna Blanduziei, în tovărășia atâtor Actori cu talent; azi, toți să odihnesc împrăștiați prin Cimitire,

5

și am rămas în viață singur eu din prima distribuție. —

Mulțumesc lui D-zeu că m'a învrednicit să trăesc ca să serbez, jucând în reprezentația de Marți seară, 50 de ani de când am creat pe Horațiu, o dată cu Sărbătoarea cea mare, de o jumătate de veac, de când s'a reprezentat pentru întâia oară Fântâna Blanduziei. —

Constant I. Nottara
De la Teatru Național.

16 Martie 1934.

Interpreții și autorul operei „Constantin Brâncoveanu" cu care s'a deschis stagiunea în acest an la Opera Română.

DE CE NU IESE TUDOR MUȘATESCU LA RAMPA...

— SUPERSTIȚII DE AUTOR DRAMATIC —

PE amicul meu Tudor Mușatescu nu poți să-l scoți dintr'ale lui. In timp ce atâția autori dramatici români — „în frac, clac și cu ghete de lac" — stau pitiți și emoționați între culise și nu așteaptă decât momentul să fie chemați la rampă (ba, la dreptul vorbind, unii din ei nici nu așteaptă să fie chemați, ci se prezintă din proprie inițiativă) — Mușatescu se încăpățânează să nu apară „la bină", oricât l-ar chema câmpulungenii lui de galerie.

— Măi Tudorică, de ce nu ieși la rampă?

— Pentrucă n'am fason! Opera e superioară autorului și nu vreau să provoc deziluzii.

Tot astfel și la recenta premieră a „Licuricilor". In zadar publicul a cerut insistent ca autorul — așa cum e tradiția — să apară pe scenă după actul al doilea. (Ați observat că, indiferent dacă o piesă originală obține sau nu succes, după actul al doilea, autorul apare pe scenă, zăpăcit, sărutând mâna eroinei și arătând spre interpreți, ca și cum ar vrea să se desvinovățească: „nu eu sânt vinovatul!; dânșii sânt!")

Cum și-a petrecut timpul autorul „Licuricilor" în seara premierii? Persoane demne de încredere m'au informat că în timpul cât s'a jucat actul întâi, autorul a stat în loja de rangul al doilea cu numărul 42, alături de fericiții săi părinți, doamna și domnul Gheorghe Mușatescu.

Pe la jumătatea actului întâi, Tudorel — nu se știe din ce motive — a părăsit loja, pe furiș, luând-o hai-hui pe străzi. Ajuns la stația Brătianu s'a urcat într'un tramvai 16 și a făcut, cu gulerul paltonului ridicat, cursa completă Obor — Obor. Nici unul dintre pasagerii S. T. B.-ului nu l-a recunoscut.

Intre timp la Teatru, se sfârșise actul întâi. In foyerele, cari gemeau, spectatorii comentau cu aprindere piesa. Fel de fel de păreri. In foyerul de sus, d. Ion Sân Giorgiu, care se afla — simplă întâmplare — lângă d. Gh. Mușatescu, autorul zilelor lui Tudor Mușatescu, — a spus cu voce tare că „Mușatescu (Tudor) merită să fie bătut pentru actul întâi". Mușatescu - Senior, auzind aceasta, a schițat un gest, care ar fi putut avea urmări neplăcute pentru autorul „Omului zilei". D. Mușatescu-Senior, care, să recunoaștem, avea motive de enervare, s'a abținut la timp, nevrând „să se puie în public cu un scârța-i scârța-i pe hârtie".

In timpul când „pe prima noastră scenă" se desfășura actul al doilea al „Licuricilor", autorul lor se afla la „Cercul artistic" de pe strada Brezoianu, unde a pierdut la braziliană respectabila sumă de 7521 lei. Un chibiț dela masa verde, l-a recunoscut pe Mușatescu și i-a spus:

— Cum nene, astă seară nu ești la premieră?

— Mă confundați domnule! — i-a răspuns scurt Tudorel.

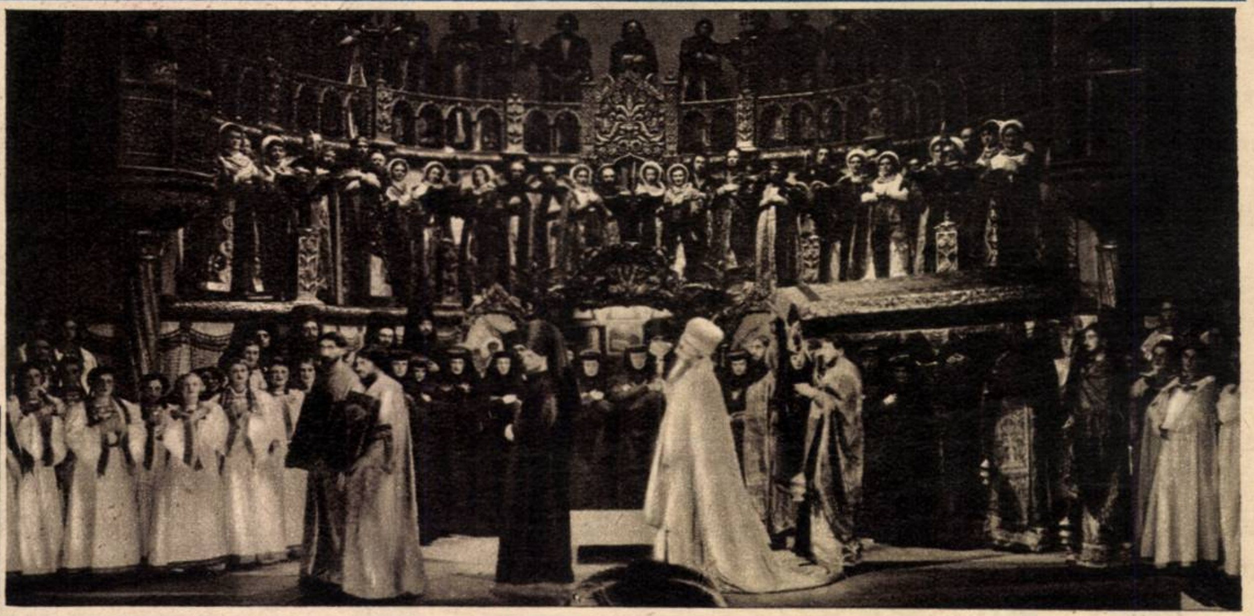
Și s'a reîntors la teatru, urcându-se de astă dată la galerie. După ultima lăsare de cortină, publicul, care, după cum se spune în limbaj reportericesc, „umplea sala până la ultimul loc" a cerut, din nou, pentru a treia oară, pe autor la rampă.

De prisos să vă spun, că autorul n'a apărut. Atunci, enervat de această lipsă de considerație, a autorului, Mușatescu, a dat semnalul unor fluerături.

Și astfel Tudor Mușatescu, întocmai unui personagiu pirandellian, s'a fluerat singur. La sfârșitul reprezentației, autorul, înghesuit printre spectatorii dela galerie, a intrat în vorbă cu unul dintre aceștia, un tinerel palid și cu lavalieră:

— Proastă piesă! — a spus Mușatescu.

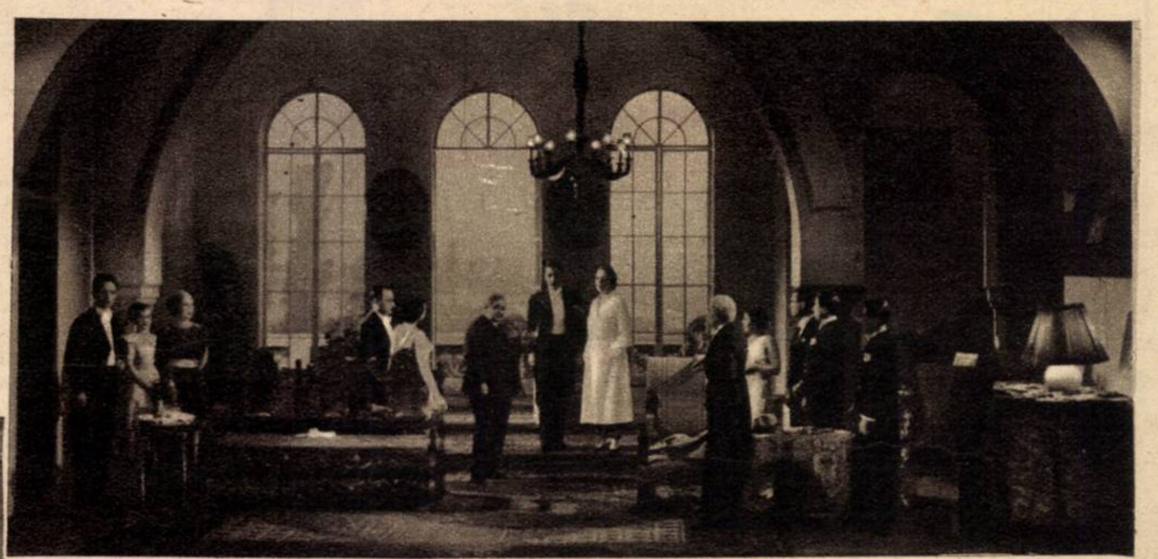
— Mă mir că nu v'a plăcut — a răspuns tânărul.

O scenă din opera „Constantin Brâncoveanu".

D-na Marieta Sadova și d. Romuald Bulfinsky în „Henric al IV-lea" la Teatrul Național.

O scenă din „Licuricii" de Tudor Mușatescu la Teatrul Național.

O scenă din „Noaptea furtunoasă" la Opera Română.

— Dă-l dracului de autor ! — a observat Mușatescu. Și apoi : „Trebue să fie un bou !"

— Nu e bou deloc. E domnul Tudor Mușatescu, pe care-l cunosc personal.

— Da ? — s'a mirat Mușatescu. Să-i transmiteți salutările mele.

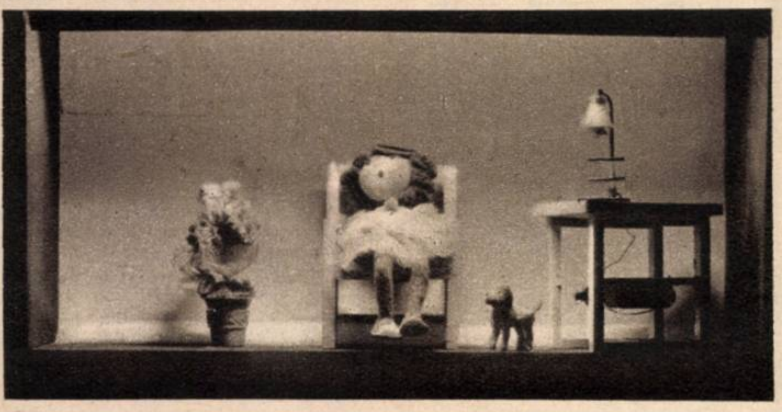
Privindu-și interlocutorul cu dispreț, junele palid și cu lavalieră, s'a retras. Mușatescu a fost dat „dispărut" a doua zi. Nici până astăzi nu se știe unde și-a petrecut noaptea după premiera "Licuricilor".

A doua seară, talentatul Tudorel și-a făcut apariția la „Cina", la banchetul d-lui Sorbul. Era vesel și în smoking. Nici usturoiu nu mâncase, nici...

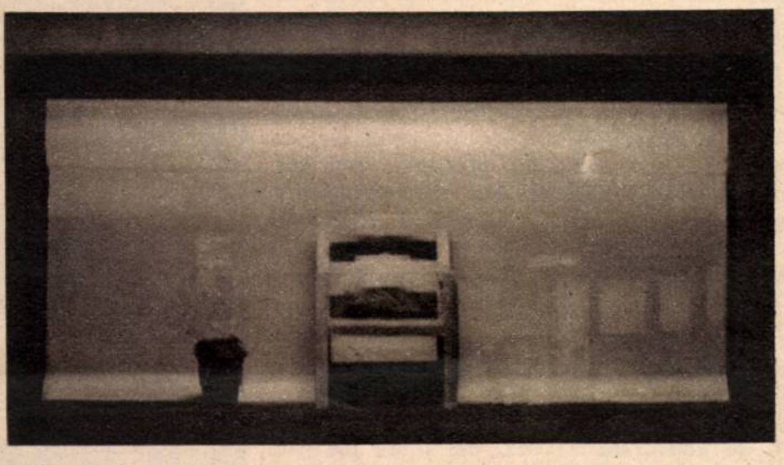
IOAN MASSOFF

„UITE-L, NU E!"

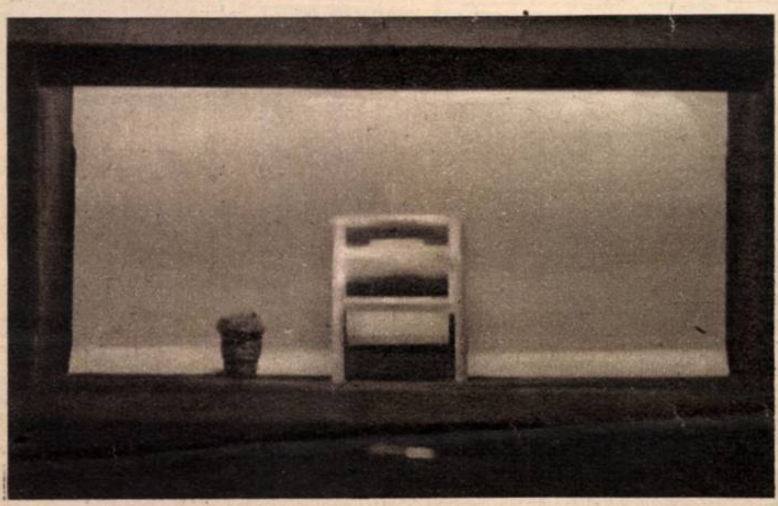
In faza întâi, obiectivul fotografic înregistrează toate obiectele așezate în cutia de sticlă.

In faza a doua, afară de scaun și de vasul de flori, care rămân clare celelalte obiecte încep să-și piardă contururile.

In faza a treia obiectele au dispărut, și pe mica scenă n'a mai rămas decât scaunul și vasul de flori.

UN inginer din Budapesta a descoperit mai anul trecut niște raze mai pătrunzătoare decât razele Roentgen, așa încât nu numai părțile moi ale trupului sau lucrurile făcute din pânză și țesături să fie străbătute și deci să devie invizibile, dar chiar oase, lemne și metale, în grosimi mari. Numai în cazul când obiectele sunt vopsite cu o anumită substanță sau sunt străbătute de un curent electric, ele devin impenetrabile acestor raze.

Invenția inginerului ungur n'are — deocamdată — o aplicare practică. Ca reprezentație însă este deosebit de impresionantă. Deaceea doi artiști din Budapesta au luat această invenție în exploatare, pentru scenă. Razele se produc într'o cutie de sticlă, și obiectele care se găsesc în această cutie dispar sub ochi. Unul dintre acești artiști a venit la București, spre a demonstra în fața câtorva impresari această „dispariție", spre a obține un angajament în capitala noastră. Pentru demonstrație, el a prezentat o cutie mai mică, în cere a așezat câteva mobile de păpuși, o păpușe și un cățeluș. Un scaun și un vas de flori erau mai dinainte făcute impenetrabile pentru raze. De îndată ce razele au început să se producă, obiectele au prins a se turbura, iar la urmă au dispărut complect, nerămânând vizibile decât scaunul și vasul de flori. Introducând mâna în cutia de sticlă, puteam pipăi obiectele care se aflau la locul lor, dar nici mâna și nici obiectele nu se vedeau.

Dacă asemenea raze care fac lucrurile invizibile s'ar putea produce ușor în oricare mediu, ce fericire pe contribuabili, cari ar putea dispărea în momentul când perceptorul sosește să încaseze birul ; soții ar putea face invizibile soacrele, ca cel puțin dacă le aud, să nu le mai vadă ; bărbații cari se încurcă nițel la chef ar sosi noaptea sub formă invizibilă, așa încât nevestele să nu poată ști ora, sau dacă vor n'aveau decât să facă invizibil ceasul. Dar deocamdată, disparițiile nu se petrec decât pe scenă.

Alhambra

IN PROVINCIE: „O nuntă la Alhambra“ LA BUCUREŞTI: „Afacerea Kubinsky“

In aceiaşi seară în care Alhambra îşi făcea debutul în turneu cu un succes triumfal, la Bucureşti am asistat la o premieră cum de mult nu ne-a fost dat să vedem. „Afacerea Kubinsky“ este o piesă extraordinară, un imn minunat închinat muncii şi optimismului.
Pe scenă, un mănunchiu de interpreţi excelenţ în fruntea cărora a strălucit Ion Iancovescu într'o creaţie magnifică şi alături de care farmecul tineresc al Lizettei Verea, humorul desăvârşit al lui Niculescu Buzău precum şi contribuţiile preţioase ale d-lor Balaban, Antoniu, Coco Demetrescu, Radu Popeea şi a d-rei Lily Mihăilescu, au făurit izbânda noului spectacol al teatrului depe Strada Sărindar.
Recomandăm tuturor acelora cari vor să petreacă o seară de adevărară veselie, dar şi de profund omenesc „Afacerea Kubinsky.

După o carieră triumfală de 80 de spectacole în Capitală, glorioasa revistă a d-lor Vlădoianu şi Constantinescu „O nuntă la Alhambra“ a pornit într'un triumfal turneu în primele oraşe care au fost vizitate, interpreţii şi autorii acestei excepţionale reviste, au fost aclamaţi de un public entuziast. Cele 32 de minunate tablouri ale revistei s'au desfăşurat în armonia superbelor melodii ale compozitorului Ion Vasilescu şi în ritmul aplauzelor spectatorilor care rechemau de zeci de ori la rampă pe interpreţi.

—

Fotografiile pe cari le publicăm au fost luate în Gara de Nord în ziua plecării Alhambrei în turneu. Entuziasmul actorilor este vădit.

—

In fotografiile noastre câteva scene sugestive din actul I, II şi III al „Afacerei Kubinsky“.
D-ra Lisette Verea, sportivă, tânără, avântată în rolul fiicei preşedintelui.

CALENDAR

13

1868. † compozitorul italian Giovanni Rossini la Ruelle lângă Paris (* 1792).
1884. s'a reprezentat pentru prima oară comedia „O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale.
1888. † D. I. Câmpineanu, fost ministru și primar al Capitalei (* 1841).
1893. † episcopul Inocențiu al Buzăului (* 1819).
1914. † poetul D. Anghel (* 1872) (alăturat chipul).

14

1842. * politicianul M. Pherekyde († 1926).
1848. * publicistul Zamfir Arbore.
1869. * poeta Iulia Hașdeu († 1888) (alăturat chipul).
1875. * scriitorul Jacob Schaffner la Basel.
1878. Dobrogea a fost realipită României.
1888. Inaugurarea institutului Pasteur la Paris.

15

1630. † Jean Kepler, astronom, la Magstatt (* 1571).
1787. † compozitorul Willibald Glück la Viena (* 1714).
1845. * filosoful român V. Conta († 1882) (alăturat chipul).
1868. * creatorul studiului speologiei în România, prof. Em. Racoviță.
1881. * la Rădășeni, poetul N. N. Beldiceanu († 1923).

16

1845. * generalul Ion Udriște Năsturel.
1852. † la Palermo, istoricul N. Bălcescu (* 1819).
1883. † fostul ministru Vasile Boerescu (* 1830) (alăturat chipul).
1904. a apărut ziarul „Dimineața".
1909. † canonicul Augustin Bunea (* 1857).

17

1842. * poetul J. M. de Heredia la Santiago de Cuba († 1905).
1875. * vulgarizatorul Victor Anestin († 1918).
1888. † scriitoarea Dora d'Istria.
1905. * regina Astrid a Belgiei († 1935) (alăturat chipul).
1934. † avocatul Dimitrie Micescu.

18

1561. se închee domnia lui Alexandru Lăpușneanu (alăturat chipul).
1791. * la Iași diplomatul rus, românul Al. Sturdza (* 1854).
1836. * doctorul Cesare Lombroso la Verona († 1909).
1897. † academicianul Ioan Surucianu.
1918. Intrarea în București a armatelor române, în frunte cu regele Ferdinand I.

19

1711. se închee căimăcămia lui Ioan Mavrocordat.
1828. † compozitorul Franz Schubert la Viena (* 1797).
1869. Deschiderea canalului de Suez.
1916. s'a dat bătălia dela Argeș.
1919. † la București, poetul Al. Vlahuță (*1858) (alăturat chipul).

† = mort.
* = născut.

Poate fi comparată cu stelele scenei...

Fie la Opera Metropolitană din New York, sau la Opera din Paris, fie la Teatrul Național din Capitală, unele femei din loji sau fotolii de orchestră sunt atât de fermecătoare încât privirile spectatorilor se îndreaptă mai mult spre ele decât spre scenă.

O frumusețe are să se poată compara cu aceia a stelelor scenei, iată visul tuturor femeilor, însă un vis pe care puține îl pot realiza. Și cu toate acestea o îngrijire continuă și atentă a tenului, alegerea cosmeticelor adecuate, pot fi de mare folos în lupta pe care o dă femeia pentru a reuși.

● Pentru îngrijirea frumuseții, cremele și pudra de obraz THREE FLOWERS — produse ale casei RICHARD HUDNUT — sunt auxiliare neprețuite care au câștigat încrederea femeilor din înalta societate din New York și Paris.

● Prin finețea compoziției și aderenței incomparabile, prin parfumul îmbătător și suav, pudra RICHARD HUDNUT THREE FLOWERS se clasează cea dintâiu. Cremele THREE FLOWERS RICHARD HUDNUT mențin tenul catifelat și tineresc.

Preparatele RICHARD HUDNUT THREE FLOWERS

REALITATEA ilustrată

ANUL IX No. 461
20 NOEMBRE 1935
10 LEI

SOARTA LUI PETRACHE LUPU CITITA IN STELE

Instalarea noului mitropolit al Bucovinei

Cu un ceremonial deoseb.t a fost instalat săptămâna trecută noul mitropolit al Bucovinei. Fotografia noastră a fost luată în timpul slujbei religioase oficiată la mitropolia din Cernăuți.

NOUI CEASORNICE IN CAPITALĂ

Pe autostradă care s'a construit peste Dâmbovița s'a instalat un nou model de ceasornic public pe care-l vedem în fotografia noastră.

Ziua Regelui Italiei

Cu prilejul aniversării zilei de naștere a Regelui Italiei s'a oficiat o slujbă religioasă la Biserica Italiană din Capitală. Fotografia noastră înfățișează pe d. ministru al Italiei la București în mijlocul coloniei italiene, după serviciul religios.

Solemnitatea de la Reg. 9 Roșiori

Cu prilejul împlinirii a 19 ani dela șarja dela Robănești făcută de Reg. 9 roșiori, s'a oficiat pe platoul regimentului o slujbă religioasă urmată de diferite demonstrații executate de ofițerii și soldații regimentului. In fotografiile noastre vedem: serviciul religios în fața monumentului celor căzuți în șarja dela Robănești și o demonstrație de scrimă pe cai.

(Fotografii Berman)

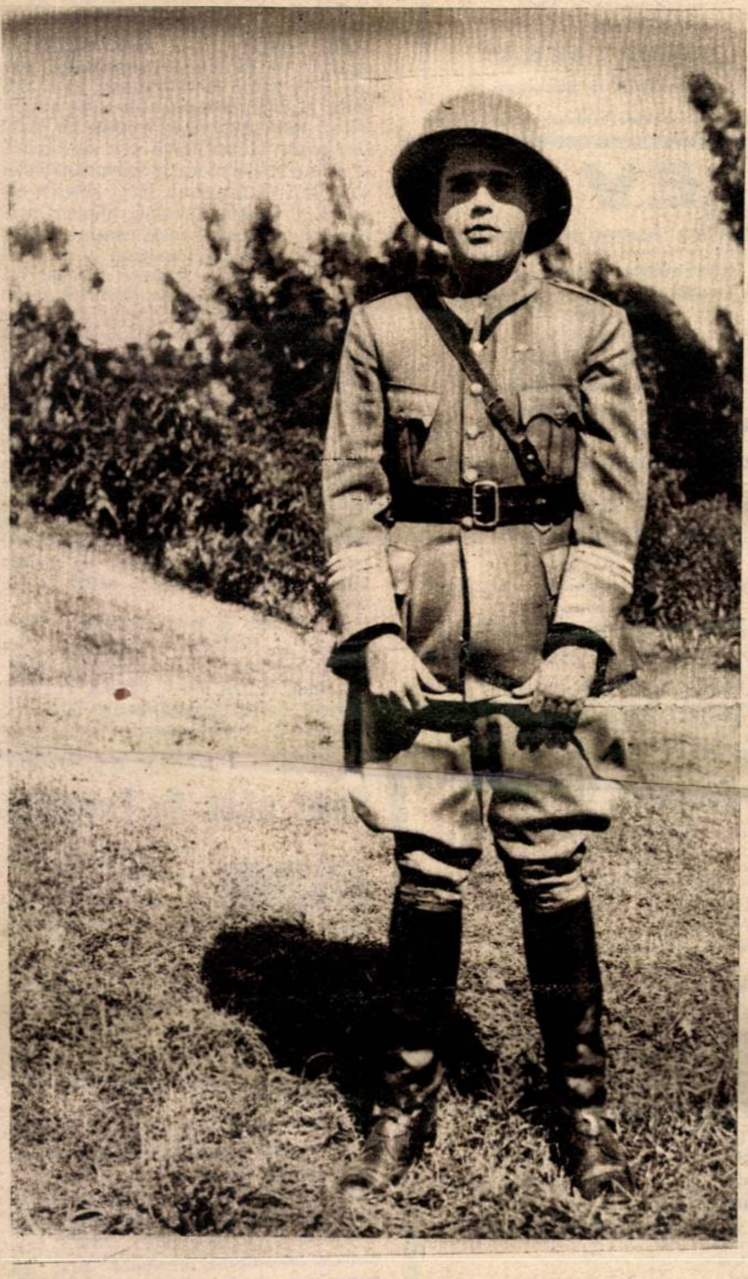

STEAGUL PREDĂRII

Un abisinian înfige în vârful colibei, steagul alb al predării..

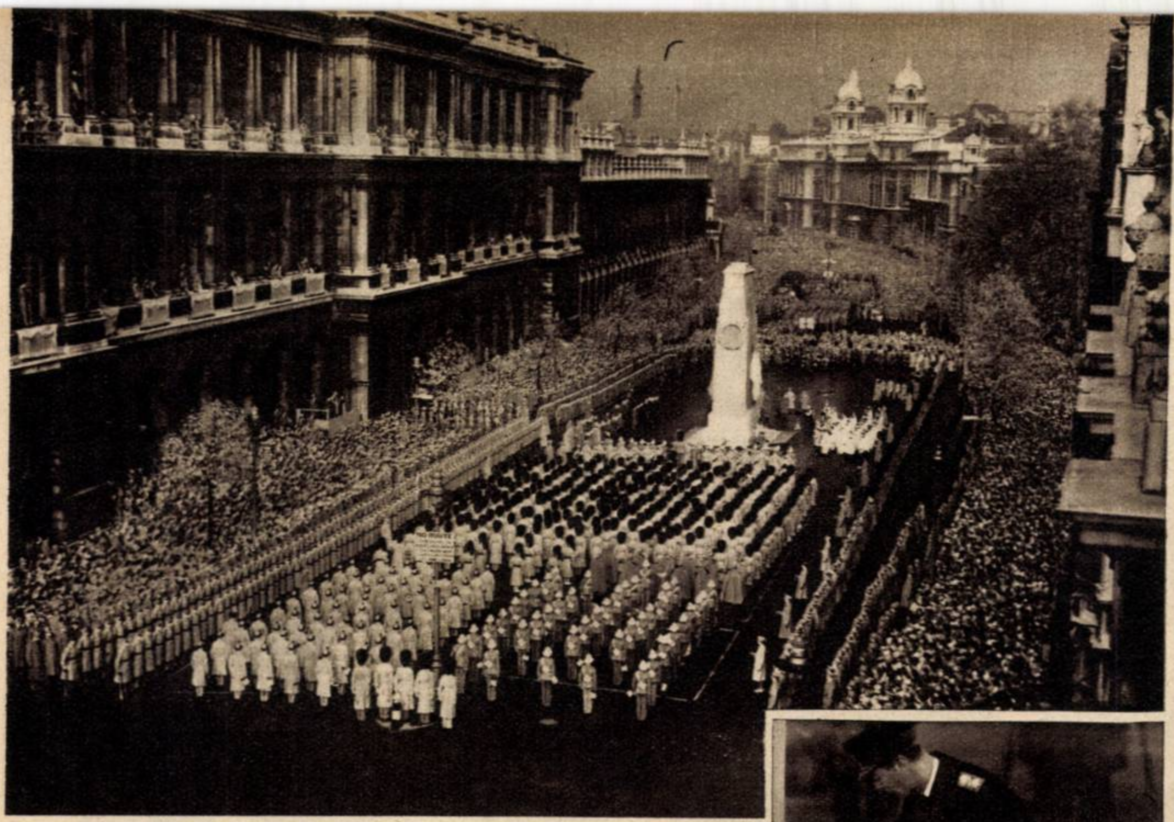
Iată un grup de soldați abisinieni care-au dezertat la Italieni. Ei au îmbrăcat uniforma Italiei, sunt instruiți și apoi trimiși să lupte împotriva fraților lor Abisinieni.

SINGURUL AMERICAN ALB DIN ARMATA ABISINIANĂ

Alez Del Walle pe care-l vedem în fotografia noastră este singurul american alb din armata abisiniană. El este comandantul unei companii de mitraliere.

ZIUA ARMISTITIULUI

LA LONDRA...

Ziua armistițiului a fost comemorată la Londra cu un ceremonial deosebit. Regele a fost reprezentat prin Ducele de York. Fotografiile noastre înfățișează: o vedere generală asupra participanților la comemorare în timpul celor două minute de tăcere; Ducele de York depune o coroană pe mormântul eroului necunoscut.

LA PARIS...

Președintele Republicii Franceze Lebrun salută drapelele regimentelor glorioase la Arcul de triumf.

LA BRUXELLES...

Regele Leopold al Belgiei depune o coroană pe mormântul eroului necunoscut din Bruxelles.

100 C. F. R.-isti romani la Berlin

O sută de ceferiști români au plecat la Berlin pentru a da un concert. Ei au depus o coroană la mormântul soldatului necunoscut. Fotografiile noastre înfățișează pe cei 100 de ceferiști la Berlin și șeful delegației în clipa depunerii coroanei.

Gogea Mitu la Paris

Sosirea la Paris a uriașului român Gogea Mitu a stârnit o adevărată senzație. Iat-l în fotografia noastră aprinzându-și țigareta dela... flacăra unui felinar de pe podul Iena.

Deschiderea Parlamentului

Regele citiud mesagiul.

Cu obicinuita solemnitate s'a făcut săptămâna trecută deschiderea nouei sesiuni a Corpurilor Legiuitoare. O mare mulţime a aşteptat pe străzi trecerea cortegiului regal.
In piaţa Senatului, trăsura regală a inaugurat noua autostradă a Capitalei. La începutul ei, Suveranul a fost salutat de primarii şi consilierii celor patru sectoare, în frunte cu d. primar general Al. G. Donescu. Suveranul şi-a făcut apariţia pe estrada preşedinţială a Camerei însoţit de Marele Voevod Mihai şi de Principele Nicolae. In dreapta şi în stânga Suveranului au stat membrii guvernului. Pe banca ministerială ofiţerii generali şi superiori.
Regele a fost intimpinat cu aplauze furtunoase, care au durat câteva minute.

Fotografiile noastre înfăţişează: D-nii profesori Iarga, Nicolae Titulescu şi Savel Rădulescu. Membrii Corpului Diplomatic, având în mijloc pe d. ministru al U. R. S. S., eşind dela Cameră.

Membrii guvernului după serviciul religios.

(Fotografii Berman)

D. Ion Mihalache părăsind incinta Camerei.

In capela din palatul Buckingham s'a oficiat căsătoria Ducelui de Gloucester, al treilea fiu al Regelui Angliei cu Lady Alice Scott. Fotografia noastră înfățișează perechea nupțială mulțumind din balconul palatului Buckingham aclamațiilor mulțimii. In balcon, mai se văd Regele și Regina Angliei, prințesa Mary, precum și mica princesă Elisabeth.

Nuntă la curtea regală engleză

Noul primar al Londrei

Sir Percy Vincent, noul primar al Londrei, fotografiat în trăsura sa la plecarea procesiunii nupțiale

O rochie din par omenesc

Miss Eleanor Stanton a prezentat la ultimul congres al Asociației coaforilor din Michigan o rochie făcută din păr omenesc. Culorile erau variate alternând blondul cel mai platin, cu brunul cel mai închis.

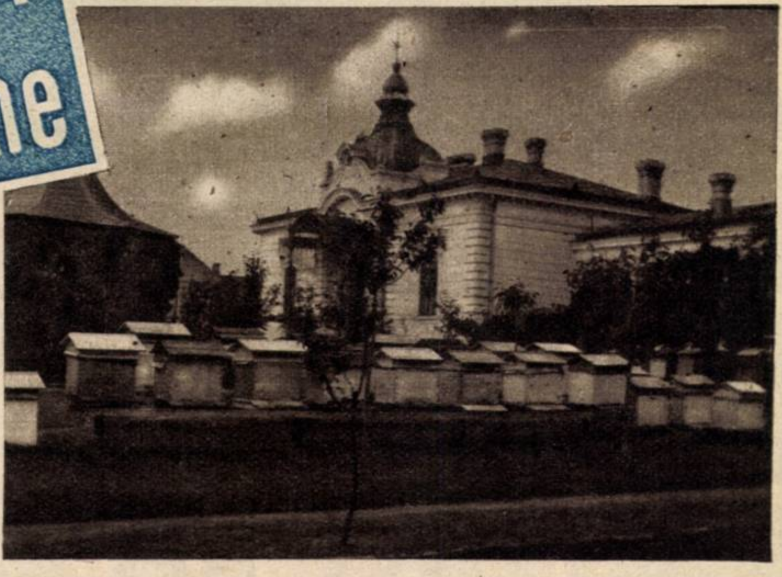
Un reporter printre albine

Un martor ocular povestește minunile văzute în împărăția albinelor.

ZILELE trecute, am avut un vis îngrozitor. La drept vorbind, la început visul a fost frumos. Se făcea că sunt aviator — asta a fost dealfel dorința mea din copilărie! — și că sbor, ca o muscă, de colo până colo, cu o ușurință uimitoare.

De fapt, un vrăjitor mă transformase, cu avion cu tot, așa că plutind în văzduh, nu eram mult mai mare ca o muscă.

Deodată zării trecând, prin fața mea, un monstru înspăimântător. Dihania era mai mare decât avionul meu, avea un cap cu o trompă groasă cât a unui elefant, cu un fel de pămătuf la vârf. Un elefant

In această pagină:

Localul stupinei (Institut național zootehnic).

Stupii în curte.

Cum se mânuește un stup cu fagurii mobili.

In laboratorul secției de apicultură.

Auditorii cursurilor de apicultură în fața institutului zootehnic.

monstruos cu aripi! Aripele erau presărate de peri rari, ca un fel de cue lungi, bătute într'o placă strävezie de mică. Dihania plana în aer, fără să miște cele două perechi de aripi, pe cari le prinsese unele de altele, cele de dindărăt având niște cârlige, pe cari le agățase de inelele de la marginea aripelor din față.

Deși trecuse mai departe se uita chiorâș la mine. Monstrul avea cinci ochi: doi bulbucați pe de lături, cu mii de fațete, îndreptate în toate direcțiile: înainte, îndărăt și pe de lături. Fără să se întoarcă sau să miște capul, dihania putea să vadă ce se petrece în spatele ei.

In creștetul capului se iveau alți trei ochi ciudați.

Picioarele erau ca un fel de crăci de arbori, totuși pline de pudră roșie și galbenă, foarte frumos mirositoare, care era așezată mai ales în niște săculețe dela picioarele dindărăt.

Simții ca o adiere de flori și miere...

— „Dar asta-i o albină, care adună polen!" am exclamat ușurat și isbucnind într'un hohot de râs.

Din pricina festei, ce mi-o făcuse vrăjitorul, eram acum mai mic ca o albină și de aceea simpatica sburătoare mi se păruse o arătare atât de grozavă.

Pe deplin asigurat și liniștit, mă gândii să mă folosesc de prilej, spre a face un senzațional reportaj, căruia să-i pun titlul: „Reporterul nostru invitat la o nuntă de albine", sau ceva cam așa, căci speram să surprind și vre-un cortegiu de trântori, ridicându-se în sbor nupțial, în înălțimile albastre ale unui soare senin, masculi înconjurând cu galanterie pe grațioasa și virginala lor regină.

Numai unul singur — conform unei legii a naturii — favorizat de zeul Amor, numai acesta va avea gloria de-a fi părintele unei viitoare generații, de zeci de mii de albine. Dar va plăti imediat cu propria-i viață, această supremă favoare regală și divină, vorba cântecului

„Eu mă trag din neamu-acela,
„Care moare, când iubește"

CUM NAȘTE REGINA TOT POPORUL EI?

Auzisem, că o regină dă viață tuturor supușilor ei, douăzeci de mii (cel puțin), treizeci de mii, cincizeci sau chiar șaptezeci, optzeci de mii de albine, câte încap într'un stup.

Doctorul **Florin Begnescu**. simpaticul șef al secțiunii de agricultură, dela Institutul național zootechnic, îmi dăduse, altă dată, fel de fel de explicații relative la misterul nașterii albinelor. Și voiam acum să controlez, ca reporter conștiincios ce sunt, tot ce-mi spusese învățatul român.

Savanții susțin că Domnița albinelor, chiar în stare virginală, este capabilă să depue un număr de ouă, din cari es numai băeți, adică **trântori**. Abea după nuntă, regina începe să depue mii de ouă pe zi, — mult mai mult de cât întreaga greutate a trupului ei — din care ies și fete și băeți.

Fetele, crescute în celule regale, mai mari și unde sunt hrănite în mod special, numai cu miere și polen, se desvoltă ca regine. Cele hrănite mai sărăcios și ținute în celule mici, dau albinele lucrătoare asexuate, cari imprimă adevărata viață stupului, adică aceea de muncă susținută, curățenie ideală și ordine desăvârșită.

CUM ADUNĂ POLENUL?

Mu pusei în urmărirea albinei, care — m'am convins — nici gând n'avea să-mi facă vre-un rău, dimpotrivă, parcă ea avea oarecare teamă simțindu-se urmărită. Se așeză în potirul unei flori. Hop și eu acolo! Se pare că era un trandafir, ale cărui petale roșii aveau acum pentru mine aparența unor văi și dealuri ciudate. Pitulat, în mod discret am observat că sburau prin acea regiune mii de albine — o priveliște rară: închipuiți-vă mii de aeroplane pe cer! — deși era un popor întreg de zburătoare, cari se încrucișau, totuși nu era nici o zăpăceală, nici o înghesuială, nici o dezordine..

Părea o perfectă înțelegere între albine, cari nu se îngrămădeau prea multe pe o floare și nu se încurcau la treabă, unele pe celelalte. Ba, fiind atât de aproape de dânsele și întipărindumi-se în minte fisionomia lor, am observat că unele cară numai

polen, altele duc numai apă. Treaba asta o fac timp de ore întregi, chiar toată ziua... după cum sunt orânduite de nevoile stupului, sau cum se prezintă regiunea.

M'AM RĂTĂCIT!

Mă apucai şi eu să mai sbor de colo, colo, spre a vedea pe cele ce cărau apă, de la un isvor. Nu ştiu cine pierduse acolo o picătură de miere. Probabil vre-un om... E ciudat, că albinele, cari cărau apă, n'au preferat să ridice miere, ci şi-au căutat mai departe de treabă... Albinele cărătoare de apă, nu ridică mierea, Doamne fereşte! La un moment, vai! am observat că mă rătăcisem. Nu mai deosebeam drumul şi nici nu cunoşteam nici o albină...

Se spune că ele se cunosc între dânsele după miros, fiecare stup având pe al său special. Albinele au o glandă la abdomen, care emite acest miros. Dar eu nici nu ştiam pe cine să caut... Apoi nici de acel miros selectiv special nu eram dăruit.

Mă depărtasem abia la vre-o trei kilometri, cred — căci albinele au o rază maximum de 6 kilometri pentru preumblările lor — totuşi aceşti câţiva kilometri se puteau socoti o distanţă enormă pe glob, faţă de micimea unei albine.

Să sbor spre casă? Dar în ce direcţie? Albinele dispun la antenele lor, de un fel de unde de telegrafie fără fir, cu o anumită lungime pentru fiecare stup. Cu acest aparat, albina chiamă pe tovarăşele ei într'un anumit loc, unde a găsit material de recoltat.

Tot cu acest aparat se orientează, pentru înapoiere acasă, chiar albinele tinere cari au eşitpentru prima oară la muncă şi şi viaţă în plin aer.

Eram complect desorientat şi cu adevărat îngrijorat, când deodată zării o dihanie aproape albă.

Era tot albină, pe care ştiam că protectorul albinelor, d. Begnescu, citat mai sus, turnase nişte talc. El făcuse aceasta spre a o recunoaşte şi a studia ce face toată ziua.

Era deci o albină din prisaca de la Institutul zootechnic. Eram salvat! Mă luai cu aviouul meu după dânsa şi după vreun sfert de oră zări de departe, monumentalul edificiu al institutului.

In urmă văzui cum albina cea albă, se aşeză pe platforma stupului ei, care pentru mine luase proporţiile unei case-bloc.

IN STUP

— Ce ar fi să intru şi eu în stup?" m'am gândit.

Zis şi făcut! Am aterisat, cu uşurinţă, pe platforma largă a stupului, dându-mă apoi jos din avion spre a intra pe portalul grandios, pe unde intrau şi ieşeau albinele lucrătoare.

Dar deodată zării nişte albine sentinele, cari păzeau la poartă, ele se repeziră furioase asupra avionului. Sărind cu sprinteneală în lături, am scăpat ca prin minune dela o moarte sigură şi m'am furişat înăuntru prin portalul rămas un moment fără pază, de unde am privit înspăimântat cum albinele au sfărâmat, în câteva clipe avionul meu, aruncându-l apoi jos, ca pe o fierărie netrebnică, în iarbă, la picioarele stupului.

Aşa fac tuturor duşmanilor cari vor să intre în stupul lor.

Am crezut prudent să pătrund mai adânc, furişându-mă pe lângă pereţii galeriilor unde mititel şi subţirel cum eram, nu am fost observat, la început, de nimeni. Dar, vai! Nu vedeam nimic. Era întuneric complect. Auziam albinele, foşnind de colo până colo, după treburi, dar nu le zăream. In schimb albinele văd perfect, chiar noaptea, cu cei trei ochi, pe cari îi au în creştet, anume pentru acest scop.

Ele făceau acum curăţenie pe gang; altele ventilau din aripi, spre a primeni aerul, căci avea să treacă pe acolo regina, cu toată curtea ei.

Am fost descoperit, probabil de un agent de siguranţă al stupului, însarcinat cu paza personala a Maestăţii sale. Deocamdată fui încarcerat într'o celulă hexagonală goală, spre a nu turbura liniştea procesiuni. Insă regina a observat rumoarea şi a ordonat să fiu adus în faţa ei.

— „Acesta e un om!" — a declarat ea sentenţios. — „A venit să ne fure mierea. Nu-l veţi omorî, dar îl veţi arunca afară din stup".

Am căzut în genunchi, în faţa Suveranei, asigurând-o de tot devotamentul meu.

— Jur, pe onoarea mea, că n'am venit să fur mierea. Sunt un reporter de ziar, care adun impresii pentru o anchetă, unde voi descrie şi măreţia alaiului Măriei Tale. Dacă voi fi aruncat afară din stup, aceasta înseamnă să cad pe pământ dela o distanţă, ce pentru un om — în mărime naturală — ar echivala cu zgârie-nori de 70—80 etaje. Ar fi o moarte sigură căci avion nu mai am; mi l-au distrus sentinelele. Bunul domn doctor Begnescu, amicul Măriei Tale, şi în prisaca căruia suntem, venind mâine dimineaţă la stup, va călca în picioare, neştiutor, cadavrul meu, ca pe o gâză netrebnică, nebănuind groaznica drama, ce s'a petrecut în cursul nopţii".

Măria Sa Regina albinelor, înduioşată şi pe jumătate convinsă de lamentările mele, dădu un ordin scurt:

— Duceţi-l îndărăt în celulă. Voi decide mâine".

Apoi cortegiul regal porni mai departe.

Ce mi s'a mai întâmplat, ce am mai văzut, şi cum m'am învrednicit să scriu, aceste rânduri? Dacă-mi veţi cere să urmez povestirea mea, voi face-o cu alt prilej.

Alex. F. Mihail

PREFECTUL POLIŢIEI E SPORTIV

D. Col. Gabriel Marinescu, prefectul poliţiei Capitalei, a donat recent o cupă pentru cea mai bună echipă de rugby. Iată-l urmărind cu atenţie din tribună desfăşurarea matchurilor.

TELEGRAMA DE FELICITARE TRIMISĂ DE PETRACHE LUPU REGELUI CAROL II LA SINAIA CU PRILEJUL ANIVERSĂRII DE 42 DE ANI

Majestăţei Sale Regelui Carol II Sinaia

ANIVERSAREA a 42 ani de viaţă a Majestăţei Voastre reprezintă pentru întreaga suflare Românească tot ce este mai sacru şi sfânt. Fapt pentru care noi dela Maglavit strânşi în jurul ciobanului Petre Lupu ridicăm astăzi rugăciuni fierbinţi pentru o domnie glorioasă şi fericită a Majestăţei Voastre.

Strânşi solidari în jurul Tronului vom fi santinele neclintite pentru Rege şi Ţară. Să trăiţi Majestate cu întreaga dinastie pentru binele neamului şi al Ţărei.

Petre Gh. Lupu-Ciobanu
Toma Vălăreanu-Senator Dolj
Preotul Nicolae Bobin
Preotul Th. Popescu
Florea Stănucă-Primar
Vasile Georgescu-Invăţător
Elefterie Vasilescu — Vasile Constantinescu — Gheorghe Ignat — Gheorghe Popescu — Petre Coca — Alex. Săraciu.

Răspunsul Regelui

Petrache Lupu Maglavit

Castelul Peleş

No. 472 21/10 ora 14

Mulţumesc tuturor pentru urări.

CAROL

PROVINCIA — FLĂMÂNDĂ

SUNTEM o ţară bogată; nimeni în România nu moare de foame — iată numai o parte din cuvintele cari se rostesc cu încredere în restaurantele de lux din Capitală şi în Parlament. Şi cu toate acestea în România numărul familiilor care se bucură de o stare mulţumitoare este mai mic decât în multe alte ţări, socotite „sărace" şi dacă într'adevăr patria noastră e îmbelşugată pe semne că numai învelişul e de aur, căci dedesubt colcăe toate miazmele sărăciei, generalizată.

Nu va fi totdeauna aşa, dar deocamdată aşa este.

Şi ţinutul unde oamenii mor de foame într'adevăr — nu la figurat — e sărmana Basarabie, provincia de curând întoarsă la unitatea neamului românesc, desprinsă firesc din imperiul care o răpise samavolnic. In provincia de peste Prut, bucata de pâine la casa omului a devenit o adevărată binecuvântare şi minune cerească, iar copiii şi copilele, cu fiecare an fug din satele, târgurile şi oraşele lor năvălind în porturile dunărene şi în Capitală, unde-şi oferă braţele de muncă mai pe nimic, pentru câţiva lei, asemeni unor sclavi. E o stare nefericită şi prelungită peste crezare, această foame a Basarabiei, care ţine de prea mulţi ani, ca să mai poată fi îngăduită şi să nu i se caute pricinile. Mai trăesc acolo oameni cari au apucat vremuri de belşug, cari vorbesc cu durere de mizeria de acum şi cari aruncă sămânţa îndoelii asupra dreptăţii stărilor de azi.

Căci Basarabia are toate elementele spre a fi — dacă încă n'a fost deplin — una din cele mai bogate şi mai fericite provincii româneşti. Cuprinsă între două ape mari, Prutul şi Nistrul, caro ar putea fi folosite la irigarea terenurilor secetoase, mărginită la miază-zi de Dunăre şi Mare, cari o pun în legătură cu tot restul umii, pentru schimburi uşoare şi repede — pare de mirare că tocmai în Basarabia ravagiile cele mai dureroase sunt pricinuite de secetă şi lipsă de comunicaţii. Pământul e mănos aproape pe întinderea întregei provincii — cu cernoziomul care aiurea a devenit origina grânarelor continentului. Clima alternează între continentală şi maritimă, favorizând podgoriile şi livezile, cari ocupă în Basarabia optzeci de mii de hectare.

Că sărăcia n'a stăpânit niciodată în provincia de peste Prut şi că e numai o plagă a zilelor noastre, ne-o dovedesc nu numai amintirile locuitorilor în vârstă, ci chiar cifrele publicate de autorităţile regionale.

In gara Ploeşti primăria a servit ceai şi pâine copiilor flămânzi.

La cantina flămânzilor, nevoiaşii aşteaptă bucăţica de pâine.

Copiii flămânzi s'au înghesuit la fereastra vagonului.

In vreme ce copiii flămânzi zac cu feţe ofilite pe aşternut de paie şi pământ, căţelul de rasă are divan special construit, fiind îngrijit cu mângâieri de mamă de frumoasa lui stăpână.

Au fost ani — ca să rămânem la podgorii — când s'au produs între **cincizeci și șaptezeci de milioane** deca de vin bun. In 1914, adică în anul intrării în războiu a Rusiei, întinderea cultivată se ridica la **3.154.000 de hectare**; dece în 1922 s'au cultivat numai două treimi din această întindere?

Pădurile seculare ale Basarabiei, cari contribuiau în măsură mare la regularizarea ploilor, deci la regularitatea belșugului, au fost jecmănite de Ruși; dece stăpânirea noastră nu le-a ocrotit și n'a început o operă de viguroasă împădurire?...

In Basarabia sunt cam trei milioane de locuitori, când ar încăpea cincisprezece milioane cel puțin, pe întinderea ei de 44.000 de kilometri pătrați. Rușii n'au avut nevoe să creeze drumuri, șosele și căi ferate, **dar noi?...** La 1057 kilometri de cale ferată, cât am găsit în 1918 — am mai adăogat vre-o mie?... Mi-e teamă că nici o sută!

Rușii s'au folosit în schimb de navigația pe apă, ceeace explică în parte sărăcia căilor ferate. Pe Nistru și la mare se mișca o flotilă de 12 remorchere, 40 de șlepuri și 70 de bacuri, multe din ele proprietatea **comunelor**. Noi nu facem transportul nici pe apă nici pe uscat.

Bogăția lacurilor basarabene și a mării e proverbială. In 1911 s'au scos, cu mijloace rudimentare, peste **6 milioane kilograme de pește**. Câte milioane am scos noi?... Și ce am făcut spre a spori această avuție, care nu așteaptă decât să fie culeasă?...

S'au pus în Basarabia, dela unirea ei cu patria-mumă, o seamă de probleme politice. Cele mai multe le-am rezolvat, în ce chip și cu câte dureroase sacrificii nu ne interesează aci. Dar o țară nu se ține numai cu potolirea patimilor politice, sau numai cu o strictă organizare de perceptori și jandarmi călări. Se împlinesc în curând două decenii dela alipirea Basarabiei și guvernele trebue să-și aducă aminte că întâia lor datorie, față de provincia care a revenit la noi cu entuziasm, e să-i redea belșugul de odinioară, dacă nu unul și mai mare. Nu se cere prea mult geniu pentru a împăca nevoile imediate ale Basarabiei, și trebue să ne grăbim dacă nu voim ca toți locuitorii — nu numai fetele și băeții — să părăsească țarina și să vie în orașele mari, oferindu-și viața pe 3 lei pe zi.

Provincia flămândă are încă toate izvoarele ei de bogăție intacte; e deajuns să le desfundăm.

Odată cu împăduririle dealurilor, trebuesc înmulțite mijloacele de comunicație, drumurile, liniile ferate, liniile fluviale și maritime. Trebue pus în valoare deluviul de vin, care se revarsă anual din podgorii, precum și fructele. E nevoie de o industrializare sistematică a regiunilor pescărești, unde să fie trimiși oameni pricepuți și gospodari cu tragere de inimă.

Și mai cu seamă trebue înmulțite vizitele ministeriale, dar nu la primărie și prefecturi, ci la țară, la ferme, la ogrăzile de fructe, la podgorii, la porturi și la instalațiile pescăriilor.

Numai astfel provincia flămândă de azi își va redobândi belșugul, pentru ea și pentru noi toți.

Iată în gară convoiul flămânzilor care se îndreaptă cu pași nesiguri spre locuri mai bune.

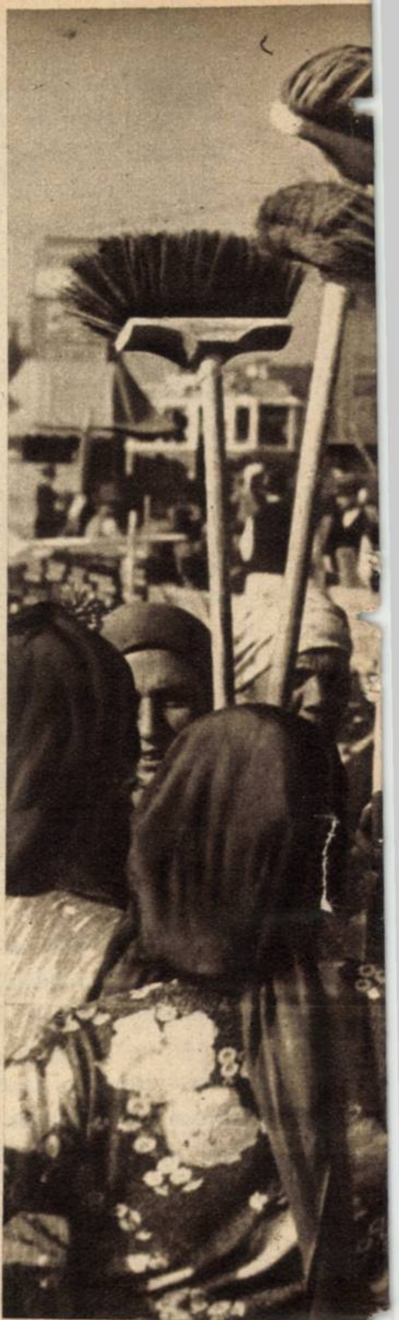
Și iată însfârșit gloata părinților ducând pe brațe copiii flămânzi.

Munciforul de câmp...

Coşarul...

TOATE meseriile PE STRADA

DACĂ sub cerul blajin al Capitalei şi în atmosfera ei mângâetoare, toate fructele şi legumele, ba uneori şi fripturile ies în stradă, întru întâmpinarea muşteriilor, cum de s'ar închide în încăperi strâmte sau în „biurouri" de plasare, meseriile uşoare, de un ceas-două de lucru, atât de necesare la moravurile noastre, întemeiate mai cu seamă pe provizoriu?

In genere meseriile nu pier, deşi industriile mari păreau că vor absorbi toate micile îndeletniciri. Dimpotrivă, în ultimii ani, de maximă industrializare, fabrica începe să se fărâmiţeze şi să se distribue în mici ateliere, unde munca se face pe răspundere individuală şi deci se produce o marfă mai fină, uneori mai eftină. Şi cum omenirea merge spre o perfecţionare a uneltelor şi a gustului, s'a observat că numai din mâinile meseriaşului poate ieşi un obiect şi folositor şi trainic şi frumos. Pe străzile Capitalei noastre, care este în acelaşi timp un punct de încrucişare a ştiinţei Occidentului cu moravurile Orientului, desigur că nu poate fi vorba de meserii de artă, pe trotoar. Intâlnim adesea, în amurg şi noaptea la lumina palidă a felinarelor de gaz, obiecte de tâmplărie şi chiar de sculptură.

Cei cari caută de lucru îşi omoară timpul cu jocuri de noroc.

Mesuţele şi scaunele pentru diferite scopuri — mesuţe de joc de cărţi, de şah, de ceai, busturile în ghips, cu reflexe de marmură, ale lui Napoleon şi Mihai Viteazul, fug de lumina zilei, ca iluzia să fie mai completă, iar cumpărătorul să fie ispitit mai uşor să cumpere „opera de artă".

Cizmarul însă, care nu are a se teme de nimic, deoarece cu puţină sfoară ceruită, un ac, o sulă, un lighean de apă, unde se moaie curelele de transmisie ce vor deveni pingele, corespunde unei necesităţi urgente, el s.a cu „atelierul" — o ladă răs un scăunel — la colţ de stradă, sub un copac pe sau alături de prăvălioara pe rotiţe a unui vân fructe şi legume. Clienţii cizmarului sunt oameni t nevoiaşi ca şi el: mici slujbaşi pe la autorităţi, c serviciu, vânzători de prăvălie, al căror timp libe păşeşte răstimpul de la slujbă până acasă. Pe d stând un sfert sau o jumătate de oră, ei şi-au tocurile, şi-au reparat pingelele, şi-au cusut vre-o ghetele cari se innoesc odată la doi ani, de Paşti Tinichigiii se văd mai rar; deşi nu lucrează în stra vre-un subsol sau magazie de scânduri vechi, marf stradă şi-o vând, ca şi giamgiii. Un lighian, un cazan, o cursă de şoareci, un grătar, sunt obiecte trebuinţă mare şi lipsesc aproape totdeauna în g mai cu seamă când e urgentă nevoe de asemen Iar tinichigiul care se urcă pe coperiş să pue un tablă pe locul ruginit de unde la zile de ploaie casă, el poate fi văzut în fiecare dimineaţă trecân spre piaţă, în mâna stângă cu toate uneltele: cleşte nul, cuele, cositorul, vârîte într'o paporniţă de p ţională, „specifică" operă de artă.

Un călător străin în trecere prin Bucureşti s'ar pute „Şi găsesc asemenea meseriaşi de lucru? Ei nu nici o garanţie..." Garanţie prea multă nu prezintă dar au o sănătoasă poftă de mâncare şi o famili treţinut. Pe urmă nici nu e în interesul ordinei s obiectele să nu se strice niciodată; cu cât munc pirpirie, au şi meseriaşii mai des de lucru.

Fără a fi în număr prea mare, coşarii care se poa costum de mare spectacol, având cu negreala ob cercurile cu ţepi din jurul braţului înfăţişarea de v Infern sau dela Opera Mare, au de lucru de două an: toamna şi primăvara. Iarna şi vara, acolo u lucrat coşarii, vor fi cu siguranţă chemaţi pompi sunt ceva mai costisitori şi mai siniştri.

Sclavia — cine nu ştie? — s'a desfiinţat de mult,

Bursa de lucru a meseriaşilor, servitorilor etc. sub cerul liber.

Asemănător unui grup din Sabatul vrăjitoarelor, stau ţigăncile spoitorese, cu bidinelele pe umeri, aşteptând „angajamente".

„Ciclul celor care citesc", la bursa lucrătorilor.

Tinichigiul.

Bursa servitorilor. „Marfa" este aleasă.

turnată şi
maidan,
zător de
ot atât de
ameni de
r nu de-
rum, adă-
îndreptat
ruptură la
.
dă, ci în
a tot pe
făraş, un
cari fac
ospodărie,
lucruri.
petec de
picură'n
d drumul
le, cioca-
pură na-

a întreba:
prezintă
, desigur,
e de în-
ociale ca
a e mai

rtă într'un
orazului şi
veniţi din
ori pe
nde n'au
ii, care

în afară

Cap sau pajură? Un jucător foarte atent.

Două chivuțe.

Zidarul...

de a femeii de serviciu. Dar de cele mai multe ori omenia stăpânilor de sclave e atât de mare, că sclavele nu bagă de seamă situația lor reală. Nu există în țara noastră o legislație de ocrotire a salariaților casnici; ori decâte ori s'a legiferat vre-o dispoziție în favoarea muncitorilor, s'a adăogat „cu excepția salariaților casnici". Totuși numărul servitorilor și servitoarelor care descind în fiecare săptămână în gara Capitalei, venind din Basarabia, Bucovina și mai cu seamă Ardeal, e atât de ridicat, că alături de oficiile de plasare ale autorităților mai lucrează numeroși plasatori clandestini — și însăși strada și grădina publică, unde cucoanele vin să-și aleagă slujnicile. Grădina bisericii Sf. Gheorghe a fost multă vreme un „obor" de fete și femei de casă, bine cunoscut de toate bucureștencele.

Țiganii purtători de cărămizi.

Tocmeală. O gospodină cercetează actele chivuței.

Tăetorii de lemne, așteaptă clienții.

O „marfă" care a făcut impresie bună.

Mult mai vesele sunt „chivuțele", spoitoarele, care adastă în cârduri oacheșe, cu bidineaua ridicată 'n sus, pe umăr, mult de-asupra capului ca un steag și o firmă. Nu le place munca ne'ntreruptă, plătită lunar — și într'un fel au dreptate, căci nu place nimănui. Se mulțumesc cu puțin, ca să aibe satisfacția atât de omenească de a munci puțin. Și așa se face că „chivuțele" sunt totdeauna vesele iar „climatul" lor sufletesc atât de înrudit cu al cuconițelor care le angajează. Dar mușteriii nu se 'nghesue totdeauna după astfel de disponibile meserii, tocmai pentrucă știu că le găsesc oricând. In adăstarea lucrului, bărbații și femeile recurg la derivații sufletești, care nu se deosibesc întru nimic da ale bucureștenilor culți și avuți. Chivuțele, servitoarele, stau de taifas și clevetesc, întocmai ca doamnele din lumea mare. Cizmarii, tinichigiii, tâmplarii, coșarii pun la cale un joc de cărți, care poate să ție toată ziua, sau o rișcă — pajura sau capul unei monete aruncate în sus — din care se trag uneori bătăi din glumă precum și alte îndemânări, mai puțin recomandabile : mânuirea clandestină a unei perechi de cărți ascunse în mânecă și zvârlirea monetei astfel ca să cadă figura sau capul, după voe și fără greș. Uneori se alcătuește, sub un gard sau la un grilaj câte o „bibliotecă" orală. Un meseriaș care știe carte citește celorlalți ciuciți în jur, ultimele evenimente de la Liga Națiunilor sau procesul averii dobândite de un fost ministru.

A.

Concursul pentru alegerea a 35 de bursieri la școala Bata.

La sfârșitul lunii trecute a avut loc concursul pentru alegerea a 35 de bursieri la școala Bata.
Deoarece dintre candidații prezenți n'au îndeplinit condițiunile decât 18—20 inși, cari vor fi desemnați de către direcțiunea din Zlin a uzinelor Bata, urmează să instituim un nou concurs pentru completarea numărului de 35 de burse.
Acest de al doilea concurs urma să aibe loc cu noui candidați în ziua de 17 crt. Intrucât până la această dată n'am primit încă din Cehoslovacia rezultatul definitiv al primului concurs, am hotărît să amânăm acesta, de al doilea, pentru data de 1 Decembrie crt. Până la acea dată se mai primesc înscrieri la „Realitatea Ilustrată". Condițiunile pe care candidatul trebue să le îndeplinească sunt următoarele:

a) Să fie cetățeni români;
b) Să aibe vârsta de 14 sau 15 ani;
c) Să fi absolvit cursul primar.

Buletinul de înscriere și prospectul se dau gratuit la cerere, la redacția revistei noastre.

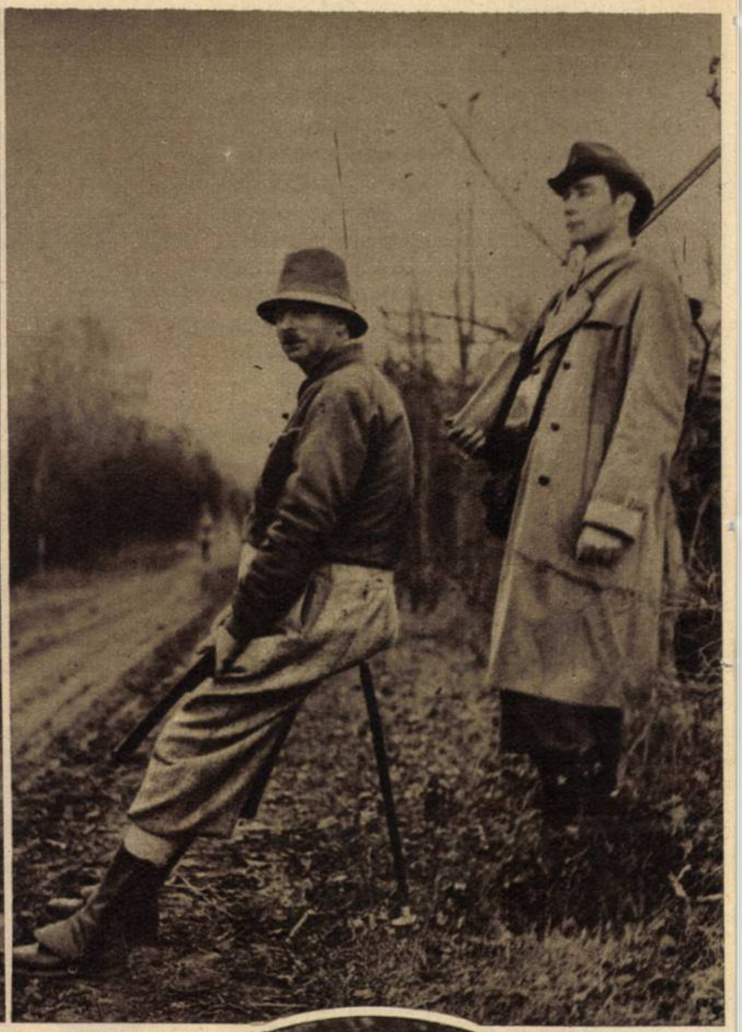
REALITATEA ILUSTRATA
DIRECTOR: NIC. CONSTANTIN
Apare săptămânal în 24 de pagini mari, cu un supliment gratuit de 24 de pagini. PREȚUL LEI 10. —
PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an	400 LEI
Pe șase luni	200 „
Pe trei luni	100 „

Redacția și Ad-ția: București, Str. Const. Mille 7. Telef. 3.84-30
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „ADEVERUL" S. A.

Vânătoarea Regală de la Periş

Fotografiile noastre înfăţişează:
Voevodul Mihai vorbind cu d. Reginald Hoare ministrul Angliei la Bucureşti.
Regina Marioara a Jugoslaviei la vânătoare.
Suveranul fotografiat în timpul vânătorii.
Voevodul Mihai pregătindu-şi arma.
Regele Carol, Regina Marioara, Voevodul Mihai, d. Inculeţ şi general Samsonovici înaintând în desişul pădurii.

Regele Carol, Regina Marioara şi d. Mocsony maestru de vânătoare.
Suveranul în mijlocul invitaţilor la vânătoare.

Regele Carol, regina Marioara a Jugoslaviei, Voevodul Mihai, împreună cu următorii invitaţi: d-nii Reginald Hoare, ministrul Angliei, Jan Şeba, ministrul Cehoslovaciei, Inculeţ, ministru de interne, general Baliff, administratorul Domeniilor Coroanei, general Ilasievici, Henri Catargi, Mocsony, mare maestru de vânătoare, Greenway, primul secretar al legaţiei britanice, Săulescu şi cpt. Petrovici au luat parte la o vânătoare.
La ora 2 d. a. s'a luat masa la castelul dela Scroviştea.
Vânătoarea a continuat după prânz cu succes.
S'a vânat un mare număr de fazani, iepuri, un bursuc, etc.

FESTIVALURILE ARTISTICE ALE REVISTEI NOASTRE

Cu un succes formidabil, care a întrecut cele mai optimiste așteptări, s'a desfășurat la Opera Română primele două festivaluri artistice ale revistei noastre.

Cele mai mari vedete ale teatrului românesc și-au dat concursul la aceste festivaluri obținând un succes extraordinar.

Triumful începutului, ne-a îndemnat să continuăm pe acelaș drum. In fiecare Duminică dimineață, spectatorii Capitalei vor găsi la Opera Română, timp de două ore, prilejul unui admirabil divertisment. In fotografiile noastre câteva dintre personalitățile care au apărut la primele două festivaluri, împreună cu jazzul lui James Kok.

In căutarea unor sirene africane

Exploratori francezi intenţionează să verifice svonurile ce circulă, cu privire la un munte misterios, spre care călătorii sunt atraşi de frumuseţea fatală a unor femei, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

INCĂ dela începuturile istoriei vedem bărbaţi aventurându-se în urmărirea sirenelor şi sfârşind mai întotdeauna tragic, ceeace n'a împiedicat însă ca exemplul lor să fie imitat, atracţia rămânând mereu aceeaşi dupăcum ne-o dovedeşte recenta expediţie a celor doi tineri şi îndrăzneţi exploratori, locotenentul Maurice Coche din armata franceză şi Roger Frison, porniţi să cutreere pustiurile din Nordul Africei, în căutarea unei rase de sirene blonde.

Ceeace ne intrigă şi merită să fie notat, este faptul că între presupusele sirene din Nordul Africei şi acelea din legendele antichităţii, există o sumedenie de puncte comune. Sirenele descrise de Homer în Odiseea trăiau într'un loc inaccesibil, pe coasta stâncoasă a Italiei şi ademeniau marinarii, aruncându-i în gura morţei, prin irezistibila vrajă a cântecelor lor. Sirenele din Nordul Africei trăesc şi ele într'o cetate ascunsă, undeva între stânci, dar nu tocmai aproape de coastă şi se spune că bărbaţii cari au îndrăznit a se apropia prea mult de cuibul lor, şi-au pierdut viaţa.

Oridecâteori le întâlnim în istorie, sirenele sunt blonde, sau cel puţin cele blonde par a fi cea mai primejdioasă specie. Dar dacă despre sirenele homerice spun doar unii că aveau părul auriu, apoi legenda germană precizează că Lorelei, apariţia la vederea căreia bărbaţii se înnecau în vârtejurile Rinului, era o fascinantă blondă.

Existenţa unor sirene blonde, în Nordul Africei, n'ar avea în sine nimic imposibil. Se ştie bine că în această parte a lumei trăesc numeroase neamuri de oameni ca Berberii, Tuaregii. Kabilii şi alţii, cari au părul blond sau roşcat. Niciunul dintre călătorii cari au vizitat această regiune n'a pomenit până acum c'ar fi întâlnit tipuri de excepţională frumuseţe, dar nu e exclus ca acestea să existe, trăind ascunse undeva, în munţi.

Indigenii spun că sirenele blonde trăesc pe piscul Gara Ti Dhanoum din lanţul muntos al Hoggarului, în Algeria. Ţinutul înconjurător este locuit, în mare majoritate, de Tuaregi şi se crede că sirenele fac parte din aceeaşi rasă. Legenda spune că femeile acestea ar trăi în nişte grădini paradisiace, undeva în vârful muntelui. Indicaţia aceasta ne aminteşte de Peştera lui Venus din Tannhaeuser, de Grădina Armidei şi de multe alte legendare cuiburi ale păcatului. Se presupune că trăesc sus, în vârful muntelui, pentru izolarea pe care acest punct le-o oferă şi poate, pentrucă aerul răcoros şi curat al altitudinei le conservă mai bine frumuseţea lor delicată.

Localnicii refuză să se apropie, de munte, temându-se să nu cadă în mrejele sirenelor şi să-şi piardă viaţa sau libertatea. Ei citează cazurile mai multor indigeni cari s'au urcat pe munte, spre a nu se mai întoarce niciodată şi insistă asupra recentei dispariţii a doi tineri.

Fără a se lăsa însă impresionaţi de soarta tuturor predecesorilor lor, locotenentul Coche şi prietenul său Frison au decis să facă totul pentru a descoperi edenul, de pe vârful muntelui şi pentru a da ochi cu frumoasele sale stăpâne. Ei au pornit cu automobilul spre oaza dela Tesnou, unde vor cumpăra cămile şi vor recruta indigeni, pentru o călătorie de 1200 km.

Coche nu se va mărgini numai la a căuta sirenele, dar se va interesa şi de originea legendelor ce s'au creeat în jurul lor. Iar pentrucă etnologii nu pot explica cum au venit şi s'au format triburile albe din Nordul Africei, exploratorii vor încerca să aducă lumină şi în această chestiune.

Dar actuala expediţie a fost precedată de aceea a unor ofiţeri francezi, însoţiţi de soldaţii lor, cari s'au apropiat până la 300 de metri de muntele sirenelor. Ei au găsit resturi de olărie şi numeroase alte indicii că piscul era locuit. Au trebuit însă să înceapă ascensiunea fără ajutorul hamalilor şi a călăuzelor indigene, care ajungând la poalele muntelui au fugit înspăimântaţi. Francezii s'au văzut în cele din urmă nevoiţi să abandoneze explorarea, din cauza lipsei de provizii.

O comunitate formată în mare parte din femei, e desigur o ciudăţenie, dar nu ceva nemai pomenit. Au fost, nu mai departe decât în istoria Egiptului, perioade când conducerea se afla în mâinile femeilor, când toate funcţiunile mai importante erau ocupate de ele, în vreme ce bărbatul avea un rol cu totul secundar. Aceste comunităţi femeeşti au existat şi la vechii Incaşi din Peru, iar una dintre ele, situată în adăpostul unui munte inaccesibil, a mai dăinuit multă vreme, dupăce Spaniolii cuceriseră continentul.

Oricari-ar fi fatalele farmece ale misterioaselor vampe din Gara Ti Dhanoum, existenţa lor n'ar trebui să ne pară imposibilă şi nici măcar improbabilă, deoarece tot nordul Africei e populat de o rasă de oameni blonzi. Profesorul A. H. Keane dela Universitatea din Londra şi alţi etnologi, merg până la propunerea că rasa caucaziană ar fi pornit de acolo. Dar chiar dacă această teorie n'ar corespunde adevărului, istoria ne arată că Africa a fost colonizată de diferite popoare albe, printre care Grecii, Romanii, Vandalii şi cruciaţii diferitelor naţiuni europene.

Neamul Berberilor, care este foarte răspândit în tot Nordul Africei are pielea albă iar părul variază între negru, roşcat şi blond, trecând prin toată gama de nuanţe. Tuaregii, cari locuesc ţinutul din jurul misteriosului munte, se înrudesc cu Berberii şi se remarcă în special prin părul lor blond. Berberii sunt înalţi, svelţi, şi bronzaţi de soare şi au adesea ochi albaştri.

Femeile au pielea albă, dar dată fiind alimentaţia prea bogată sunt în marea majoritate din cale afară de grase. Hourst etnologul francez face următoarele observaţii: **„Femeile sunt simpatice, uneori chiar foarte drăguţe. Trăsăturile delicate, ochii mari, plini de expresie, părul mătăsos, lung şi des pe care-l poartă despărţit într'o cărare la mijloc şi înodat într'un coc pe ceafă, constituesc chipuri încântătoare, dar in schimb la trup sunt o masă de osânză".**

N'ar fi deci o nebunie să presupunem că sus, pe munte, trăeşte o grupare mai selectă de femei, care au, în ceeace priveşte cultivarea frnmuseţii, idei mai apropiate de ale noastre şi care ştiu să-şi conserve supleţea.

Cel mai ciudat lucru care se poate observa la Tuaregi, este faptul că bărbaţii poartă văl în vreme ce femeile umblă cu figura descoperită şi pe jumătate goale. Rareori, la câte o festivitate apar şi ele cu vălul pe faţă. Femeea se bucură aci de-o independenţă cu totul neobicinuită la celelalte popoare africane şi rase orientale în genere, şi exercită o mare influenţă. Primeşte o educaţie mai îngrijită decât bărbatul şi tribul Asgarilor, tot o seminţie întreagă—ştie totdeauna să scrie să citească, ceeace întâlneşti foarte rar la sexul opus.

Când pornesc la luptă, Tuaregii poartă cămăşi de zale şi sunt înarmaţi cu lănci şi săbii cu două tăişuri. In acest echipament, ei prezintă o uimitoare asemănare cu vechii cruciaţi, ceeace-a dat naştere presupunerii că ar coborî din acei ostaşi, cari au trecut prin Nordul Africei, în drumul lor spre ţara sfântă.

Se mai ştie deasemeni precis, că Vandalii au lăsat şi ei mulţi descendenţi în această parte a lumii şi aceasta ar explica poate primejdioasele caractere ale sirenelor blonde, de pe vârful muntelui. Această feroce rasă de nordici, blonzi şi robuşti, a năvălit în sudul Europei după căderea imperiului roman şi a întemeiat regatul Andaluziei, în Spania. A trecut apoi, în Africa, unde-a format un stat puternic, cu numeroase cetăţi şi castele fortificate. Cu vremea, împărăţia Vandalilor în Africa s'a distrus, dar aceasta nu ne dă dreptul să credem că rasa a dispărut. Nu e exclus ca ei să se fi retras în munţi, unde condiţiunile de trai erau similare cu acelea din locurile de origină.

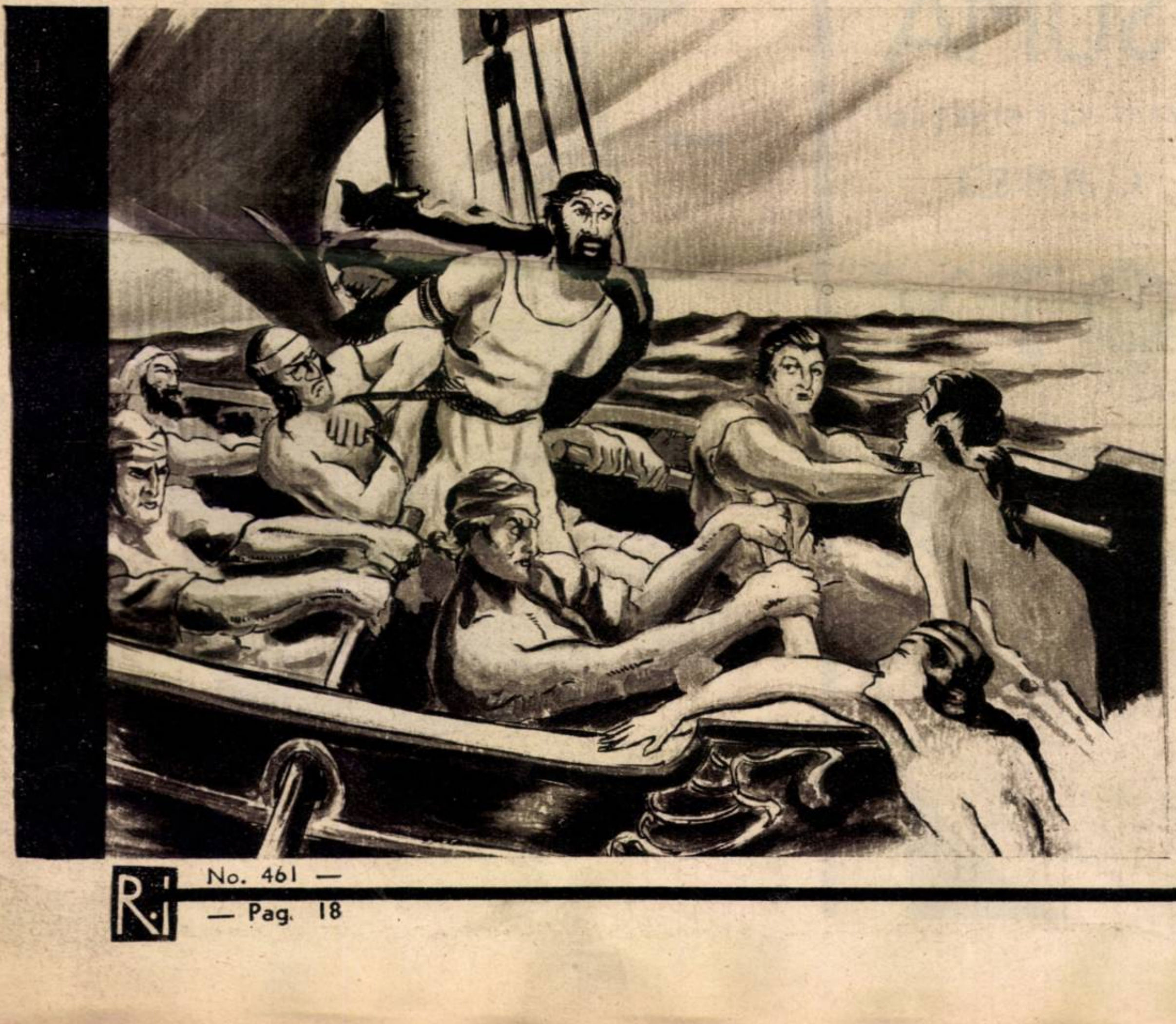
Istoricul Herodot ne vorbeşte despre un neam de oameni

Cu toate gătelile care le strică înfăţişarea, printre africane, chiar printre acele care se împodobesc cu cercuri, există unele foarte frumoase.

Există multe femei frumoase în Africa, dar cele mai multe dintre acestea merg cu faţa acoperită.

„Ulysse şi sirenele" după tabloul lui Herbert Draper.

blonzi, cari trăiau pe țărmurile Africei. Acum cinci mii de ani, în primele epoci ale istoriei Egiptului, o mare parte din această țară era ocupată de o rasă blondă, venită dintr'un ținut african, situat în Apusul Egiptului, adică din regiunile locuite acum de Berberi. Dar oamenii blonzi au ajuns astăzi până'n Africa Centrală.

Svonurile despre existența unor primejdioase sirene albe în Africa, circulă de secole și e de presupus că nu s'au născut din vânt.

Pierre Benoit, în romanul său **„Atlantida"**, care a făcut atâta senzație, a plasat o regină crudă și de-o nepieritoare frumusețe în Nordul Africei, nu departe de ținutul în care sunt căutate acum sirenele. De altfel, se știe că autorul s'a inspirat din legendele rămase de pe urma unei figuri antice, a unei adevărate regine, anume Tinhinan, care-a domnit asupra Hoggarului.

Am putea spune că exploratorii francezi Coche și Frison, sunt o versiune modernă a eroilor din legendele grecești. Ei ni-l amintesc pe Jason, care, pornit cu argonauții săi în căutarea lânei de aur, s'a întâlnit cu sirenele; pe Orfeu, care le-a depășit cu dulceața cântecului său, făcându-le să se arunce în mare de necaz, și pe vicleanul Ulisse, care-a scăpat de ele, astupând urechile oamenilor săi cu ceară și care legându-se de catartul corăbiei, a rămas astfel până când nu le-a mai auzit cântecul.

In calea cruciaților se ivesc deasemeni sirene, spre a-i abate de la sfânta lor misiune. „Tannhaeuser" cea mai dramatică dintre operele lui Wagner se bazează pe o astfel de legendă, și caracteristic este faptul că primejdioasa creatură locuește tot în peștera unui munte. Intr'o versiune franceză a legendei, adăpostul „vampei" se numește „Mont Horsel" și se spune că era tot o blondă.

După Tasso, Armida, o frumoasă vrăjitoare, care avea un palat în mijlocul unei grădini fermecate, obicinuia să ispitească cruciații, îndepărtându-i de calea cea dreaptă. Carol cel Mare trimise la ea doi cruciați, prevăzuți cu un puternic talisman, care-i ajuta să reziste farmecelor Armidei. Aceasta din urmă, văzându-se învinsă astfel, își incendie palatul și fu ucisă.

ASTROLOGIA ȘTIINȚIFICĂ

Steaua CIOBANULUI DELA MAGLAVIT

Revelațiile interesante ale Horoscopului lui Petre Gheorghe Ion Preda Lupu, omul anului 1935

DUPĂ primejdia fărâmițării lunei, lansată ca o ironie a Destinului, pe aceste vremuri critice, de savantul englez Sir James Jeans, președintele Societății Naționale de Astronomie din Londra, după primejdia izbucnirei unui nou război mondial, ca o consecință a războiului crâncen între Italia și Etiopia, al treilea eveniment care ne-a răpit o bucată apreciabilă din 1935 — an ce se apropie acum spre sfârșit, e fără îndoială Maglavitul.

Ne vom ocupa deci de omul dela Maglavit, ce pare aproape ireal, deși a fost văzut de peste 100.000 de inși, între alții și de d. prof. dr. Marinescu, care l-a examinat cum ar fi făcut cu un client.

Recunoaștem dela început că atunci când Dumnezeu vrea, face din om neom, dupăcum aplică uneori și formula invers, făcând dintr'un neom, un om.

Ateul, în ultima instanță, crede și el în ceva, în forța Necunoscutului, în Neprevăzut, în enigmele Universului, în întâmplare, în Destin.

Un cioban bolnăvicios și neștiutor de carte, câștigând din păscutul oilor doar vre-o 300 lei pe lună, devine deodată omul zilei în România, renumele său crescând zi cu zi, în progresie geometrică.

Înainte de-a da horoscopul lui Petre Lupu, vom arăta ce e astrologia. Cerem cetitorului puțină răbdare.

ASTROLOGIA

Până la Galileu și Newton, astrologia a fost confundată cu astronomia.

Inainte de veacul al XVII-lea, nimeni nu putea fi astronom, dacă nu era și astrolog, dupăcum până în timpurile lui Lavoisier toți chimiștii erau de fapt alchimiști și în afară de descoperiri ce au permis creearea farmacopeei, a chimiei galenice, a metalurgiei și a atâtor alte științe, savanții aceștia, magi, urmăriau problema transformării corpurilor în aur, problemă nerezolvată, grație căreia, însă, s'au descoperit legile chimiei.

Astrologii deasemenea, în focul pasiunei pentru trasarea celor mai precise horoscoape, au descoperit legile astronomiei. Insuși Kepler, care-a formulat cele trei legi ale mișcărilor planetare, a fost astrolog vestit și a avut mult de lucru, în timpul războiului de 30 de ani, până muri pe drum, într'o iarnă grea, pe când era transportat spre lagărul lui Wallenstein, să-i comunice când au astrele de gând să pună capăt celui mai groaznic războiu al Evului Mediu.

Astrologia e o denumire dată de vechii Greci, derivând din cuvintele *astron*, astru și *logos*, știință. Astrologia era dar, în veacurile de altă dată, știința astrelor, cum bunăoară geologia e știința pământului, meteorologia știința atmosferei.

Astronomia era considerată numai „știința ajutătoare" a vechilor astrologi. Numele ei derivă dela *astron*, astru și *nomos*, lege. E deci numai știința care ne învață să determinăm poziția relativă a astrelor, să constatăm legile mișcărilor lor și detalii fizice asupra configurației lor intime, ceeace a dus la o știință specială, de mare anvergură, *astrofizica*.

Astronomia a depășit de mult astrologia, devenind cu timpul cea mai vastă, cea mai frumoasă și cea mai precisă știință omenească, așa că Flammarion a putut-o numi regina științelor și cu drept cuvânt. Datorită astronomiei cunoaștem timpul, ne îndreptăm ceasornicele, alcătuim calendarul, am măsurat Pământul și depărtările Universului, avem sistemul metric, putem naviga azi pe oceane și în văzduh, iar mâine vom călători în spațiul sideral.

Astrologia a rămas mai mult o hartă a himerelor, interesantă totuși în felul ei, fiind știința oamenilor primitivi și a oamenilor culți, știința celor cari mai au în ei un grăunte de misticism și cum vremurile de azi sunt atât de certate cu rațiunea, încât sufletele noastre se întorc puțin spre tainele ocultului, astrologia revine iar și căutăm s'o modernizăm, să-i dăm o haină științifică, spre a fascina mai mult credința noastră în vraja astrelor, de care ne place să ne legăm destinul vieții și cărora le solicităm, cu toată insistența, din adâncul omenesc al subconștientului nostru, să ne desvăluie soarta, bună sau rea, a rămășiții de timp ce ne-a mai rămas de risipit pe planeta asta terestră.

Ce n'am da noi să știm, în Decembrie 1935, ce va fi în 1936, în 1937 și în șirul anilor ce vor urma, firul tors, susținut și tăiat de eternele *Parce*.

Nu câștigăm bani suficienți, e vina lui... *Sirius*, al cărui satelit a trecut la nodul ascendent. Căsniciile sunt rele, a intervenit *Saturn*, pus în rea configurație cu *Marte* și dacă oamenii mai sunt uneori oameni, atribuim conjuncției lui *Venus* cu *Marte* acest eveniment rar.

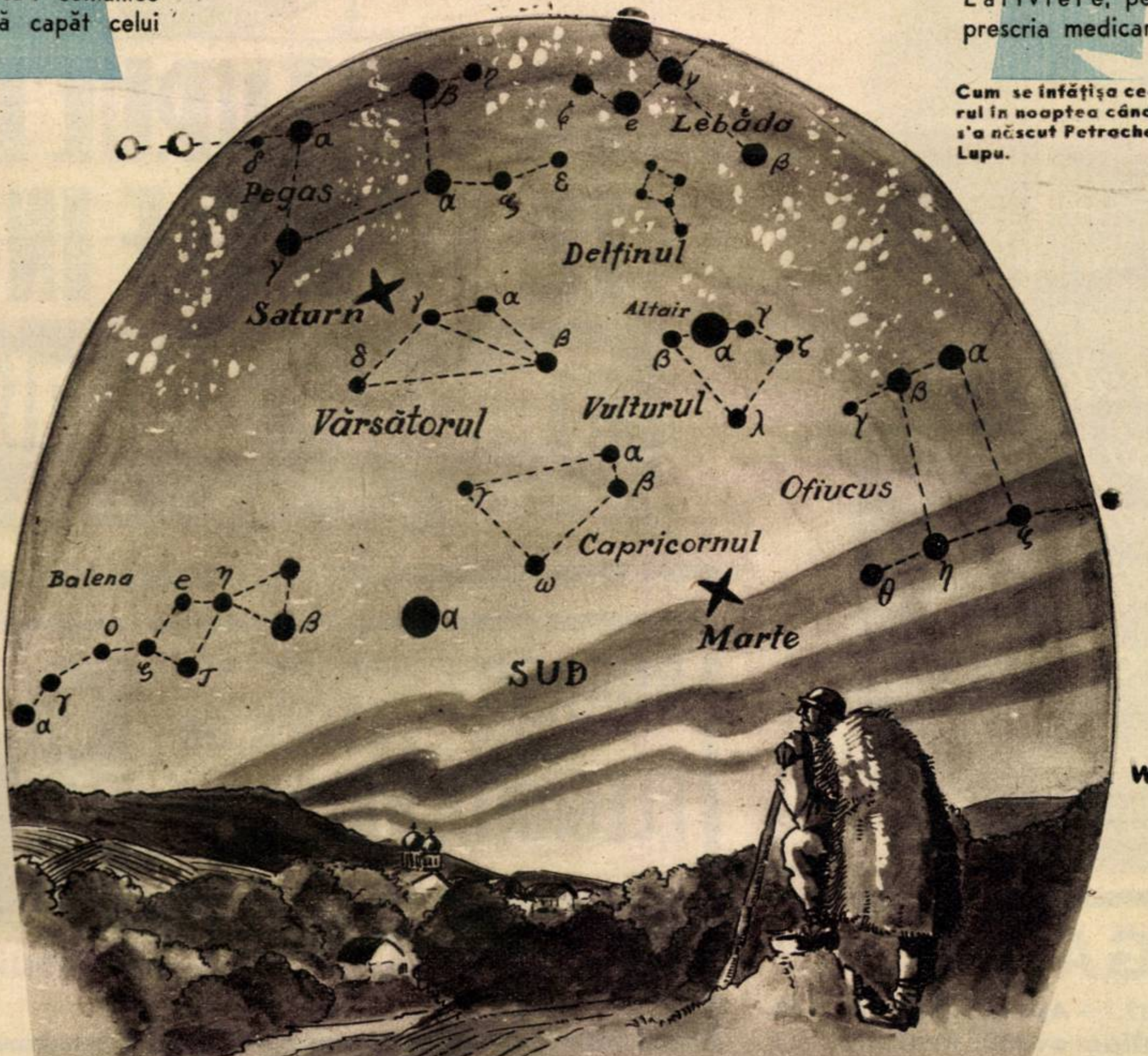
Astrologia a fost numită judiciară, pentrucă judecă soarta omului prin inspecția astrelor. Cultivată la început de Chaldeeni, astrologia judiciară a fost transmisă de ei Egiptenilor, Fenicienilor, Evreilor (și azi în fiecare sinagogă e pictat cercul zodiacului, denumit: *Ghilgol Amazuloiz*), Grecilor și Romanilor. Iosif a fost vândut de frații săi în Egipt, din cauza unui horoscop, alcătuit din visul a 12 stele, dar aruncat în închisoare, de femeea lui Putifar, avu norocul să ajungă meteorologul faraonilor.

* * *

Arabii au răspândit astrologia în apusul Europei, unde se bucură până azi de un mare credit.

Carol Quintul a fundat un colegiu de astrologie. Ludovic al XI-lea nu făcea un pas, fără să consulte pe savanții cerului. Caterina de Medicis, deși îl avea pe Nostradamus, făcea ea însăși observațiuni astronomice. Henric al IV-lea și-a angajat un doctor, Larivière, pentrucă era un astrolog erudit și prescria medicamentele după configurația planetelor în zodiac. Richelieu consulta și el pe învățatul cosmograf Morin, iar în țara noastră Petru Rareș, fost în tinerețe pescar la „al Docolinei vad", a ajuns, în timpul domniei doctor, astrolog și filosof. Petru Șchiopul, Petru Cercel (fratele lui Mihai Viteazul) și Constantin Brâncoveanu au fost deasemenea astrologi pasionați.

Cum se înfățișa cerul în noaptea când s'a născut Petrache Lupu.

CE E HOROSCOPUL ?

Un bun astrolog trebue să știe să alcătuiască *„figura astrologică"* a unei persoane, adică să descrie *tema celestă genetliacă*, constând în trasarea, pe o diagramă, a situației constelaților zodiacale și a locurilor ocupate de fiecare planetă în casa ei zodiacală, în clipa nașterii subiectului căruia i se face horoscopul. Se cer calcule lungi și grele.

Doi oameni născuți în aceeași secundă pot avea soarte diferite, fiindcă s'au născut în localități diferite. De aceea pentru alcătuirea unei teme genetliace perfecte, trebue să ținem seama de longitudinea și latitudinea locului nașterii.